

BISERICA LUI ISUS HRISTOS A SFINŢILOR DIN ZILELE DIN URMĂ • NOIEMBRIE 2011

Liahona

**Cuvântări din
timpul Conferinței
Generale**

**Au fost anunțate
șase temple noi**

Să învățăm din scripturi, de Nancy Crookston

Domnul ne-a învățat: „Cercetați scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine” Ioan 5:39.

SESIUNEA DE SÂMBĂTĂ DIMINEAȚĂ

- 4 Acum, când ne întâlnim din nou
Președintele Thomas S. Monson
- 6 Puterea scripturii
Vârstnicul Richard G. Scott
- 9 Revelația personală și mărturia
Barbara Thompson
- 11 Timpul va veni
Vârstnicul L. Whitney Clayton
- 14 Să facem ceea ce este drept la momentul potrivit fără amânare
Vârstnicul José L. Alonso
- 16 Sfat pentru fineri
Președintele Boyd K. Packer
- 19 Dumneavoastră conțați pentru El
Președintele Dieter F. Uchtdorf

SESIUNEA DE SÂMBĂTĂ DUPĂ-AMIAZĂ

- 23 Susținerea oficanților Bisericii
Președintele Henry B. Eyring
- 24 Inimile copiilor se vor întoarce
Vârstnicul David A. Bednar
- 28 Copiii
Vârstnicul Neil L. Andersen
- 31 Un timp de pregătire
Vârstnicul Ian S. Ardern
- 33 Este mai bine să privești în sus
Vârstnicul Carl B. Cook
- 35 Răscumpărarea
Vârstnicul LeGrand R. Curtis jr.
- 38 Darul divin al pocăinței
Vârstnicul D. Todd Christofferson
- 41 Dragostea desăvârșită izgonește frica
Vârstnicul L. Tom Perry

SESIUNEA PREOȚIEI

- 44 Suntem înrolați
Vârstnicul Jeffrey R. Holland
- 47 Puterea Preoției aaronice
Episcopul Keith B. McMullin
- 50 O ocazia unică în viață
Vârstnicul W. Christopher Waddell
- 53 Să asigurăm strictul necesar în felul Domnului
Președintele Dieter F. Uchtdorf
- 56 Pregătirea în cadrul preoției:
„Am nevoie de ajutorul tău”
Președintele Henry B. Eyring
- 60 Îndrăzniți să fiți singurul
Președintele Thomas S. Monson

SESIUNEA DE DUMINICĂ DIMINEAȚĂ

- 68 Un martor
Președintele Henry B. Eyring
- 71 Nădăjduind în Domnul:
facă-se voia Ta
Vârstnicul Robert D. Hales
- 74 Cartea lui Mormon – o carte de la Dumnezeu
Vârstnicul Tad R. Callister
- 77 Iubiți-o pe mama ei
Elaine S. Dalton
- 79 Importanța unui nume
Vârstnicul M. Russell Ballard
- 82 Stați în locuri sfinte
Președintele Thomas S. Monson

SESIUNEA DE DUMINICĂ DUPĂ-AMIAZĂ

- 86 Legăminte
Vârstnicul Russell M. Nelson
- 90 Învățăturile lui Isus
Vârstnicul Dallin H. Oaks
- 94 Să predăm după felul Spiritului
Matthew O. Richardson
- 96 Misionarii sunt o comoară a Bisericii
Vârstnicul Kazuhiko Yamashita
- 98 Alegeți viața veșnică
Vârstnicul Randall K. Bennett
- 101 Privilegiul de a ne ruga
Vârstnicul J. Devn Cornish
- 104 Cântecel pe care ei nu le-au cântat
Vârstnicul Quentin L. Cook
- 108 Până când ne vom revedea
Președintele Thomas S. Monson

ADUNAREA GENERALĂ A SOCIETĂȚII DE ALINARE

- 109 Ce sper că vor înțelege nepoatele mele (și nepoții mei) despre Societatea de Alinare
Julie B. Beck
- 114 Caritatea nu pierie niciodată
Silvia H. Allred
- 117 Rămâneți credincioase legămintelor
Barbara Thompson
- 120 Nu mă uita
Președintele Dieter F. Uchtdorf
- 64 Autoritățile generale ale Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă
- 124 Indexul relațiilor din timpul conferinței
- 125 Învățături pentru timpul nostru
- 125 Președințiile generale ale organizațiilor auxiliare
- 126 Știrile Bisericii

Rezumatul celei de-a 181-a Conferințe Generale Bianuale

SESIUNEA GENERALĂ DE SÂMBĂȚĂ DIMINEAȚĂ, 1 OCTOMBRIE 2011

Prezidează: președintele Thomas S. Monson. Conduce: președintele Henry B. Eyring. Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Gary J. Coleman. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Lowell M. Snow. Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului; dirijori Mack Wilberg și Ryan Murphy; organişti Richard Elliott și Andrew Unsworth. S-a interpretat: „Zorii apar”, *Imnuri*, nr. 1; „With Songs of Praise”, *Hymns*, nr. 71; „Ne rugăm pentru tine”, *Imnuri*, nr. 17, aranjament Wilberg, nepublicat; „Mântuitorul Israelului”, *Imnuri*, nr. 5; „Copil al Domnului”, *Imnuri*, nr. 191, aranjament Murphy, nepublicat; „Înainte, sfinți”, *Imnuri*, nr. 45, aranjament Wilberg, nepublicat.

SESIUNEA GENERALĂ DE SÂMBĂȚĂ DUPĂ-AMIAZĂ, 1 OCTOMBRIE 2011

Prezidează: președintele Thomas S. Monson. Conduce: președintele Dieter F. Uchtdorf. Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Won Yong Ko. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Bradley D. Foster. Muzica a fost interpretată de Corul Societății Primare din Pleasant View și North Ogden, Utah; dirijor Vanja Y. Watkins; organistă Linda Margetts. S-a interpretat: „Grija zilnică a lui Dumnezeu”, *Imnuri*, nr. 198, și „Îți mulțumesc, Ție, Tatăl meu iubit”, *Children's Songbook* 7, aranjament Watkins, nepublicat; „Familiiile pot fi împreună, azi și mereu”, *Imnuri*, nr. 190, aranjament Watkins, nepublicat; „Laudă profetului”, *Imnuri*, nr. 21; „My Heavenly Father Loves Me”, *Children's Songbook*, p. 228–229, și „Tatăl meu trăiește”, *Imnuri*, nr. 192, publicat Jackman, aranjament Watkins, nepublicat.

SESIUNEA PREOȚIEI DE SÂMBĂȚĂ SEARĂ, 1 OCTOMBRIE 2011

Prezidează: președintele Thomas S. Monson. Conduce: președintele Dieter F. Uchtdorf. Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Richard G. Hinckley. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Koichi Aoyagi. Muzica a fost interpretată de un cor al Preoției lui Melhisedec din Pleasant Grove, Utah; dirijor Justin Bills; organist Clay Christiansen. S-a interpretat: „Rise Up, O Men of God”, *Hymns*, nr. 324, aranjament Staheli, publicat Jackman; „De Tine am nevoie” *Imnuri*, nr. 58, aranjament Bills, nepublicat; „Domnul este Rege!”, *Imnuri*, nr. 37; „Veniți, voi copii ai Domnului”, *Imnuri*, nr. 24, aranjament Bills, nepublicat.

SESIUNEA GENERALĂ DE DUMINICĂ DIMINEAȚĂ, 2 OCTOMBRIE 2011

Prezidează: președintele Thomas S. Monson. Conduce: președintele Dieter F. Uchtdorf. Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Paul K. Sybrowsky. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul James B. Martino. Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului; dirijor Mack Wilberg; organişti Andrew Unsworth și Clay Christiansen. S-a interpretat: „Du-mă spre viața eternă”, *Imnuri*, nr. 27; „Îndrumă-ne, mare Iehova”, *Imnuri*, nr. 46, aranjament Wilberg, nepublicat; „Consider the Lilies of the Field”, Hoffman, aranjament Lyon, publicat Jackman; „Mulțumim, Ție, Dumnezeu nostru”, *Imnuri*, nr. 13; „Voi merge unde vei vrea Tu”, *Imnuri*, nr. 174, aranjament Wilberg, nepublicat; „Eu cred în Hristos”, *Imnuri*, nr. 84, aranjament Wilberg, nepublicat.

SESIUNEA GENERALĂ DE DUMINICĂ DUPĂ-AMIAZĂ, 2 OCTOMBRIE 2011

Prezidează: președintele Thomas S. Monson. Conduce: președintele Henry B. Eyring. Rugăciunea de deschidere: vârstnicul F. Michael Watson. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Gregory A. Schwitzer. Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului; dirijori: Mack Wilberg și Ryan Murphy; organiste: Bonnie Goodliffe și Linda Margetts. S-a interpretat: „Apari, o, Dumnezeu”, *Imnuri*, nr. 169, aranjament Wilberg, nepublicat; „I Feel My Savior's Love”, *Children's Songbook*, p. 74–75, aranjament Cardon, nepublicat; „Să ne bucurăm”, *Imnuri*, nr. 3; „Binecuvân-tează-ne înainte să plecăm”, *Imnuri*, nr. 29, aranjament Wilberg, nepublicat.

ADUNAREA GENERALĂ A SOCIETĂȚII DE ALINARE DE SÂMBĂȚĂ SEARĂ, 24 SEPTEMBRIE 2011

Prezidează: președintele Thomas S. Monson. Conduce: Julie B. Beck. Rugăciunea de deschidere: Barbara C. Bradshaw. Rugăciunea de încheiere: Sandra Rogers. Muzica a fost interpretată de un cor al Societății de Alinare din Eagle Mountain și Saratoga Springs, Utah; dirijoare: Emily Wadley; organiste: Bonnie Goodliffe și Linda Margetts. S-a interpretat: „Zorii apar”, *Imnuri*, nr. 1, aranjament Wilberg, nepublicat; „Ce fericire să-ți slujim”, *Imnuri*, nr. 95, aranjament Manookin, publicat Jackman; „Voi, națiuni, veniți și-ascultați!”, *Imnuri*, nr. 168; „Să ne bucurăm”, *Imnuri*, nr. 3.

CUVÂNTĂRILE DIN CADRUL CONFERINȚEI PE INTERNET

Pentru a accesa pe Internet cuvântările de la Conferința Generală, în multe limbi, accesați conference.lds.org. Apoi, selectați limba. În general, înregistrările audio se găsesc în cel mult două luni de la desfășurarea conferinței la centrele de distribuție.

MESAJE PENTRU ÎNVĂȚĂTORII DE ACASĂ ȘI ÎNVĂȚĂTOARELE VIZITATOARE

Ca mesaje pentru învățătorii de acasă și învățătoarele vizitatoare, vă rugăm să selectați un mesaj care răspunde cel mai bine nevoilor acelora pe care îi vizitați.

PE COPERTĂ

Față: fotografie de John Luke. Spate: fotografie de Les Nilsson.

FOTOGRAFII DIN TIMPUL CONFERINȚEI

Fotografiile din timpul Conferinței Generale au fost realizate, în orașul Salt Lake, de Craig Dimond, Welden C. Andersen, John Luke, Christina Smith, Cody Bell, Les Nilsson, Weston Colton, Sarah Jensen, Derek Israelsen, Danny La, Scott Davis, Kristy Jordan și Cara Call; în Brazilia, de Barbara Alves, David McNamee și Sandra Rozados; în Canada, de Laurent Lucuix; în El Salvador, de Josué Peña; în Anglia de Simon Jones; în Japonia, de Jun Aono; în Mexic, de Monica Mora; în Filipine, de Wilmor LaTorre și Ann Rosas; în Africa de Sud, de Rob Milne; în Suedia, de Anna Peterson; și, în Uruguay, de Manuel Peña.

Revistă oficială internațională a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

Prima Președinție: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Cvorumul celor Doisprezece Apostoli: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Redactor: Paul B. Pieper

Consultanți: Keith R. Edwards, Christoffel Golden Jr., Per G. Malm

Director general: David L. Frischknecht

Director de redacție: Vincent A. Vaughn

Director grafică: Allan R. Loyborg

Redactor-șef: R. Val Johnson

Asistenți ai redactorului-șef: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Redactor asociat: Susan Barrett, Ryan Carr

Colectiv de redacție: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Lia McClanahan, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirik, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe, Marissa A. Widdison, Melissa Zenteno

Director general artistic: J. Scott Knudsen

Director artistic: Scott Van Kampen

Director de producție: Jane Ann Peters

Senior Designers: C. Kimball Bott, Thomas S. Child, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Colectiv de design și producție: Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Bryan W. Gygi, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson

Prețipărire: Jeff L. Martin

Director tipar: Craig K. Sedgwick

Director difuzare: Evan Larsen

Distribuire:
Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmuhlistrasse 16, 61352 Bad Homburg.v.d.H., Germany

Informații privind abonamentul:

Pentru abonare sau schimbarea adresei, vă rugăm să contactați Customer Service

Tel. gratuit: 00800 2950 2950

Tel.: +49(0)6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online: store.lds.org

Prețul abonamentului pe un an: 104,50 lei pentru România și 1,85 lei moldovenești pentru Moldova

Trimiteti manuscrise și întrebările dumneavoastră pe adresa Liahona, Room 2420, 50 E. North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; sau e-mail: liahona@ldschurch.org.

Liahona (termen din Cartea lui Mormon însemnând „busolă” sau „indrumător”) este publicată în albaneză, armeană, bislama, bulgară, cambodgiană, cebuană, chineză, cehă, croată, daneză, olandeză, engleză, estonă, fijiiană, finlandeză, franceză, germană, greacă, marshallese, maghiară, islandeză, indoneziană, italiană, japoneză, kiribați, coreeană, letonă, lituaniană, malgașă, mongolă, norvegiană, polonă, portugheză, română, rusă, samoană, spaniolă, slovenă, suedeză, tagalogă, tahitiană, thai, tongană, ucraineană, urdu și vietnameză. (Frecvența publicării variază de la o limbă la alta.)

© 2011 Intellectual Reserve, Inc. Toate drepturile rezervate. Printed in the United States of America.

Textele și ilustrațiile din *Liahona* pot fi copiate pentru a fi folosite ocazional, în scopuri necomerciale, în activități desfășurate acasă sau la Biserică. Ilustrațiile nu pot fi copiate dacă legenda care le însoțește menționează astfel de restricții. Întrebările trebuie expediate la adresa: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sau e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2011 Vol. 14 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480) Romanian (ISSN 1096-5157) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

LISTA VORBITORILOR ÎN ORDINE

ALFABETICĂ

Allred, Silvia H., p. 114
Alonso, José L., p. 14
Andersen, Neil L., p. 28
Ardern, Ian S., p. 31
Ballard, M. Russell, p. 79
Beck, Julie B., p. 109
Bednar, David A., p. 24
Bennett, Randall K., p. 98
Callister, Tad R., p. 74
Christofferson, D. Todd, p. 38
Clayton, L. Whitney, p. 11
Cook, Carl B., p. 33
Cook, Quentin L., p. 104
Cornish, J. Devn, p. 101
Curtis, LeGrand R., jr., p. 35
Dalton, Elaine S., p. 77
Eyring, Henry B., p. 23, 56, 68
Hales, Robert D., p. 71
Holland, Jeffrey R., p. 44
McMullin, Keith B., p. 47
Monson, Thomas S., p. 4, 60, 82, 108
Nelson, Russell M., p. 86
Oaks, Dallin H., p. 90
Packer, Boyd K., p. 16
Perry, L. Tom, p. 41
Richardson, Matthew O., p. 94
Scott, Richard G., p. 6
Thompson, Barbara, p. 9, 117
Uchtdorf, Dieter F., p. 19, 53, 120
Waddell, W. Christopher, p. 50
Yamashita, Kazuhiko, p. 96

INDEX TEMATIC

Activare, p. 14, 35, 50
Adversitate, p. 71, 104
Biblie, p. 74, 90
Bizuire pe forțele proprii, p. 53
Bucurie, p. 38, 120
Bunăstare, p. 53
Calitate de părinte, p. 28, 77
Caritate, p. 68, 109, 114
Cartea lui Mormon, p. 6, 50, 68, 74
Căsătorie, p. 28
Conferință generală, p. 4, 23, 108
Convertire, p. 68, 96
Copii, p. 28
Credință, p. 28, 33, 71, 101, 104
Creșterea Bisericii, p. 11, 41
Cupluri misionare, p. 44
Curaj, p. 33, 60
Dragoste, p. 53, 77, 96, 120
Duhul Sfânt, p. 6, 9, 16, 33, 47, 82, 94
Exemplu, p. 41, 60, 77, 90, 96
Familie, p. 28, 77
Gestionarea timpului, p. 31
Ispășire, p. 33, 35, 38, 90
Istoria familiei, p. 24
Isus Hristos, p. 35, 41, 74, 79, 90, 101
Îndatorire, p. 47, 56
Îndurare, p. 68, 71
Învățătoare vizitatoare, p. 109, 114
Învățătură, p. 94
Legăminte, p. 86, 117
Libertatea de a alege, p. 98
Mântuire, răscumpărare, p. 35

Mărturie, p. 9, 60, 68, 74, 82
Moralitate, p. 16
Muncă misionară, p. 11, 41, 44, 50, 79, 96
Natura divină, p. 19
Numele Bisericii, p. 79
Pocăință, p. 16, 35, 38, 44
Predare, p. 94
Pregătire, p. 50, 56, 96
Preoția aaronică, p. 47
Preoție, p. 24, 47, 56, 60, 86, 109
Priorități, p. 28, 31
Profeție, p. 11
Răbdare, p. 71
Respect de sine, p. 19, 120
Responsabilitate, p. 98
Restaurare, p. 11
Revelație, p. 6, 9, 16, 82
Rugăciune, p. 82, 101
Sacrificiu, p. 50, 120
Scripturi, p. 6, 74
Slujire, p. 14, 47, 50, 53, 56, 68
Societatea de Alinare, p. 109, 114
Speranță, p. 19, 71
Standarde, p. 44, 60, 77, 82
Supunere, p. 33, 38, 86, 90
Tatăl Ceresc, p. 108
Tați, p. 77
Tehnologie, p. 24, 31
Temple și munca în templu, p. 4, 24, 41, 109, 117
Tinerile Fete, p. 77
Tineret, p. 16, 24, 44, 47, 50, 77
Ucenicie, p. 109
Valoare individuală, p. 19, 120

Președintele Thomas S. Monson

Acum, când ne întâlnim din nou

Rugăciunea mea este să avem, din plin, Spiritul Domnului cu noi în timp ce ascultăm mesajele de astăzi și de mâine și învățăm acele lucruri pe care Domnul dorește să le știm.

S timați frați și stimate surori, ce plăcut este să vă urăm bun venit la cea de-a 181-a Conferință Generală Bianuală a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

Această conferință marchează 48 de ani – gândiți-vă, 48 de ani – de când am fost chemat ca membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli de către președintele David O. McKay. Era în luna octombrie a anului 1963. Pare imposibil ca atât de mulți ani să vină și să treacă de atunci.

Când suntem ocupați, timpul pare să treacă mult prea repede și ultimele șase luni nu au fost o excepție pentru mine. Unul dintre evenimentele din această perioadă a fost ocazia pe care am avut-o de a rededica Templul Atlanta, Georgia, în ziua de 1 mai. Am fost însoțit de vârstnicul și sora M. Russell Ballard, vârstnicul și sora Walter F. González și vârstnicul și sora William R. Walker.

În timpul sărbătorii culturale intitulate „Aurora australă”, desfășurată în seara de dinaintea rededicării, am privit spectacolul realizat de 2.700 de

tineri și tinere din districtul templului. A fost unul dintre cele mai remarcabile programe pe care le-am văzut și cei prezenți în sală s-au ridicat de câteva ori în picioare pentru a ovaționa.

În ziua următoare, templul a fost rededat în două sesiuni, în timpul

cărora Spiritului Domnului a fost, din belșug, alături de noi.

În cea de-a doua parte a lunii august, președintele Henry B. Eyring a dedicat Templul San Salvador, El Salvador. Dânsul a fost însoțit de sora Eyring și de vârstnicul și sora D. Todd Christofferson, vârstnicul și sora William R. Walker și sora Silvia H. Allred, din președinția generală a Societății de Alinare, împreună cu soțul dânzei, Jeffry. Președintele Eyring a raportat că a fost un eveniment deosebit de spiritual.

În a doua parte a acestui an, președintele Dieter F. Uchtdorf și sora Uchtdorf vor călători, împreună cu alte autorități generale, la Quetzaltenango, Guatemala, unde dânsul va dedica templul nostru de acolo.

Construirea de temple continuă neîntrerupt, dragi frați și surori. Astăzi, am privilegiul să anunț mai multe temple noi.

În primul rând, doresc să menționez că nicio clădire construită de Biserică nu este mai importantă decât un templu. Templele sunt locuri în care relațiile sunt pecetluite pentru a dura de-a lungul eternităților. Suntem recunoscători pentru multele temple din lume și pentru că sunt o binecuvântare în viețile membrilor noștri.

Anul trecut, Tabernacolul Provo din Ținutul Utah a fost distrus în măsură considerabilă de un incendiu teribil. Din această clădire minunată, mult iubită de generații de sfinți din zilele din urmă, au rămas numai pereții exteriori în picioare. După un studiu atent, am hotărât să-l reconstruim, conservând și restaurând exteriorul, pentru a deveni al doilea templu al Bisericii din orașul Provo. Templul care există în prezent în Provo este unul dintre cele mai aglomerate temple ale Bisericii și un al doilea templu va primi numărul tot

mai mare de membri credincioși ai Bisericii, care merg la templu, din Provo și din comunitățile din împrejurimi.

Îmi face plăcere să anunț, de asemenea, construirea de temple noi în următoarele locuri: Barranquilla, Columbia; Durban, Africa de Sud; Kinshasa, Republica Democrată Congo; și Star Valley, Wyoming. În plus, planul nostru de a construi un templu în Paris, Franța, progresează.

Detaliile cu privire la aceste temple vor fi oferite în viitor, după ce se vor obține aprobările pentru locul de amplasare și alte aprobări.

În conferințele anterioare, am menționat progresul pe care îl facem în ce privește amplasarea templelor mai aproape de membrii noștri. Deși mulți membri ai Bisericii pot ajunge ușor la un templu, există încă zone în lume în care templele sunt atât de departe de membrii noștri, încât ei nu-și permit călătoria necesară

pentru a ajunge la ele. Ca urmare, ei nu au posibilitatea să beneficieze de binecuvântările sacre și eterne pe care le oferă templul. Pentru a oferi ajutor în această privință, există ceea ce se numește Fondul general de asistență a membrilor pentru a merge la templu. Acest fond asigură o vizită la templu celor care altfel nu ar putea merge acolo, dar care doresc cu disperare să aibă această ocazie. Toți cei care doresc să contribuie la acest fond pot consemna această informație pe formularul obișnuit de contribuții, care se înmânează episcopului în fiecare lună.

Acum, dragi frați și surori, rugăciunea mea este să avem, din plin, Spiritul Domnului cu noi în timp ce ascultăm mesajele de astăzi și de mâine și învățăm acele lucruri pe care Domnul dorește să le știm. Mă rog pentru aceasta, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul Richard G. Scott
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Puterea scripturii

Scripturile sunt asemănătoare unor fascicule de lumină care ne luminează mintea și fac loc îndrumării și inspirației din Cer.

Noi, cei care venim la acest pupitru în timpul conferinței generale, simțim puterea rugăciunilor dumneavoastră. Avem nevoie de rugăciunile dumneavoastră și vă mulțumim pentru ele.

Tatăl nostru din Ceruri a înțeles că, pentru a face progresul dorit în timpul zilelor noastre de încercare, era necesar să facem față unor încercări dificile. Unele dintre aceste încercări urmau să fie aproape copleșitoare. El ne-a asigurat instrumente pentru a ne ajuta să avem succes în zilele noastre de încercare. O parte din acele instrumente o reprezintă scripturile.

De-a lungul veacurilor, Tatăl din Ceruri a inspirat oameni aleși să găsească, prin îndrumarea Duhului Sfânt, soluții pentru problemele cele mai complicate ale vieții. El i-a inspirat pe acei slujitori autorizați să consemneze acele soluții ca un fel de îndrumar pentru copiii Săi care au credință în planul fericirii întocmit de El și în Preaiubitul Său Fiu, Isus Hristos. Noi avem oricând acces la aceste îndrumări prin comoara pe care o numim lucrări canonice – adică, Vechiul și Noul Testament, Cartea lui Mormon, Doctrină și legăminte și Perla de mare preț.

Deoarece scripturile sunt generate din comunicări inspirate prin Duhul Sfânt, ele sunt adevăr pur. Nu trebuie

să ne facem griji cu privire la validitatea conceptelor conținute în lucrările canonice, deoarece Duhul Sfânt a fost instrumentul care le-a motivat și le-a inspirat pe acele persoane care au consemnat scripturile.

Scripturile sunt asemănătoare unor fascicule de lumină care ne luminează mintea și fac loc îndrumării și inspirației din Cer. Ele pot deveni cheia pentru deschiderea canalului de comunicare cu Tatăl nostru din Ceruri și Preaiubitul Său Fiu, Isus Hristos.

Scripturile, când sunt citate corect, dau autoritate declarațiilor noastre. Ele pot deveni prieteni credincioși cărora te poți adresa oriunde și oricând. Ele sunt întotdeauna disponibile când este nevoie. Folosirea lor asigură o bază de adevăr care poate fi conștientizată prin Duhul Sfânt. Învățând, meditând, cercetând și memorând scripturile este ca și cum ai umple un fișier cu prieteni, valori și adevăruri la care poți apela oricând, oriunde în lume.

Prin memorarea scripturilor se poate obține o mare putere. A memora un verset din scripturi înseamnă a-ți crea o nouă relație de prietenie. Este ca și cum ai descoperi o nouă persoană care poate ajuta la nevoie, poate asigura inspirație și alinare și poate fi o sursă de motivare pentru schimbări necesare. De exemplu,

angajamentul de a învăța pe de rost acest psalm a fost pentru mine o sursă de putere și înțelegere:

„Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc!

Căci El l-a întemeiat pe mări, și l-a întărit pe râuri.

Cine va putea să se suie la muntele Domnului? Cine se va ridica până la locul Lui cel sfânt?

Cel ce are mâinile nevinovate și inima curată, cel ce nu-și dedă sufletul lui la minciună, și nu jură ca să înșele.

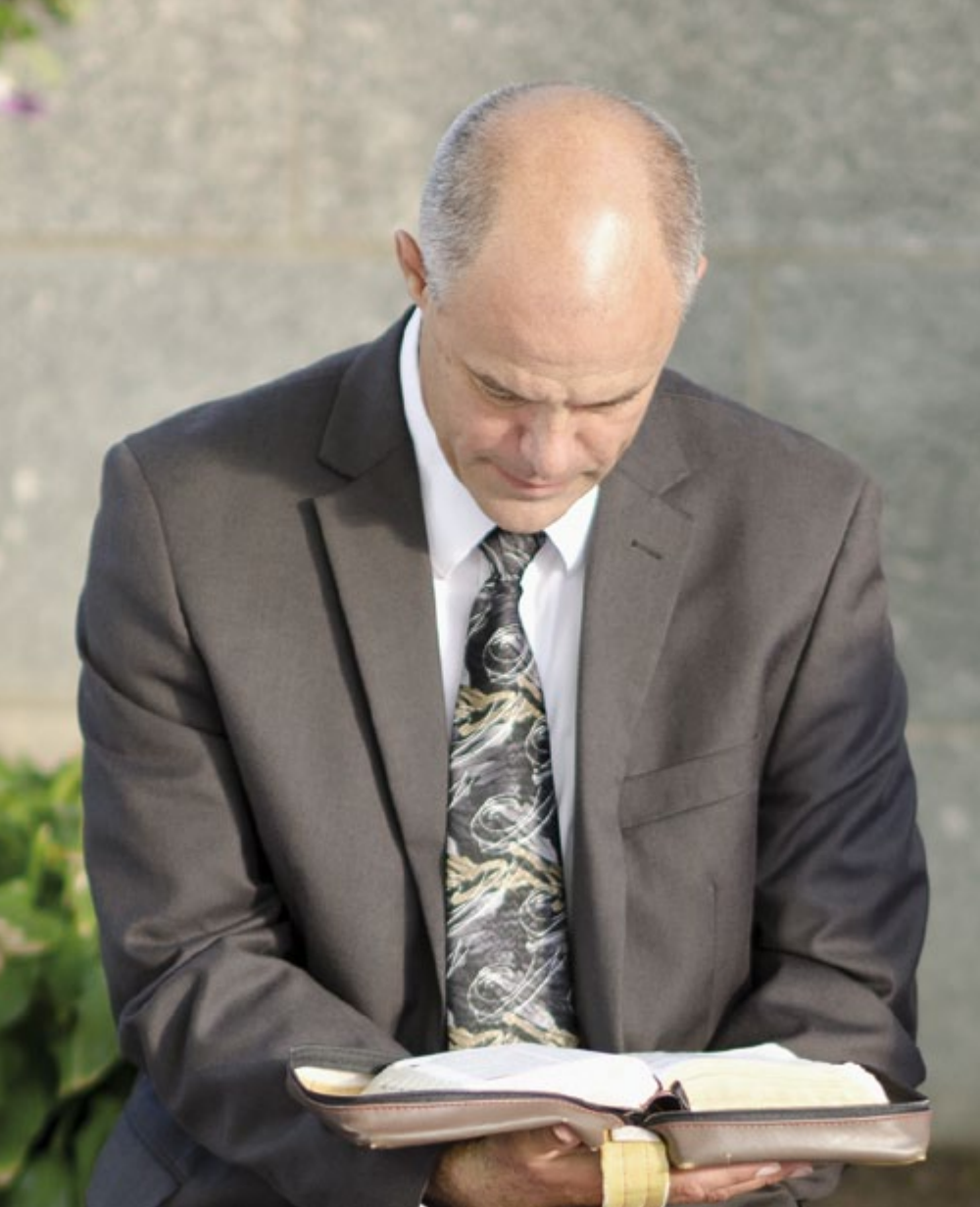
Acela va căpăta binecuvântarea Domnului, starea după voia Lui dată de Dumnezeuul mântuirii lui” (Psalmii 24:1-5).

Meditarea asupra unor versete ca acestea dă o îndrumare remarcabilă vieții. Scripturile pot forma o bază de sprijin. Ele pot asigura o resursă incredibil de mare de prieteni care doresc să ajute și pot să ajute. Un pasaj din scripturi memorat devine un prieten constant a cărui prietenie nu slăbește cu trecerea timpului.

Meditarea asupra unui pasaj din scripturi poate fi cheia pentru a deschide revelația, îndrumarea și inspirația de la Duhul Sfânt. Scripturile pot alina un suflet întristat, dând pace, speranță și o restaurare a încrederii în propria putere de a învinge provocările vieții. Ele au o putere mare de vindecare a provocărilor emoționale când există credință în Salvator. Ele pot grăbi vindecarea fizică.

Scripturile pot comunica mesaje diferite la momente diferite din viața noastră, corespunzător nevoilor noastre. O scriptură pe care s-ar putea s-o fi citit de multe ori poate avea înțelesuri noi și subtile care sunt înviorătoare și intuitive atunci când înfruntăm o nouă provocare în viață.

Cum folosiți scripturile în mod personal? Faceți însemnări pe exemplarul

dumneavoastră? Notați pe margine pentru a vă aminti un moment de îndrumare spirituală sau o experiență care v-a învățat o lecție profundă? Folosiți toate lucrările canonice, inclusiv Vechiul Testament? Am găsit adevăruri prețioase în paginile Vechiului Testament care sunt părți importante ale temeliei adevărului ce ghidează viața mea și acționează ca o resursă atunci când încerc să împărtășesc un mesaj al Evangheliei cu alții. Din acest motiv îndrăgesc foarte mult Vechiul Testament. Găsesc bijuterii prețioase ale adevărului răspândite pretutindeni în paginile sale. De exemplu:

Samuel a zis: „Îți plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decât

jertfele, și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor” (1 Samuel 15:22).

„Încrede-te în Domnul din toată inima ta, și nu te bizui pe înțelepciunea ta.

Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările.

Nu te socoti singur înțelept; teme-te de Domnul și abate-te de la rău...

Fiule, nu disprețui mustrarea Domnului, și nu te mâhni de pedepsele Lui.

Căci Domnul mustră pe cine iubește, ca un părinte pe copilul pe care-l iubește!

Ferice de omul care găsește înțelepciunea, și de omul care capătă pricepere!” (Proverbe 3:5-7, 11-13).

Noul Testament este, de asemenea, o sursă de adevăr prețios:

„Isus i-a răspuns: «Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău».

Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă.

Iar a doua, asemenea ei, este: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși».

În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Proorocii” (Matei 22:37-40).

„Domnul a zis: «Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă ceară ca grâu.

Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta; și după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi».

«Doamne», I-a zis Petru, «cu Tine sunt gata să merg chiar și în temniță și la moarte».

Și Isus i-a zis: «Petre, îți spun că nu va cânta astăzi cocoșul, până te vei lepăda de trei ori că nu mă cunoști»...

O slujnică l-a văzut cum ședea la para focului, s-a uitat țintă la el, și a zis: «Și omul acesta era cu El».

Dar Petru s-a lepădat, și a zis: «Femeie, nu-L cunosc».

Peste puțin, l-a văzut un altul și a zis: «Și tu ești unul din oamenii aceia». Iar Petru a zis: «Omule, nu sunt dintre ei».

Cam după un ceas, un altul întărea același lucru și zicea: «Nu mai încapе îndoială că și omul acesta era cu El, căci este galilean».

Petru a răspuns: «Omule, nu știu ce zici». Chiar în clipa aceea, pe când vorbea el încă, a cântat cocoșul.

Domnul S-a întors și S-a uitat țintă la Petru. Și Petru și-a adus aminte de vorba, pe care i-o spusese Domnul: «Înainte ca să cânte cocoșul te vei lepăda de Mine de trei ori».

Și a ieșit afară, și a plâns cu amar” (Luca 22:31-34, 56-62).

Mă doare inima când mă gândesc la ce i s-a întâmplat lui Petru în acele momente.

Această scriptură din Doctrină și legăminte a binecuvântat din plin viața mea: „Nu căuta să vestești cuvântul Meu, ci mai întâi caută să obții cuvântul Meu și, atunci, limba ta va fi dezlegată; atunci, dacă dorești, tu vei avea Spiritul Meu și Cuvântul Meu, da, puterea lui Dumnezeu pentru a convinge oamenii” (D&C 11:21).

După părerea mea, Cartea lui Mormon ne învață adevărul cu claritate și putere unice. De exemplu:

„Și acum aș vrea ca voi să fiți umili, supuși și blajini; gata de a răspunde la ruga altora; plini de îngăduință și răbdare îndelungată; să fiți temperați în toate lucrurile; să fiți sânguincioși în ținerea poruncilor lui Dumnezeu tot timpul; să cereți orice lucruri de care aveți nevoie, atât spirituale, cât și vremelnice; întotdeauna întorcând mulțumiri lui Dumnezeu pentru orice lucru primiți.

Și îngrijiți-vă să aveți credință, speranță și caritate și atunci voi veți avea mereu o mulțime de lucruri bune” (Alma 7:23–24).

Și un alt exemplu:

„Iar caritatea suferă îndelung și este binevoitoare și nu invidiază și nu este îngâmfată și nu caută nimic pentru sine, nu este provocată cu ușurință, nu se gândește la rău și nu se bucură de nedreptate, ci se bucură în adevăr, suportă toate lucrurile, crede în toate lucrurile, rabdă toate lucrurile.

De aceea, frații mei preaiubiți, dacă nu aveți caritate, atunci voi sunteți de nimic, căci caritatea niciodată nu piere. De aceea, lipește-te de caritate care este cea mai mare dintre toate, căci toate lucrurile trebuie să piară —

Dar caritatea este dragostea pură a lui Hristos și ea rabdă în vecii vecilor; și acela care este găsit că o are în ziua din urmă bine va fi de el.

De aceea, frații mei preaiubiți, rugați-vă la Tatăl cu toată puterea inimii,

pentru ca voi să fiți plini de dragostea Lui pe care El a dăruit-o tuturor aceluia care Îl urmează cu adevărat pe Fiul Său, Isus Hristos, pentru ca voi să deveniți fiii lui Dumnezeu; pentru ca atunci când El va veni, noi să fim la fel ca El, căci noi Îl vom vedea pe El așa cum El este; pentru ca noi să putem avea această nădejde; pentru ca noi să fim purificați tot așa cum El este pur” (Moroni 7:45–48).

Prețioasa mea soție, Jeanene, îndrăgea foarte mult Cartea lui Mormon. În tinerețea sa, ca adolescentă, Cartea lui Mormon a devenit temeliea vieții sale. A fost o sursă de mărturie și învățătură în perioada în care a slujit ca misionară cu timp deplin în nord-vestul Statelor Unite. Când am slujit în misiune în Cordoba, Argentina, ea încuraja puternic folosirea Cărții lui Mormon în eforturile noastre de prozelitism. Jeanene a confirmat în tinerețe că cei care citesc în mod consecvent Cartea lui Mormon sunt binecuvântați cu o măsură suplimentară din Spiritul Domnului, cu o hotărâre mai mare de a se supune poruncilor Sale și cu o mărturie mai puternică despre divinitatea Fiului lui Dumnezeu.¹ Aproape de sfârșitul fiecărui an, nu mai știu câți ani la rând, o vedeam stând liniștită, terminând cu atenție întreaga Carte a lui Mormon încă o dată.

În anul 1991, am dorit să fac un cadou special de Crăciun familiei mele. Am consemnat în jurnalul meu personal cum am împlinit această dorință: „Este ora 12:38 p.m., miercuri, 18 decembrie 1991. Tocmai am terminat o înregistrare audio a Cărții lui Mormon pentru familia mea. Aceasta a fost o experiență care mi-a sporit mărturia despre această lucrare divină și mi-a întărit dorința de a cunoaște mai bine conținutul paginilor ei pentru a învăța din aceste scripturi adevăruri pe care să le folosesc în slujirea mea față de Domnul. Iubesc această carte. Mărturisesc, cu toată energia sufletului meu, că este adevărată, că ea a fost pregătită pentru binecuvântarea casei lui Israel și a tuturor părților ei componente răspândite în întreaga lume. Toți cei care vor studia mesajul ei cu umilință, având credință în Isus Hristos, vor cunoaște adevărul ei și vor găsi o comoară care să-i conducă spre fericire, pace și împlinire mai mari în această viață. Mărturisesc, în modul cel mai sacru, că această carte este adevărată”.

Fie ca fiecare dintre noi să se folosească de bogăția binecuvântărilor care rezultă din studiul scripturilor, mă rog în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTĂ:

1. Vezi Gordon B. Hinckley, „A Testimony Vibrant and True”, *Liahona*, august 2005, p. 6.

Barbara Thompson

a doua consilieră în Președinția generală a Societății de Alinare

Revelația personală și mărturia

Dacă ținem cu sârguință poruncile și întrebăm cu credință, răspunsurile vor veni în felul Domnului și la timpul stabilit de El.

Cu mulți ani în urmă, pe când eram studentă la universitate, ascultam conferința generală la radio căci nu aveam televizor în micul nostru apartament. Vorbitorii din cadrul conferinței erau minunați, iar eu mă bucuram de o revărsare a Duhului Sfânt.

Îmi amintesc bine când o autoritate generală a vorbit despre Salvator și slujirea Sa, iar apoi a depus o mărturie arzătoare, Spiritul Sfânt confirmând suflului meu că el rostise adevărul. În acel moment, știam sigur că Salvatorul trăiește. Știam, de asemenea, că aveam parte de revelație personală care mi-a confirmat „că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu”¹.

La vârsta de opt ani, am fost botezată și confirmată și am primit darul Duhului Sfânt. A fost o binecuvântare minunată atunci, dar a devenit tot mai important pe măsură ce am crescut și am simțit darul Duhului Sfânt în multe feluri de atunci.

Deseori, când trecem de la copilărie la adolescență iar apoi la maturitate, avem parte de-a lungul drumului de provocări și experiențe care ne fac să înțelegem faptul că avem nevoie de ajutor divin care vine prin intermediul

Spiritului Sfânt. Când apar încercările, ne putem întreba: „Care este răspunsul la problema mea?” și „Cum pot ști ce să fac?”.

Îmi amintesc adesea relatarea din Cartea lui Mormon despre Lehi când a predat Evanghelia familiei sale. El le-a împărtășit multe revelații și învățături despre lucrurile ce urmau să se întâmple în zilele din urmă. Nefi a căutat îndrumarea Domnului pentru a putea înțelege mai bine învățăturile tatălui său. El a fost edificat, binecuvântat și inspirat să știe că învățăturile tatălui său sunt adevărate. Acest lucru i-a permis lui Nefi să urmeze cu atenție poruncile Domnului și să ducă o viață neprihănită. El a primit revelație personală pentru a fi îndrumat.

Pe de altă parte, frații săi se certau între ei din cauză că nu înțelegeau învățăturile tatălui lor. Atunci, Nefi a pus o întrebare foarte importantă: „L-ați întregat voi pe Domnul?”².

Răspunsul lor nu a fost unul bun: „N-am făcut-o; căci Domnul nu ne face nouă cunoscute asemenea lucruri”³.

Nefi a profitat de ocazie să-i învețe pe frații săi cum să primească revelație personală. El a zis: „Nu vă aduceți aminte de lucrurile pe care Domnul

le-a spus? – Dacă nu vă veți împietri inimile și cu credință Mă veți întreba pe Mine, crezând că le veți căpăta, și cu sârguință în ținerea poruncilor Mele, atunci cu siguranță aceste lucruri vă vor fi făcute cunoscute?”⁴.

Modalitatea de a primi revelație personală este foarte clară. Trebuie ca noi să ne dorim să primim revelație, nu trebuie să ne împietrim inimile și, apoi, trebuie să cerem având credință, crezând cu adevărat că vom primi un răspuns, iar apoi să ținem cu sârguință poruncile lui Dumnezeu.

Nu înseamnă că, de fiecare dată când urmăm acest model și adresăm o întrebare lui Dumnezeu, răspunsul va veni imediat având fiecare detaliu a ceea ce trebuie făcut. Totuși, înseamnă că, dacă ținem cu sârguință poruncile și întrebăm cu credință, răspunsurile vor veni în felul Domnului și la timpul stabilit de El.

Când am fost mică, am crezut că revelația personală sau răspunsurile la rugăciuni vor veni prin intermediul unui glas. Într-adevăr, unele revelații vin auzind un glas. Totuși, am învățat faptul că Spiritul vorbește în multe feluri.

Doctrină și legăminte, secțiunea 6, explică unele modalități prin care putem primi revelație:

„M-ai întregat și, iată, de fiecare dată când M-ai întregat, ai primit răspuns de la Spiritul Meu”⁵.

„Eu ți-am luminat mintea”⁶.

„Nu ți-am transmis Eu pace în sufletul tău cu privire la acest subiect?”⁷.

În alte scripturi, învățăm mai multe despre primirea revelației:

„Eu îți voi spune ție, în inima și în mintea ta, prin Duhul Sfânt, care va veni asupra ta și care va trăi în inima ta. Acum iată, acesta este spiritul revelației”⁸.

„Voi face ca inima ta să ardă în tine; astfel vei simți că este drept”⁹.

„Îți voi da din Spiritul Meu, care va lumina mintea ta, care va umple sufletul tău cu bucurie”¹⁰.

De cele mai multe ori, revelația personală va veni în timp ce studiem din scripturi, când ascultăm și urmăm sfatul profeților și al altor conducători ai Bisericii, și când căutăm să trăim o viață credincioasă, neprihănită. Uneori, inspirația va veni prin intermediul unui singur verset din scriptură sau prin intermediul unei propoziții dintr-o cuvântare din cadrul unei conferințe. Poate că răspunsul dumneavoastră va veni atunci când copiii de la Societatea Primară intonează un cântec minunat. Acestea toate sunt forme ale revelației.

În primii ani ai restaurării, mulți membri căutau cu sârguință să primească revelație și erau binecuvântați și inspirați pentru a ști ce să facă.

Profetul Brigham Young i-a dat surorii Eliza R. Snow responsabilitatea de a ajuta la edificarea și învățarea surorilor din Biserică. Ea „a predat faptul că fiecare femeie putea primi inspirație care s-o îndrume în viața personală, în cadrul familiei și în responsabilitățile din cadrul Bisericii. Ea a zis: «Spuneți-le surorilor să înainteze și să-și îndeplinească îndatoririle, cu umilință și credință, iar Spiritul lui Dumnezeu se va revărsa asupra lor și ele vor fi binecuvântate în lucrările lor. Ajutați-le să caute inspirație și nu putere, iar ele vor avea toată puterea pe care înțelepciunea lor le va permite s-o exercite»¹¹.

Sora Snow le-a învățat pe surori să caute îndrumare de la Duhul Sfânt. Ea a spus că Duhul Sfânt „satisface și îndeplinește orice dorință a inimii omului, și umple orice gol. Când sunt copleșită de acel Spirit, sufletul meu este satisfăcut”¹².

Președintele Dieter F. Uchtdorf ne-a învățat că „revelația și mărturia nu vin întotdeauna cu o forță

copleșitoare. Pentru mulți oameni, o mărturie vine încet – câte o parte, pe rând”. El continuă, spunând: „Să căutăm cu sinceritate lumina inspirației personale. Să-L rugăm pe Domnul să ne înzestreze mintea și sufletul cu scânteia credinței care ne va permite să primim și să recunoaștem slujirea divină a Spiritului Sfânt”¹³.

Mărturiile noastre ne dau putere și ne întăresc atunci când ne confruntăm cu provocări în viața de zi cu zi. Unii oameni se confruntă cu probleme grave de sănătate; unii au probleme financiare; alții au probleme conjugale sau cu copiii lor. Mărturia noastră, combinată cu credința noastră în Domnul Isus Hristos și cunoașterea noastră despre planul salvării, este cea care ne ajută să trecem peste aceste momente de încercări și greutăți.

În cartea *Daughters in My Kingdom* (Fiice în Împărăția Mea), citim despre sora Hedwig Biereichel, o femeie din Germania care a avut parte de multă tristețe și de multe lipsuri în timpul

celui de-al Doilea Război Mondial. Datorită dragostei și a firii sale milostive, și chiar în timp ce avea mari lipsuri, ea a împărțit de bunăvoie din mâncarea sa cu un prizonier de război flămând. Mai târziu, întrebată fiind cum de a reușit să „mențină mărturia în timpul tuturor acestor încercări”, ea a răspuns: „Nu am menținut mărturia în timpul acelor vremuri – mărturia m-a menținut pe mine”¹⁴.

Faptul că avem o mărturie puternică nu înseamnă că ea va rămâne întotdeauna așa. Noi trebuie să o hrănim și să o întărim pentru ca ea să aibă suficientă putere să ne ajute. Acesta este un motiv pentru care ne „[adunăm] laolaltă deseori” – ca să luăm din împărțășanie, să ne reînnoim legămintele și să fim „hrăniți de cuvântul cel bun al lui Dumnezeu”. Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu este cel care ne ține „atenți tot timpul în rugăciune, sprijinindu-[ne] numai pe meritele lui Hristos, care [este] Căpetenia și Desăvârșirea credinței [noastre]”¹⁵.

Vârstnicul David A. Bednar ne-a învățat: „Atunci când căutați în mod potrivit și aplicați spiritul revelației, vă promit că veți «[merge] în lumina Domnului» (Isaia 2:5; 2 Nefi 12:5). Uneori, spiritul revelației va acționa imediat și cu intensitate, alteori cu subtilitate și în mod treptat, iar de cele mai multe ori cu o asemenea delicatețe încât nu-l veți putea conștientiza și recunoaște. Dar, indiferent de tiparul prin care va veni această binecuvântare, lumina pe care o va aduce va ilumina și vă va lărgi sufletul, vă va lumina înțelegerea (vezi Alma 5:7; 32:28) și vă va îndruma și proteja pe dumneavoastră și familia dumneavoastră»¹⁶.

Domnul dorește să ne binecuvânteze cu îndrumare, înțelepciune și călăuzire în viața noastră. El dorește să reverse Spiritul Său asupra noastră. Încă o dată, ca să primim revelație personală trebuie să ne dorim să o primim, nu trebuie să ne împietrim inimile, și apoi trebuie să cerem cu credință, crezând cu adevărat că vom primi un răspuns, iar apoi să ținem cu sârguință poruncile lui Dumnezeu. Apoi, când căutăm răspunsuri la întrebările noastre, El ne va binecuvânta cu Spiritul Său. Eu mărturisesc despre acest lucru, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 46:13.
2. 1 Nefi 15:8.
3. 1 Nefi 15:9.
4. 1 Nefi 15:11; vezi, de asemenea, versetul 10.
5. Doctrină și legăminte 6:14.
6. Doctrină și legăminte 6:15.
7. Doctrină și legăminte 6:23.
8. Doctrină și legăminte 8:2-3.
9. Doctrină și legăminte 9:8.
10. Doctrină și legăminte 11:13.
11. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p. 45.
12. *Daughters in My Kingdom*, p. 46.
13. Dieter F. Uchtdorf, „Potențialul dumneavoastră, privilegiul dumneavoastră”, *Liahona*, mai 2011, p. 60.
14. Vezi *Daughters in My Kingdom*, p. 79.
15. Moroni 6:4-6.
16. David A. Bednar, „Spiritul revelației”, *Liahona*, mai 2011, p. 90.

Vârstnicul L. Whitney Clayton
din Președinția celor Șaptezeci

Timpul va veni

Împreună cu dumneavoastră, sunt plin de admirație văzând cum înaintează această lucrare în mod miraculos, minunat și ireversibil.

Am slujit ca tânăr misionar câteva luni în zonele centrale din Lima, Peru. Drept rezultat, am traversat de multe ori Plaza de Armas din Lima. Palatul guvernului, locuința oficială și biroul președintelui din Peru, este îndreptat cu fața spre piață. Eu și colegii mei am invitat pe mulți oameni în piață să asculte Evanghelia restaurată. Adesea, m-am întrebat cum ar fi să intru în palat, dar gândul de a face vreodată acest lucru părea imposibil.

Anul trecut, vârstnicul D. Todd Christofferson, din Cvorumul celor Doisprezece, alte câteva persoane și cu mine, ne-am întâlnit cu Alan García, pe atunci președinte al Peru, în Palatul guvernului. Ni s-au arătat camerele sale minunate și am fost primiți în mod cordial de președintele García. Curiozitățile mele ca tânăr misionar în privința palatului au fost satisfăcute într-un mod în care, în anul 1970, nici nu visam că ar fi posibil.

Lucrurile s-au schimbat în Peru de când am fost misionar, mai ales pentru Biserică. Atunci erau aproximativ 11.000 de membri ai Bisericii și doar un țaruș. Astăzi, sunt peste 500.000 de membri și aproape 100 de țaruși. În orașe unde erau doar grupuri mici de membri, acum există țaruși plini de viață și case de întrunire atractive care

înfrumusețază locul. Același lucru s-a întâmplat în multe alte țări din întreaga lume.

Această creștere remarcabilă a Bisericii merită o explicație. Începem cu o profeție din Vechiul Testament.

Daniel era un iudeu în robie în Babilon. Lui i s-a dat ocazia de a interpreta visul împăratului Nebucadnetar. Daniel l-a rugat pe Dumnezeu să-i dezvăluie visul și înțelesul acestuia, iar rugăciunea sa a primit răspuns. El i-a spus lui Nebucadnetar: „Dar este în ceruri un Dumnezeu, care descoperă tainele, și care face cunoscut împăratului Nebucadnetar ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă... Iată visul tău și vedeniile pe care le-ai avut în patul tău”. Daniel a spus că împăratul văzuse o imagine înfricoșătoare având un cap, un trup, mâini, picioare și tălpi. O piatră s-a dezlipit dintr-un munte, fără ajutorul vreunei mâini, și s-a rostogolit crescând în mărime. Piatra s-a ciocnit de chip sfărâmându-l în bucăți „dar piatra, care sfărâmasese chipul, s-a făcut un munte mare, și a umplut tot pământul”.

Daniel a explicat că acel chip reprezenta viitorul politic al împărățiilor și că „în vremea [acelor viitori] împărați, Dumnezeu cerurilor va ridica o împărăție, care nu va fi nimicită niciodată...

Ea va sfârâma și va nimici toate acele împărății, și ea va dăinui veșnic”¹.

Înaintăm acum spre o perioadă mai recentă. Îngerul Moroni i-a apărut prima dată lui Joseph Smith în anul 1823 și i-a spus că Dumnezeu are o lucrare pe care să o facă el și „că numele lui va fi ținut de bine și de rău printre toate națiunile, neamurile și limbile”². Mesajul lui Moroni trebuie să-l fi uimit cu siguranță pe Joseph, care avea numai 17 ani.

În anul 1831, Domnul i-a spus lui Joseph că cheile împărăției lui Dumnezeu au fost din nou „încredințate omului pe pământ”. El a spus: „Evanghelia se va rostogoli până la marginile pământului, așa cum piatra care se desprinde din munte, fără ajutorul vreunei mâini... până când umple tot pământul”³, exact cum i-a spus Daniel lui Nebucadnețar.

În anul 1898, președintele Wilford Woodruff a povestit despre o experiență pe care a avut-o în anul 1834, când, ca membru nou, a fost la o adunare a preoției în apropiere de Kirtland. El a spus: „Profetul le-a cerut tuturor celor care dețineau preoția să se adune în casa mică din bârne, în care era organizată școala, pe care o aveau acolo. Era o casuță de aproximativ 18 metri pătrați... După ce ne-am adunat, profetul le-a cerut vârstnicilor Israelului... să depună mărturie despre această lucrare... După ce au terminat, profetul a spus: «Fraților, am fost foarte edificat și instruit datorită mărturiilor voastre din această seară, dar doresc să vă spun, înaintea Domnului, că nu știți mai mult despre destinul acestei Biserici și al acestei împărății decât știe un prunc care stă în brațele mamei sale. Nu îl înțelegeți... Ceea ce vedeți, aici, în această seară, este doar un număr mic de deținători ai preoției, însă această Biserică va umple America de Nord și America de Sud – va umple pământul»”⁴.

Aceste profeții cum că:

- împărăția lui Dumnezeu, asemenea unei pietre desprinse dintr-un munte, va umple pământul;
- numele lui Joseph Smith va fi cunoscut pe întreg pământul; iar
- Biserica va umple Americile și va umple pământul,

poate că au părut a fi o glumă în urmă cu 170 de ani. Micul grup de credincioși, luptându-se să supraviețuiască în zone nelocuite din America și mutându-se pentru a fugi de persecuție, nu părea a fi o temelie a unei credințe care să răzbată granițele internaționale și să pătrundă în inimile oamenilor de pretutindeni.

Dar exact acest lucru s-a întâmplat. Permiteți-mi să dau un exemplu.

În ziua de Crăciun, în anul 1925, la Buenos Aires, vârstnicul Melvin J. Ballard a dedicat întregul continent al Americii de Sud pentru predicarea Evangheliei. Până în august 1926, fusese botezat un grup de convertiți. Ei au fost primii membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă care au fost botezați în întreaga Americă de Sud. Acel lucru s-a întâmplat în urmă cu 85 de ani, media de viață a multora dintre cei care ascultă astăzi conferința.

Astăzi, în Buenos Aires, sunt 23 de țaruși ai Sionului și zeci de țaruși având zeci și mii de membri ai Bisericii în municipii și orașe pe tot cuprinsul

Montevideo, Uruguay

Argentinei. Acum sunt peste 600 de țărui și câteva milioane de membri ai Bisericii în întreaga Americă de Sud. În timp ce privim, împărăția lui Dumnezeu umple continentul, iar numele lui Joseph Smith este publicat atât de noi, cât și de criticii lui în țări de care el poate că nu a auzit în timpul vieții sale.

Sunt aproape 3.000 de țărui ai Bisericii astăzi, din Boston la Bangkok și din Ciudad de Mexico la Moscova. Ne apropiem de un număr de 29.000 de episcopii și ramuri. În multe țări există țărui bine întemeiați, cu membri ai căror strămoși au fost convertiți. În alte țări, grupuri mici de membri noi se întâlnesc ca ramuri mici ale Bisericii în clădiri închiriate. În fiecare an, Biserica se răspândește mai departe pe întreg globul.

Aceste profeții, că Biserica va umple lumea și că numele său va fi cunoscut în întreaga lume, sunt scandaloase? Probabil. Sunt greu de crezut? Fără îndoială. Sunt imposibile? Cu siguranță că nu. Se întâmplă chiar în fața ochilor noștri.

Președintele Gordon B. Hinckley a remarcat:

„S-a spus că, într-o vreme, soarele nu apunea niciodată în Imperiul Britanic. Acest imperiu s-a diminuat acum. Dar este adevărat că soarele nu apune niciodată în această lucrare a Domnului, care influențează viața oamenilor de pe întregul pământ.

Și acesta este numai începutul. Mai sunt foarte multe de făcut... Lucrarea noastră nu cunoaște granițe... Națiunile care ne sunt închise acum, se vor deschide într-o zi”⁵.

Astăzi, putem vedea că împlinirea profeției din Cartea lui Mormon se apropie:

„Iar... se va întâmpla că regii își vor închide gura; căci ceea ce nu le-a fost spus lor, ei vor vedea; iar ceea ce ei nu au auzit, vor înțelege.

Salvador, Brazilia

Căci în ziua aceea, Tatăl va face o lucrare pentru Mine, care va fi o lucrare mare și minunată printre ei”⁶.

Această lucrare a Domnului este cu adevărat mare și minunată, însă ea înaintea aproape neobservată de mulți dintre conducătorii politici, oamenii de cultură și de știință ai omenirii. Ea înaintea cu o inimă și o familie pe rând, în liniște și discreție, iar mesajul ei sacru binecuvântează oamenii de pretutindeni.

Un verset din Cartea lui Mormon oferă un răspuns la creșterea miraculoasă de astăzi a Bisericii: „Și încă mai mult vă spun, că acel timp va veni când cunoașterea despre un Salvator se va răspândi la fiecare națiune, neam, limbă și popor”⁷.

Cel mai important mesaj al nostru, pe care Divinitatea ne-a împuternicit și ne-a poruncit să-l ducem pretutindeni în lume, este acela că există un Salvator. El a trăit pe pământ la jumătatea timpului. El a ispășit pentru păcatele noastre, a fost răstignit și a înviat. Acest mesaj de necomparat, pe care îl declarăm cu autoritate de la Dumnezeu, este adevăratul motiv pentru care această Biserică se extinde în felul în care o face.

Eu mărturisesc că El i-a apărut, alături de Tatăl Său, lui Joseph Smith. Sub îndrumarea Tatălui, El a stabilit din nou Evanghelia Lui pe pământ. El a trimis din nou pe pământ apostoli, profeți și

cheile preoției. El conduce Biserica Sa prin intermediul unui profet în viață, președintele Thomas S. Monson. Biserica Sa este acea piatră desprinsă din munte, fără ajutorul mâinilor, care se rostogolește peste tot globul.

Noi suntem recunoscători lui Joseph Smith și vedem, minunându-ne, cum numele său este onorat și, da, chiar ponegrit tot mai mult pe tot cuprinsul pământului. Însă, înțelegem pe deplin că această lucrare din zilele din urmă nu este a lui. Este lucrarea Dumnezeului cel Atotputernic și a Fiului Său, Domnul păcii. Eu depun mărturie că Isus Hristos este Salvatorul și, împreună cu dumneavoastră, sunt plin de admirație văzând cum înaintea această lucrare în mod miraculos, minunat și ireversibil. Cu adevărat „[timpul a venit] când cunoașterea despre un Salvator... se [răspândește] la fiecare națiune, neam, limbă și popor”. Eu îmi depun mărturia despre El, Salvatorul întregii omeniri, și despre această lucrare, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Daniel 2:28, 35, 44; vezi, de asemenea, versetele 1-45.
2. Joseph Smith – Istorie 1:33.
3. Doctrină și legăminte 65:2.
4. *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* (2004), p. 25-26.
5. Gordon B. Hinckley, „Situția Bisericii”, *Liahona*, 7 nov. 2003.
6. 3 Nefi 21:8-9.
7. Mosia 3:20.

Vârșnicul José L. Alonso
din Cei Șaptezeci

Să facem ceea ce este drept, la momentul potrivit, fără amânare

Salvatorul... ne-a oferit un exemplu minunat despre cum să nu așteptăm să oferim alinare celor care au pierdut percepția bucuriei și fericirii.

În aceste vremuri, mulți oameni trăiesc înconjurați de tristețe și de o mare confuzie. Ei nu găsesc răspunsuri la întrebările lor și nu pot să-și satisfacă nevoile personale. Unii au pierdut percepția bucuriei și fericirii. Profeții au declarat că adevărata fericire se găsește urmând exemplul și învățăturile lui Hristos. El este Salvatorul nostru, El este Învățătorul nostru și El este exemplul desăvârșit.

El Și-a dedicat viața slujirii. Când slujim aproapelui nostru, îi ajutăm pe cei aflați la nevoie. În timp ce slujim, putem găsi soluții la problemele noastre personale. Atunci când urmăm exemplul Salvatorului, noi ne arătăm dragostea față de Tatăl nostru Ceresc și de Fiul Său, Isus Hristos și devenim mai asemănători Lor.

Regele Beniamin a vorbit despre importanța slujirii, spunând că, atunci când suntem „în slujba aproapelui, [suntem] numai în slujba Dumnezeului [nostru]”¹. Fiecare are ocazii de a sluji și de a da dovadă de dragoste.

Președintele Thomas S. Monson ne-a rugat să mergem „să salvăm” și să slujim altora. Dânsul a spus: „Vom descoperi că cei cărora le slujim, care au simțit prin munca noastră influența Salvatorului, nu pot explica schimbarea ce se produce în viețile lor. Apare o dorință de a sluji cu credință, de a fi umili și de a duce o viață mai asemănătoare celei a Salvatorului. Dobândind propria lor înțelegere spirituală și întrezărind promisiunile eternității, ei repetă cuvintele orbului căruia Isus i-a redat vederea și care a spus: «Eu una știu: că eram orb și acum văd»”².

Avem ocazia să oferim ajutor și să slujim în fiecare zi – făcând ceea ce este drept, la momentul potrivit, fără amânare. Gândiți-vă la cât de mulți oameni sunt cărora le este greu să găsească un loc de muncă sau sunt bolnavi, se simt singuri sau cred chiar că au pierdut totul. Ce puteți face pentru a ajuta? Închipuiți-vă că un vecin, rămas afară în ploaie cu mașina stricată, vă sună pentru a vă cere

ajutorul. Care este cel mai bun lucru pe care îl puteți face pentru el? Când este momentul să acționați?

Îmi amintesc când familia noastră a mers împreună în centrul orașului Ciudad de Mexico pentru a cumpăra haine pentru cei doi copii ai noștri. Ei erau foarte mici. Fiul nostru cel mai mare împlinise recent doi ani, iar cel mic avea un an. Străzile erau pline de oameni. În timp ce făceam cumpărături, ținându-i pe copii de mână, ne-am oprit puțin să ne uităm la ceva și, fără să ne dăm seama, l-am pierdut pe fiul nostru cel mare! Nu știam cum, dar el nu mai era cu noi. Fără să mai stăm o clipă pe gânduri, am început să alergăm pentru a-l căuta. L-am căutat și am strigat după el, având un sentiment foarte neplăcut, gândindu-ne că l-am putea pierde pentru totdeauna. În mintea noastră, noi Îl imploram pe Tatăl Ceresc să ne ajute să îl găsim.

După puțin timp, l-am găsit. Se uita nevinovat la niște jucării din vitrina unui magazin. L-am îmbrățișat și l-am sărutat și ne-am luat angajamentul de a-i veghea pe copiii noștri mai bine pentru a nu-i mai rătăci niciodată pe vreunul dintre ei. Am învățat că, pentru a merge în căutarea fiului nostru, nu am avut nevoie de adunări de planificare. Ci, pur și simplu, am acționat, mergând în căutarea celui care se rătăcise. Am învățat, de asemenea, că fiul nostru nu și-a dat niciodată seama că s-a rătăcit.

Dragi frați și surori, pot fi mulți care, dintr-un motiv sau altul, s-au rătăcit de noi și care nu știu că sunt rătăciți. Dacă amânăm, i-am putea pierde pentru totdeauna.

Pentru mulți oameni care au nevoie de ajutorul nostru nu este necesar să creăm programe noi sau să recurgem la acțiuni complicate sau costisitoare. Ei au nevoie doar de hotărârea noastră de a sluji – de a face ceea ce

este drept, la momentul potrivit, fără amânare.

Când Salvatorul a apărut oamenilor din Cartea lui Mormon, El ne-a oferit un exemplu minunat despre cum să nu așteptăm să oferim alinare celor care au pierdut percepția bucuriei și fericirii. Predicându-le oamenilor, El a văzut că nu puteau înțelege toate cuvintele Sale. El i-a invitat să meargă la casele lor și să se gândească la lucrurile pe care le spusese lor. El le-a spus să se roage Tatălui și să se pregătească pentru a reveni a doua zi când El urma să Se întoarcă pentru a le predica³.

Când a încheiat, El a privit mulțimea de oameni și i-a văzut plângând, căci doreau ca El să rămână cu ei:

„Iar El le-a spus: «Iată, din adâncurile inimii sunt plin de îndurare pentru voi.

Aveți pe vreunii dintre voi care sunt bolnavi? Aduceți-i aici. Aveți voi pe vreunii care sunt infirmi sau orbi sau șchiopi sau mutilați sau leproși sau care sunt zbârciți sau care sunt surzi sau care sunt în suferință de orice fel? Aduceți-i pe ei aici și Eu îi voi vindeca pe ei, căci Eu Mă îndur de voi; adâncurile inimii Mele sunt pline de îndurare»⁴.

Și ei i-au adus pe cei bolnavi ai lor la El, iar El i-a vindecat. Mulțimea s-a plecat la picioarele Lui, L-a preamărit și I-a sărutat picioarele, „într-atât, încât ei I-au spălat picioarele Lui cu lacrimile lor”. Apoi, El le-a poruncit să fie aduși pruncii lor și El i-a binecuvântat unul câte unul⁵. Acesta este exemplul pe care ni l-a dat Salvatorul. Dragostea Lui este oferită tuturor, iar El nu uită niciodată pe nimeni.

Eu știu că Tatăl nostru Ceresc este iubitor, înțelegător și răbdător. Fiul Său, Isus Hristos ne iubește, de asemenea. Ei ne oferă ajutor prin profeții Lor. Am învățat că, urmând profeții, ne aflăm în mare siguranță. „Salvarea” continuă încă. Președintele Monson a spus: „Domnul Se așteaptă ca noi să gândim. El Se așteaptă ca noi să acționăm. El Se așteaptă ca noi să muncim. El Se așteaptă ca noi să ne depunem mărturiile. El Se așteaptă ca noi să ne dedicăm”⁶.

Avem o responsabilitate și o mare ocazie. Sunt mulți oameni care au nevoie să trăiască din nou sentimentul plăcut al bucuriei și al fericirii care rezultă fiind activi în cadrul Bisericii. Acea fericire vine primind rânduieli și făcând și ținând

legăminte sacre. Domnul are nevoie ca noi să-i ajutăm. Să facem ceea ce este drept, la momentul potrivit, fără amânare.

Depun mărturie că Dumnezeu trăiește și este Tatăl nostru. Isus Hristos trăiește și Și-a dat viața pentru ca noi să ne putem întoarce în prezența Tatălui nostru Ceresc. Eu știu că El este Salvatorul nostru. Eu știu că bunătatea Lor infinită se face mereu simțită. Depun mărturie că președintele Thomas S. Monson este profetul Lor și că aceasta este singura Biserică adevărată de pe fața întregului pământ. Știu că profetul Joseph Smith este profetul restaurării. Depun mărturie că, într-adevăr, Cartea lui Mormon este cuvântul lui Dumnezeu. Ea ne oferă îndrumare și exemple de urmat pentru a deveni mai asemănători lui Dumnezeu și Fiului Său Preaiubit. Mărturisesc astfel în numele Domnului nostru, Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Mosia 2:17.
2. Thomas S. Monson „To the Rescue”, *Liahona*, iulie 2001, p. 57, 58.
3. Vezi 3 Nefi 17:1-3.
4. 3 Nefi 17:6-7; vezi, de asemenea, versetul 5.
5. Vezi 3 Nefi 17:9-12, 21.
6. Thomas S. Monson, *Liahona*, iulie 2001, p. 58.

Președintele Boyd K. Packer
președintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli

Sfat pentru tineri

Dar, în pofida opoziției, încercărilor și ispitelor, nu trebuie să cedați sau să vă temeți.

Mă adresez tinerilor mai direct decât o fac de obicei, comparând tinerețea mea cu a lor.

Voi sunteți nespuse de prețioși. V-am văzut în zeci de țări și pe fiecare continent. Voi sunteți mult mai buni decât am fost noi când eram tineri. Voi cunoașteți mai multe despre Evanghelie. Voi sunteți mult mai maturi și mult mai credincioși.

Eu am acum 87 de ani. Vă puteți întreba cu ce pot oare contribui eu în viețile voastre la vârsta mea. Am fost și eu unde sunteți voi și știu încotro vă îndreptați. Voi însă nu ați ajuns unde sunt eu, încă. Dau citire unor rânduri dintr-o poezie cunoscută:

*Corbul bătrân încetinește.
Corbul cel tânăr, nicidecum.
Corbul cel tânăr nu cunoaște
Multe din ce știe corbul cel bătrân.*

*În privința cunoașterii lucrurilor,
corbul cel bătrân
Este încă învățătorul corbului cel
tânăr.
Ce anume nu știe corbul cel bătrân?
– Cum să fie mai ager.*

*Corbul cel tânăr zboară deasupra,
dedesubt,
Și îi dă roată corbului cel bătrân, care
este încet.*

*Ce anume nu știe corbul cel tânăr,
care este ager?
– Încotro să meargă¹.*

Poezia nu este scrisă de Wordsworth, dar, oricum, este o poezie cunoscută!

În pofida a tot ceea ce se întâmplă în lume, prin decăderea standardelor morale, voi, tinerii, sunteți crescuți pe teritoriu inamic.

Știm din scripturi că, în Cer, a avut loc un război și că Lucifer s-a răzvrătit și, împreună cu cei ce l-au urmat, „a fost aruncat pe pământ”². El este hotărât să zădărnicească planul Tatălui nostru Ceresc și caută să controleze mințile și faptele tuturor. Această influență este spirituală, iar el „este liber pe pământ”³.

Dar, în pofida opoziției, încercărilor și ispitelor, nu trebuie să cedați sau să vă temeți.

Când aveam 17 ani, aproape de a absolvi liceul, fiind un liceean de nivel mediu cu unele slăbiciuni, cum credeam eu, s-a năruit totul în jurul nostru într-o duminică dimineață. În următoarea zi am fost chemați în amfiteatrul liceului. Pe scenă, era un scaun pe care se afla un mic aparat de radio. Directorul a pornit radioul. Atunci, noi am auzit glasul președintelui Franklin Delano Roosevelt care a anunțat că

portul Pearl Harbor a fost bombardat. Statele Unite erau în război cu Japonia.

Mai târziu, scena s-a repetat. Am auzit, din nou, glasul președintelui Roosevelt, de data aceasta anunțând că țara noastră era în război cu Germania. Al Doilea Război mondial izbucnise în întreaga lume.

Dintr-o dată, viitorul nostru era nesigur. Noi nu știam ce ne așteaptă. Vom apuca noi să ne căsătorim și să avem o familie?

Astăzi sunt „războaie și vești de războaie și întreg pământul [este] tulburat”⁴. Voi, tineretul nostru, vă puteți simți nesiguri și în nesiguranță în viața voastră. Vreau să vă sfătuiesc, să vă învăț și să vă previn cu privire la unele lucruri pe care să le faceți și alte lucruri pe care să nu le faceți.

Planul Evangheliei este „marele plan al fericirii”⁵. Familia este nucleul acestui plan. Familia depinde de folosirea demnă a acelor puteri dătătoare de viață care sunt în trupul vostru.

În „Familia: o declarație oficială către lume”, un document inspirat emis de Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, învățăm că în existența premuritoare „toate ființele umane – bărbați și femei – [au fost] făcute după chipul lui Dumnezeu.

Fiecare este în spirit un fiu sau o fiică iubită ai unor părinți cerești și, datorită acestui lucru, fiecare are o natură și un destin divin. Faptul că o persoană este bărbat sau femeie reprezintă o caracteristică fundamentală [și a fost stabilit în acea existență premuritoare]....

Declarăm în continuare că Dumnezeu a poruncit ca sacrele puteri de procreare să fie întrebuițate numai între bărbat și femeie, căsătorii legal ca soț și soție”⁶.

Marea pedeapsă pe care Lucifer și cei care l-au urmat au adus-o asupra lor este că nu li s-a permis să aibă un trup muritor.

Multe dintre ispitele cu care vă confrunțați, cu siguranță cele mai grave, au legătură cu trupul vostru. Nu numai că aveți puterea de a crea trupuri pentru o nouă generație, dar aveți și libertatea de a alege.

Profetul Joseph Smith ne-a învățat: „Toate ființele care au trupuri au putere asupra acelor care nu au”⁷. Așadar, orice suflet viu care are un trup fizic are, în final, putere asupra dușmanului. Voi aveți parte de ispite din cauza firii voastre trupești, însă aveți și putere asupra lui și a îngerilor săi.

Până când am absolvit liceul, mulți dintre colegii noștri plecaseră la război, unii dintre ei nemaîntorcându-se niciodată. Noi, ceilalți, urma să plecăm, curând, în armată. Nu știam ce ne rezervă viitorul. Urma să supraviețuim războiului? Urmau să mai fie la întoarcere destule lucruri dintre cele pe care le cunoșteam?

Știind că urma să plec, m-am înrolat în aviație. În scurt timp, eram în Santa Ana, California, pentru instruire înainte de zbor.

Pe atunci nu aveam o mărturie fermă că Evanghelia este adevărată, dar știam că învățătorii mei de seminar, Abel S. Rich și John P. Lillywhite, știau că este adevărată. I-am auzit depunându-și mărturia, și i-am crezut. Mi-am spus: „Mă voi baza pe mărturiile lor, până când o voi dobândi pe a mea”. Și așa am făcut.

Auzisem despre binecuvântarea patriarhală, dar nu o primisem. În fiecare țară este un patriarh rânduit care are spiritul profeției și spiritul revelației. El este autorizat să dea binecuvântări personale și particulare celor care vin la recomandarea episcopului lor. I-am scris episcopului meu rugându-l să-mi dea o recomandare.

J. Roland Sandstrom era un patriarh

rânduit care locuia în zona țării Santa Ana. El nu știa nimic despre mine și nu mă văzuse înainte, însă mi-a dat binecuvântarea mea. În aceasta am găsit răspunsuri și instruire.

Deși binecuvântările patriarhale sunt foarte personale, vă voi împărtăși un citat scurt din a mea: „Vei fi îndrumat de șoaptele Spiritului Sfânt și vei fi avertizat de pericole. Dacă acorzi atenție acestor avertismente, Tatăl nostru Cereș te va binecuvânta să poți să fii din nou împreună cu cei dragi ție”⁸.

Cuvântul *dacă*, deși mic la scris, s-a mărit cât pagina. Eu voi fi binecuvântat să mă întorc de la război, *dacă* voi ține poruncile și *dacă* voi da ascultare îndemnurilor Duhului Sfânt. Deși mi-a fost conferit la botez acel dar, încă nu știam ce înseamnă Duhul Sfânt sau cum funcționează acele îndemnuri.

Ceea ce trebuia să știu despre îndemnuri am găsit în Cartea lui Mormon. Am citit că „îngerii vorbesc prin puterea Duhului Sfânt; prin urmare, ei vorbesc cuvintele lui Hristos. Prin urmare... ospățați-vă din cuvintele lui Hristos; căci iată, cuvintele lui Hristos vă vor spune toate lucrurile pe care trebuie să le faceți”⁹.

Probabil că lucrul măreț pe care l-am învățat citind Cartea lui Mormon, este acela că glasul Spiritului este mai degrabă un *sentiment* decât un sunet. Veți învăța și voi, așa cum am învățat eu, să „ascuțați” acel glas care este mai degrabă *simțit* decât *auzit*.

Nefi i-a dojenit pe frații săi mai mari, zicând: „Ați văzut un înger, iar el a glăsuț către voi; da, ați auzit glasul lui din când în când; iar el a vorbit către voi cu un glas blând și încet, dar erați lipsiți de *sentimente*, așa încât nu ați putut să *simțiți* cuvintele lui”¹⁰.

Unii critici au spus că aceste versete sunt o eroare, fiindcă *auzi* cuvintele, nu le *simți*. Dar dacă știți măcar puțin despre comunicarea spirituală, știți că cel

mai bun cuvânt pentru a descrie ceea ce se întâmplă este cuvântul *sentiment*.

Darul Duhului Sfânt vă va îndruma și proteja, dacă sunteți de acord, ba chiar vă va îndrepta faptele. Este un glas spiritual care vine în minte ca un gând sau ca un sentiment pus în inima voastră. Profetul Enos a spus: „Glasul Domnului apăru iarăși în mintea mea”¹¹. Iar Domnul i-a spus lui Oliver Cowdery: „Iată, Eu îți voi spune ție, în inima și în mintea ta, prin Duhul Sfânt, care va veni asupra ta”¹².

Nu se așteaptă din partea voastră să treceți prin viață fără să faceți greșeli, însă voi nu veți face o greșală mare fără ca mai întâi să fiți avertizați de îndemnul Spiritului Sfânt. Promisiunea este valabilă tuturor membrilor Bisericii.

Unii vor face greșeli grave, încălcând legile Evangheliei. Aici este momentul să vă reamintesc despre ispășire, pocăință și iertare completă, ca voi să deveniți puri din nou. Domnul, a spus: „Iată, acela care s-a pocăit de păcatele lui este iertat și Eu, Domnul, nu-Mi mai amintesc de ele”¹³.

Dacă se întâmplă ca dușmanul să vă ia prizonieri ca rezultat al păcatului, vă reamintesc că voi dețineți cheia care va descuia ușa temniței pe dinăuntru. Puteți fi curățați prin sacrificiul ispășitor al Salvatorului Isus Hristos.

Atunci când vă este greu, s-ar putea să vă gândiți că nu sunteți demni de a fi salvați din cauză că ați făcut greșeli, mari sau mici, și să credeți că, acum, sunteți pierduți. Acest lucru nu este

niciodată adevărat! Numai pocăința poate vindeca ceea ce doare. Numai pocăința *poate* vindeca ceea ce doare, indiferent de ce anume este.

Dacă vă implicați în lucruri în care nu ar trebui sau dacă vă asociați cu persoane care vă duc în direcția greșită, atunci este momentul să vă exercitați independența, libertatea voastră de a alege. Ascultați glasul Spiritului și nu veți fi conduși greșit.

Eu vă repet faptul că tineretul de azi este crescut pe teritoriu inamic cu standarde morale decăzute. Însă, în calitate de slujitor al Domnului, eu vă promit că veți fi protejați și ocrotiți de atacurile dușmanului *dacă* voi veți da ascultare îndemnelor care vin de la Spiritul Sfânt.

Îmbrăcați-vă decent; vorbiți cu reverență; ascultați muzică înălțătoare. Evitați imoralitatea de orice fel și toate

Leicester, Anglia

obiceiurile personale degradante. Controlați-vă viața și îndemnați-vă să fiți credincioși. Deoarece noi depindem de voi foarte mult, veți fi binecuvântați în mod remarcabil. Tatăl Ceresc veghează mereu asupra voastră.

Tăria mărturiei mele s-a schimbat de când am simțit nevoia de a mă baza pe mărturiile învățătorilor mei de seminar. Astăzi, mă sprijin de alții când merg, din cauza vârstei și a poliomielitei din copilărie, însă nu din motive privind lucruri spirituale. Am ajuns să cred, să înțeleg și să cunosc adevărurile prețioase despre Evanghelie și cele despre Salvatorul Isus Hristos.

Fiind unul dintre martorii Săi speciali, eu mărturisesc că finalul acestei lupte care a început în viața premuritoare nu este îndoielnic. Lucifer va fi învins!

Am vorbit mai devreme despre corbi. Voi, tineri corbi, nu trebuie să zburati fără țintă înainte și înapoi, nesiguri de drumul din față. Sunt oameni care știu drumul. „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci”¹⁴. Domnul a organizat Biserica Sa pe principiul cheilor și al consiliilor.

La conducerea Bisericii sunt 15 bărbați susținuți ca profeți, văzători și revelatori. Fiecare membru din Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli deține toate cheile preoției necesare pentru îndrumarea Bisericii. Apostolul cu cea mai mare vechime în acest oficiu este profetul – președintele Thomas S. Monson, care este singurul autorizat să exercite toate acele chei.

Scripturile cer ca Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece să conlucreze în consilii iar deciziile din cadrul acestor consilii să fie unanime. Și așa și este. Noi ne încredem în Domnul să îndrume calea și căutăm să facem numai voia Sa. Noi știm că El

Și-a pus foarte multă încredere în noi, personal și colectiv.

Trebuie să învățați să „[vă încredeți] în Domnul din toată inima [voastră], și [să nu vă bizuiți] pe înțelepciunea [voastră]”¹⁵. Voi trebuie să fiți demni de încredere și să vă înconjuzați de prieteni care doresc să fie la fel.

Uneori puteți fi tentați să gândiți la fel cum gândeam eu, din când în când, în tinerețea mea: „După cum decurg lucrurile, lumea se va sfârși. Sfârșitul lumii va veni înainte ca eu să fac ceea ce ar trebui”. Nu este așa! Puteți privi înainte făcând ceea ce este drept – să vă căsătoriți, să aveți o familie, să vă vedeți copiii și nepoții, poate chiar și strănepoții.

Dacă veți urma aceste principii, voi veți fi vegheați și protejați și voi înșivă veți ști prin îndemnurile Duhului Sfânt încotro să mergeți, căci „prin puterea Duhului Sfânt veți putea voi cunoaște adevărul tuturor lucrurilor”¹⁶. Eu vă promit că așa va fi și vă dau o binecuvântare, vouă, dragii noștri tineri, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. John Ciardi, „Fast and Slow”, *Fast and Slow: Poems for Advanced Children and Beginning Parents* (1975), p. 1. © 1975 de John L. Ciardi. Cu permisiunea Houghton Mifflin Harcourt Publishing Company. Toate drepturile rezervate.
2. Apocalipsa 12:9; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 76:25–26.
3. Doctrină și legăminte 52:14.
4. Doctrină și legăminte 45:26.
5. Alma 42:8.
6. „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129.
7. *Învățăturile ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 222.
8. Binecuvântarea patriarhală a lui Boyd K. Packer, dată de J. Roland Sandstrom, 15 ian. 1944.
9. 2 Nefi 32:3.
10. 1 Nefi 17:45; subliniere adăugată.
11. Enos 1:10.
12. Doctrină și legăminte 8:2.
13. Doctrină și legăminte 58:42.
14. Amos 3:7.
15. Proverbele 3:5.
16. Moroni 10:5.

Președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

Dumneavoastră conțați pentru El

Domnul folosește o măsură foarte diferită de cea a lumii pentru a cântări valoarea unui suflet.

Moise, unul dintre cei mai mari profeți pe care i-a cunoscut vreodată lumea, a fost crescut de fiica faraonului și și-a petrecut primii 40 de ani din viață la curțile regale din Egipt. El a cunoscut mai întâi gloria și grandoarea acelei împărății străvechi.

Câțiva ani mai târziu, pe vârful unui munte îndepărtat, departe de splendoarea și măreția Egiptului puternic, Moise a stat în prezența lui Dumnezeu și a vorbit cu El față în față, așa cum vorbește un om cu prietenul său¹. În timpul acelei întrevederi, Dumnezeu i-a arătat lui Moise lucrarea mâinilor Sale, permițându-i să arunce o privire la lucrarea și gloria Sa. Când viziunea s-a terminat, Moise a căzut la pământ timp de mai multe ore. Când, în cele din urmă, i-a revenit puterea, el a înțeles ceva ce, în toți acei ani petrecuți la curtea faraonului, nu înțelesese niciodată înainte.

„Știu”, a spus el, „că omul nu este nimic”².

Suntem mai mici decât presupunem noi

Cu cât aflăm mai multe despre univers, cu atât înțelegem mai bine – cel puțin parțial – ceea ce știa Moise.

Universul este atât de mare, de misterios și de glorios, încât este de neînțeles pentru mintea omenească. „Lumi fără număr am creat”, i-a spus Dumnezeu lui Moise³. Splendoarea unui cer înstelat este o mărturie frumoasă despre acest adevăr.

Sunt câteva lucruri care au făcut să mi se taie răsuflarea de uimire, de exemplu, atunci când zburam în întunericul nopții traversând oceanele și continentele și priveam de la fereastra carlingii mele la infinita glorie a milioanele de stele.

Astronomii au încercat să numere stelele din univers. Un grup de oameni de știință estimează că numărul stelelor pe care-l poate cuprinde raza telescoapelor noastre este de 10 ori mai mare decât toate firele de nisip de pe plajele și deșerturile din lume⁴.

Această concluzie are o asemănare izbitoră cu declarația profetului Enoh din vechime: „Dacă ar fi fost posibil ca omul să poată număra particulele pământului, da, milioane de pământuri ca acesta, nu ar fi fost începutul numărului creațiilor Tale”⁵.

Luând în considerare vastitatea creațiilor lui Dumnezeu, nu e de mirare că marele rege Benjamin și-a

sfătuit poporul „să [păstreze] întotdeauna în [memorie]... măreția lui Dumnezeu și nimicnicia [lor]”⁶.

Suntem mai măreți decât presupunem noi

Dar chiar dacă omul nu este nimic, sunt plin de mirare și respect când mă gândesc că „valoarea sufletelor este mare înaintea lui Dumnezeu”⁷.

Și, în timp ce ne uităm la vasta întindere a universului, putem spune: „Ce este omul în comparație cu gloria creației?”. Dumnezeu Însuși a spus că noi suntem motivul pentru care El a creat universul! Lucrarea și slava Sa – scopul acestui univers magnific – este de a salva și exalta omenirea⁸. Cu alte cuvinte, vasta întindere a eternității, gloriile și misterele infinite ale spațiului și timpului sunt toate create pentru beneficiul muritorilor de rând, ca mine și ca dumneavoastră. Tatăl nostru Ceresc a creat universul ca noi să ne putem atinge potențialul ca fii și fiice ai Lui.

Acesta este un paradox al omului: în comparație cu Dumnezeu, omul nu este nimic; totuși, însemnăm totul pentru Dumnezeu. Deși în comparație cu creația infinită părem a nu fi nimic, avem o scânteie din focul etern care arde în piepturile noastre. Avem promisiunea de neimaginat a exaltării – lumi fără de sfârșit – care ne este la îndemână. Iar marea dorință a lui Dumnezeu este să ne ajute s-o atingem.

Nebunia mândriei

Marele amăgitor știe că una dintre cele mai efective unelte în a-i duce pe copiii lui Dumnezeu pe căi greșite este să apeleze la extremitățile paradoxului omului. În cazul unora, el face recurs la tendința lor de mândrie, măgulindu-i și încurajându-i să creadă în fan-tezia părerilor foarte bune despre sine și a invincibilității. El le spune că sunt ieșiți din comun și că, datorită abilității, dreptului prin naștere sau poziției

sociale, sunt mai buni decât trăsăturile obișnuite ale tuturor lucrurilor care-i înconjoară. Îi îndrumă astfel încât să ajungă la concluzia că, prin urmare, ei nu se supun regulilor altcuiva și nu trebuie să fie deranjați de problemele nimănui.

Se zice că lui Abraham Lincoln îi plăcea o poezie care spune:

*O, de ce trebuie ca spiritul omului
muritor să fie falnic?
Ca un meteorit ce trece iute, ca un nor
care plutește rapid,
Ca o licărire a fulgerului, ca un val
care se sparge,
Omul trece din viață la odihna lui în
mormânt.*⁹

Ucenicii lui Isus Hristos au înțeles că, în comparație cu eternitatea, existența noastră în această sferă muritoare este doar „un scurt timp” în spațiu și timp¹⁰. Ei știu că valoarea adevărată a unei persoane are prea puțin legătură cu ceea ce lumea privește cu mare stimă. Ei știu că poți strânge o grămadă de bani de pe întreg pământul, dar cu ea nu poți cumpăra nici măcar o bucată de pâine în economia din cer.

Cei care vor „moșteni împărăția lui Dumnezeu”¹¹ sunt cei care devin „ca un copil, ascultător, blând, umil, răbdător, plin de dragoste”¹². „Căci oricine se înalță, va fi smerit; și oricine se smereste, va fi înălțat”¹³. Asemenea ucenici înțeleg și faptul „că, atunci când [sunt] în slujba aproapelui, [sunt] numai în slujba Dumnezeului [lor]”¹⁴.

Nu suntem uitați

O altă cale prin care Satana înșeală este prin descurajare. El încearcă să ne concentreze atenția asupra propriei noastre lipse de însemnătate, până când începem să ne îndoim că însemnăm mult. El ne spune că suntem

prea mici pentru ca cineva să ne observe, că suntem uitați – în special de Dumnezeu.

Permiteți-mi să vă împărtășesc o experiență personală care poate fi de ajutor celor care se simt lipsiți de însemnătate, uitați sau singuri.

Cu mulți ani în urmă, am participat la o instruire a piloților în cadrul Forțelor Aeriene ale Statelor Unite. Eram departe de casă, un tânăr soldat din Germania de Vest, născut în Cehoslovacia, care crescuse în Germania de Est și vorbea engleză doar cu mare dificultate. Îmi amintesc bine călătoria la baza noastră de pregătire din Texas. Eram într-un avion, așezat lângă un pasager care vorbea cu un accent puternic din sud. Abia am înțeles câte un cuvânt din ce spunea el. De fapt, mă întrebam tot timpul dacă nu cumva fusesem învățat o limbă greșită. Eram îngrozit la gândul că trebuia să concurez pentru râvnitele locuri fruntașe în instruirea piloților cu studenți care erau vorbitori nativi de limba engleză.

Când am ajuns la baza aeriană din orașelul Big Spring, Texas, am căutat și am găsit ramura sfinților din zilele din urmă, care era formată dintr-o mână de membri minunați care se întruneau în camere închiriate chiar în baza aeriană. Membrii se aflau în procesul de construire a unei mici case de întruniri ce avea să fie locul permanent pentru Biserică. La acea vreme, membrii efectuau în mare măsură lucrarea de construire a noilor clădiri.

Zi de zi, am participat la pregătirea mea ca pilot și am studiat cât de mult am putut, iar apoi mi-am petrecut majoritatea timpului liber lucrând la noua casă de întruniri. Acolo am aflat că cinci pe zece nu este un pas de dans, ci o bucată de lemn cu aceste dimensiuni. Am învățat și cum să mă descurc fără degetul mare de la mână, când am bătut un cui.

Am petrecut așa de mult timp lucrând la casa de întruniri, încât președintele de ramură – care s-a întâmplat să fie unul dintre instructorii noștri de zbor – și-a exprimat îngrijorarea că, probabil, ar fi trebuit să petrec mai mult timp studiind.

Prietenii mei și colegul student pilot s-au angajat și ei în activități în timpul liber, deși cred că este corect să spun că unele dintre acele activități nu erau în acord cu broșura de azi *Pentru întărirea tineretului*. Din partea mea, eu m-am bucurat să fac parte în mod activ din această micută ramură din Texas, să-mi exersez cunoștințele de tâmplărie însușite recent și să-mi îmbunătățesc engleza în timp ce-mi îndeplinesc chemările de învățător la cvorumul vârstnicilor și la Școala de duminică.

La acea vreme, Big Spring (Izvorul Mare), în pofida numelui său, era un loc mic, nesemnificativ și necunoscut. Și deseori, eu simțeam exact la fel despre

mine însumi – că sunt nesemnificativ, necunoscut și relativ singur. Chiar și așa, nu m-am întreat nici măcar o dată dacă Domnul uitase de mine sau dacă El va putea să mă găsească vreodată acolo. Știam că pentru Tatăl Ceresc nu conta unde eram, pe ce loc m-am clasat față de ceilalți în clasa mea de instruire a piloților sau care era chemarea mea în Biserică. Ce conta pentru El era că făceam tot ce puteam, că Îl iubeam și că eram dornic să-i ajut pe cei din jurul meu. Știam că, dacă făceam tot ce puteam, totul avea să fie bine.

Și totul a fost bine¹⁵.

Ultimul va fi cel dintâi

Domnului nu-i pasă deloc dacă ne petrecem zilele lucrând în săli cu marmură sau în grajduri. El știe unde suntem, indiferent de cât de modeste sunt condițiile noastre. El îi va folosi – în felul Său și în scopurile Sale sfinte – pe cei care Îl iubesc.

Dumnezeu știe că unele dintre cele mai mărețe suflete care au trăit vreodată sunt cele care nu vor figura niciodată în cronicile de istorie. Ei sunt cei binecuvântați, oameni umili care urmează exemplul Salvatorului și își petrec zilele vieții lor făcând bine¹⁶.

Un astfel de cuplu, părinții unui prieten de-al meu, exemplifică acest principiu pentru mine. Soțul lucra la o fabrică de oțel din Utah. La prânz își scotea scripturile sau o revistă a Bisericii și citea. Când ceilalți lucrători au văzut acest lucru, și-au bătut joc de el și i-au încercat credința. Ori de câte ori au făcut acest lucru, el le-a vorbit cu bunătate și încredere. El nu a permis ca lipsa lor de respect să-l facă să se simtă furios sau supărat.

După ani de zile, unul dintre acei aprigi batjocoritori s-a îmbolnăvit foarte tare. Înainte de-a muri, el a cerut ca acest om umil să vorbească la înmormântarea lui – ceea ce acesta a și făcut.

Acest membru credincios al Bisericii nu a avut niciodată un statut social important sau bogății, dar el i-a influențat mult pe cei care l-au cunoscut. A murit în urma unui accident de muncă, în timp ce s-a oprit să-l ajute pe un alt muncitor care era înzăpezit.

După aproximativ un an de la acea tragedie, văduva sa a trebuit să facă o operație pe creier, care a lăsat-o în incapacitatea de a merge. Dar oamenii lor le place să-și petreacă timpul cu ea, deoarece ea îi ascultă. Ea își amintește. Ei îi pasă. Neputând să scrie, ea memorează numerele de telefon ale copiilor și nepoților ei. Ea își amintește cu drag zilele de naștere și aniversările.

Cei care o vizitează pleacă având sentimente mai bune față de viață și față de ei înșiși. Ei simt dragostea sa. Știu că ei îi pasă. Ea nu se plânge niciodată, ci își petrece zilele binecuvântând viețile altora. Una dintre prietenele ei a spus că această femeie

era unul dintre puținii oameni pe care i-a cunoscut vreodată care exemplifică într-adevăr dragostea și viața lui Isus Hristos.

Acest cuplu ar fi fost primul despre care s-ar fi putut spune că nu era de mare importanță în această lume. Dar Domnul folosește o măsură foarte diferită de cea a lumii pentru a cântări valoarea unui suflet. El cunoaște acest cuplu credincios; El îi iubește. Faptele lor sunt o mărturie vie a credinței lor puternice în El.

Dumneavoastră conțați pentru El

Dragii mei frați și surori, poate că e adevărat că omul nu este nimic în comparație cu măreția universului. Uneori, ne putem simți chiar lipsiți de însemnătate, neobservați de alții, singuri sau uitați. Dar, amintiți-vă întotdeauna – dumneavoastră conțați pentru El! Dacă vă îndoiiți vreodată că sunteți importanți pentru El, luați în considerare aceste patru principii divine:

În primul rând, Dumnezeu îi iubește pe cei umili și blânzi, căci ei sunt „cei mai mari” în Împărăția cerurilor¹⁷.

În al doilea rând, Domnul încredințează „plenitudinea Evangheliei [Sale ca] să poată fi proclamată de cei slabi și simpli până la marginile pământului”¹⁸. El a ales „lucrurile slabe ale lumii [pentru a] ieși înainte și [a-i] distruge pe

cei puternici și tari”¹⁹ și pentru a face de rușine „lucrurile... cele tari”²⁰.

În al treilea rând, nu contează unde locuiți, nu contează cât de modest trăiți, cât de modest vă este salariul, cât de limitate vă sunt îndemânările, cât de obișnuită vă este înfățișarea sau cât de mică vi se pare că este chemarea în Biserică, dumneavoastră nu sunteți de neregulat pentru Tatăl dumneavoastră Ceresc. El vă iubește. El vă cunoaște inima umilă și faptele de dragoste și bunătate. Împreună, ele formează o mărturie traică despre loialitatea și credința dumneavoastră.

În al patrulea și ultimul rând, vă rog să înțelegeți că ceea ce vedeți și experimentați acum nu este ceea ce va fi întotdeauna. Nu vă veți simți întotdeauna singuri, triști, îndurerați sau descurajați. Avem promisiunea lui Dumnezeu, făcută cu credință, că El nici nu-i va uita, nici nu-i va părăsi pe cei care-L iubesc²¹. Aveți speranță și încredere în această promisiune. Învățați să-L iubiți pe Tatăl dumneavoastră Ceresc și să deveniți ucenici ai Săi prin cuvinte și fapte.

Fiți siguri că, numai dacă îndurați, credeți în El și rămâneți credincioși în ținerea poruncilor, într-o zi veți simți dumneavoastră înșivă promisiunile revelate apostolului Pavel: „Lucruri,

pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc”²².

Dragi frați și surori, cea mai puternică Ființă din univers este Tatăl spiritului dumneavoastră. El vă cunoaște. El vă iubește cu o dragoste perfectă.

Dumnezeu vă vede nu doar ca pe o ființă muritoare, de pe o mică planetă, care trăiește o perioadă scurtă – El vă vede ca pe copilul Său. El vă vede ca pe ființa care sunteți în stare să deveniți și care sunteți meniți să deveniți. El vrea să știți că dumneavoastră conțați pentru El.

Fie ca noi să credem totdeauna, să ne încredem și să ne aliniem viețile astfel încât să ne înțelegem adevărata valoare eternă și adevăratul potențial etern. Fie ca noi să fim demni de prețioasele binecuvântări pe care Tatăl nostru Ceresc le păstrează pentru noi, este rugăciunea mea în numele Fiului Său, chiar Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Moise 1:2.
2. Moise 1:10.
3. Moise 1:33.
4. Vezi Andrew Craig, „Astronomers Count the Stars”, BBC News, 22 iulie 2003, <http://news.bbc.co.uk/2/hi/science/nature/3085885.stm>.
5. Moise 7:30.
6. Mosia 4:11.
7. Doctrină și legăminte 18:10.
8. Vezi Mosia 1:38–39.
9. William Knox, „Mortality”, în James Dalton Morrison, editat de *Masterpieces of Religious Verse* (1948), p. 397.
10. Doctrină și legăminte 121:7.
11. 3 Nefi 11:38.
12. Mosia 3:19.
13. Luca 18:14; vezi, de asemenea, versetele 9–13.
14. Mosia 2:17.
15. Dieter F. Uchtdorf a absolvit pe primul loc în clasa sa.
16. Vezi Faptele apostolilor 10:38.
17. Matei 18:4; vezi, de asemenea, versetele 1–3.
18. Doctrină și legăminte 1:23.
19. Doctrină și legăminte 1:19.
20. 1 Corinteni 1:27.
21. Vezi Evrei 13:5.
22. 1 Corinteni 2:9.

Președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

Susținerea oficianților Bisericii

Se propune ca noi să susținem pe Thomas Spencer Monson ca profet, văzător și revelator și președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, pe Henry Bennion Eyring, ca primul consilier în Prima Președinție și pe Dieter Friedrich Uchtdorf, ca al doilea consilier în Prima Președinție.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate prin ridicarea mâinii.

Se propune ca noi să-l susținem pe Boyd Kenneth Packer ca președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli și pe următorii ca membri ai acestui cvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson și Neil L. Andersen.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să susținem pe consilierii din Prima Președinție și pe Cei Doisprezece Apostoli ca profeti, văzători și revelatori.

Cei care sunt de acord s-o

arate prin ridicarea mâinii.

Dacă se opune cineva, s-o arate prin același semn.

Vârstnicul Claudio R. M. Costa a fost eliberat din chemarea de membru al Președinției Cvorumurilor celor Șaptezeci.

Cei care doresc să ni se alăture într-un vot de mulțumire, vă rugăm s-o arătați prin ridicare mâinii.

Se propune ca noi să-l susținem pe vârstnicul Tad R. Callister ca membru al Președinției Cvorumurilor celor Șaptezeci.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate prin ridicarea mâinii.

Se propune ca noi să eliberăm pe vârstnicii Gary J. Coleman, Richard G. Hinckley, Yoshihiko Kikuchi, Carl B. Pratt și Cecil O. Samuelson din chemarea de membri ai Primului Cvorum al celor Șaptezeci

și să-i desemnăm autorități generale emerite.

Se propune, de asemenea, ca noi să eliberăm pe vârstnicii Won Yong Ko, Lowell M. Snow și Paul K. Sybrowsky din chemarea de membri ai celui de-al Doilea Cvorum al celor Șaptezeci.

Toți cei care doresc să ni se alăture în exprimarea recunoștinței față de acești frați pentru slujirea lor de excepție s-o arate prin ridicarea mâinii.

Vârstnicii Ralph W. Hardy jr., Jon M. Huntsman sr., Aleksandr N. Manzhos și J. Willard Marriott jr. au fost eliberați din chemarea de autorități ale zonei-Cei Șaptezeci.

Se propune să li se acorde un vot de recunoștință pentru slujirea lor de excepție.

Toți cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Se propune ca noi să susținem celelalte autorități generale, autorități ale zonei-Cei Șaptezeci și președințiile generale ale organizațiilor auxiliare așa cum sunt constituite în prezent.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate prin ridicarea mâinii.

Președinte Monson, în măsura în care am putut să observ, voturile celor prezenți în Centrul de conferințe au fost în unanimitate în favoarea propunerilor făcute.

Vă mulțumesc, stimați frați și stimate surori, pentru votul dumneavoastră de susținere, pentru credința, devotamentul și rugăciunile dumneavoastră. ■

Vârșnicul David A. Bednar
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Inimile copiilor se vor întoarce

*Îi invit pe tinerii Bisericii să învețe și să trăiască
experiența oferită de spiritul lui Ilie.*

În timp ce studiem, învățăm și trăim conform Evangheliei lui Isus Hristos, ordinea în care se întâmplă lucrurile este deseori instructivă. De exemplu, gândiți-vă la lecțiile pe care le învățăm despre prioritățile spirituale din ordinea evenimentelor majore care au avut loc în timp ce plenitudinea Evangheliei Salvatorului era restaurată în aceste zile din urmă.

În dumbrava sacră, Joseph Smith l-a văzut și a vorbit cu Tatăl Etern și Isus Hristos. Printre altele, Joseph a învățat despre adevărata natură a Dumnezeirii și despre revelația continuă. Această viziune maiestuoasă a inaugurat dispensația „[plinirii] vremilor” (Efeseni 1:10) și este unul dintre evenimentele foarte importante din istoria lumii.

După aproximativ trei ani, ca răspuns la o rugăciune sinceră, în seara zilei de 21 septembrie 1823, camera lui Joseph s-a umplut cu lumină până când „a fost mai luminoasă decât ziua în amiaza-mare” (Joseph Smith – Istorie 1:30). O persoană i-a apărut la marginea patului, s-a adresat tânărului băiat pe nume și a declarat „că era un mesager trimis... din prezența lui Dumnezeu și că numele

lui era Moroni” (versetul 33). El l-a instruit pe Joseph privitor la scoaterea la lumină a Cărții lui Mormon. Iar apoi Moroni a citat din cartea lui Maleahi din Vechiul Testament, cu o mică modificare față de felul în care este scris în versiunea King James a Bibliei: „Iată, vă voi dezvălui preoția, prin mâna lui Ilie, profetul, înaintea sosirii măreței și groaznicei zile a Domnului...”

Și va sădi în inima copiilor promisiunile făcute strămoșilor și inima copiilor se va întoarce către strămoșii lor. Dacă nu ar fi așa, întreg pământul ar fi complet pustiit la venirea Lui” (versetele 1:38, 39).

Instruirea lui Moroni pentru tânărul băiat a inclus două subiecte principale: (1) Cartea lui Mormon și (2) cuvintele lui Maleahi prevestind rolul lui Ilie în restaurarea „tuturor lucrurilor, despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime” (Faptele apostolilor 3:21). Astfel, evenimentele premergătoare restaurării au dezvăluit o înțelegere corectă a Dumnezeirii, au accentuat importanța Cărții lui Mormon și au anticipat lucrarea de salvare și exaltare atât a celor vii, cât și a

celor morți. Această ordine inspirată a lucrurilor este instructivă privitor la aspectele spirituale de înaltă prioritate pentru Dumnezeire.

Mesajul meu se concentrează asupra slujirii și spiritului lui Ilie prevestite de Moroni în primele sale instrucțiuni oferite lui Joseph Smith. Mă rog sincer pentru a avea ajutorul Duhului Sfânt.

Slujirea lui Ilie

Ilie a fost un profet din Vechiul Testament prin intermediul căruia au fost împlinite miracole mărețe. El a pecetluit cerurile și nicio ploaie nu a căzut în Israelul din vechime timp de 3 ani și jumătate. El a făcut să nu scadă făina și să nu se împuțineze untdelemnul văduvei. El a înviat un băiat din morți și a chemat focul din cer în urma unei provocări dată prorocilor lui Baal (vezi 1 Împărați 17–18). La sfârșitul slujirii lui Ilie pe pământ, el „s-a înălțat la cer într-un vârtej de vânt” (2 Împărați 2:11) și a fost ridicat la cer fără a muri.

„Învățăm din revelațiile din zilele din urmă că Ilie deținea puterea de pecetuire a Preoției lui Melhisedec și că a fost ultimul profet care a deținut-o înainte de vremea lui Isus Hristos” (Bible Dictionary, „Elijah”). Profetul Joseph Smith a explicat: „Spiritul, puterea și chemarea lui Ilie sunt ca voi să aveți puterea de a deține cheia... *plinătății Preoției lui Melhisedec*... și... să obțineți... toate rânduielele ce aparțin împărăției lui Dumnezeu” (*Învățăături ale președinților Bisericii. Joseph Smith* [2007], p. 328; subliniere adăugată). Această autoritate sacră de pecetuire este esențială pentru ca rânduielele preoției să fie valabile și să lege lucrurile atât pe pământ, cât și în cer.

Ilie a apărut împreună cu Moise pe muntele Schimbării la față (vezi Matei 17:3) și le-a conferit această autoritate lui Petru, Iacov și Ioan. Ilie a apărut

din nou împreună cu Moise și alții în data de 3 aprilie 1836 în Templul Kirtland și au conferit aceleași chei lui Joseph Smith și Oliver Cowdery.

Scripturile relatează că Ilie, profetul, a stat în fața lui Joseph și Oliver și a spus:

„Iată, a venit din plin timpul care a fost spus prin gura lui Maleahi – mărturisind că el [Ilie] va fi trimis înaintea de venirea măreței și groaznicei zile a Domnului –

Pentru a întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva întreg pământul să fie lovit cu un blestem –

De aceea, cheile acestei dispensații sunt încredințate în mâinile voastre; și prin aceasta voi veți ști că ziua măreții și groaznică a Domnului este aproape, chiar la ușă” (D&L 110:14–16).

Restaurarea autorității de pecetluire prin intermediul lui Ilie, în anul 1836,

a fost necesară pentru a pregăti lumea pentru a Doua Venire a Salvatorului și a declanșat o creștere considerabilă și un interes global în privința cercetării istoriei familiei.

Spiritul și lucrarea lui Ilie

Profetul Joseph Smith a declarat: „Cea mai mare responsabilitate pe care Dumnezeu ne-a dat-o în această lume este aceea de a ne căuta morții... pentru că este necesar ca puterea de pecetluire să fie în mâinile noastre ca să pecetluim copiii noștri și morții noștri pentru plenitudinea dispensației timpurilor – o dispensație în care să găsim promisiunile făcute de Isus Hristos pentru salvarea omului înainte de întemeierea lumii... În consecință, Dumnezeu a spus: «Vă voi trimite pe prorocul Ilie.»” (*Învățăături: Joseph Smith*, p. 502-503).

Joseph e explicat mai departe:

„Dar care este obiectul [venirii lui Ilie]? Sau cum urmează să se împlinească? Cheile urmează să fie date, spiritul lui Ilie urmează să vină, Evanghelia să fie restaurată, sfinții lui Dumnezeu să se unească, Sionul să fie ridicat și sfinții să se suie ca izbăvitori pe muntele Sionului [vezi Obadia 1:21].

Dar cum vor deveni ei izbăvitori pe muntele Sion? Prin construirea templelor lor... și mergând înainte și primind toate rânduilele... în numele tuturor strămoșilor lor care sunt morți... și aici este lanțul care leagă inimile părinților cu copiii și ale copiilor cu părinții, ceea ce împlinește misiunea lui Ilie” (*Învățăături: Joseph Smith*, p. 500–501).

Vârstnicul Russell M. Nelson ne-a învățat că spiritul lui Ilie este „o manifestare a Duhului Sfânt care depune mărturie despre natura divină a familiei” („A New Harvest Time”, *Ensign*, mai 1998, p. 34). Această influență distinctivă a Duhului Sfânt încurajează oamenii să găsească, să se informeze și să-și iubească strămoșii și membrii familiei – atât pe cei din trecut, cât și pe cei din prezent.

Spiritul lui Ilie îi influențează atât pe membrii Bisericii, cât și pe cei care nu sunt membri. Totuși, în calitate de membri ai Bisericii restaurate a lui Isus, noi avem responsabilitatea ce ne revine prin legământ de a ne găsi strămoșii și a le oferi rânduilele Evangheliilor necesare salvării. „Ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi” (Evrei 11:40; vezi, de asemenea, *Învățăături: Joseph Smith*, p. 502). Și „nici noi fără morții noștri nu putem ajunge la desăvârșire” (D&L 128:15).

Din aceste motive facem cercetări cu privire la istoria familiei, construim temple și înfăptuim rânduile în numele celor morți. Din aceste motive a fost trimis Ilie să restaureze autoritatea de pecetluire care leagă în cer și pe pământ. Noi suntem agenții Domnului

în lucrarea de salvare și exaltare care va face ca „întreg pământul să [nu] fie lovit cu un blestem” (D&L 110:15) atunci când El revine. Aceasta este datoria și marea noastră binecuvântare.

O invitație către generația care se ridică

Invit acum pe tinerele fete, tinerii băieți și copiii din generația care se ridică să fie atenți pentru că voi sublinia importanța spiritului lui Ilie în viețile lor astăzi. Mesajul meu este valabil pentru întreaga Biserică – dar în mod deosebit pentru voi.

Mulți dintre voi cred că lucrarea de realizare a istoriei familiei trebuie făcută în special de persoanele în vârstă. Însă nu știu să fie descrise în scripturi o limită de vârstă sau instrucțiuni anunțate de conducătorii Bisericii care să limiteze această slujire importantă doar pentru cei de vârstă a treia. Voi sunteți fii și fiice ale lui Dumnezeu, copiii legământului și cei care clădiți împărăția. Nu trebuie să așteptați până când ajungeți la o anumită vârstă ca să vă îndepliniți responsabilitatea de a ajuta la lucrarea de salvare a familiei umane.

Domnul a făcut disponibile resurse remarcabile în zilele noastre care vă ajută să învățați și să îndrăgiți această lucrare ce este încurajată de spiritul lui Ilie. De exemplu, locația Web FamilySearch este o colecție de consemnări, resurse și servicii ușor de accesat de la calculatorul personal și care are o mulțime de dispozitive la îndemână, concepute să ajute oamenii să descopere și să țină o cronică a istoriei familiei lor. Aceste resurse sunt disponibile și în centrele de istorie a familiei localizate în multe din clădirile Bisericii noastre de pretutindeni în lume.

Nu este o coincidență faptul că locația Web FamilySearch și alte instrumente au apărut într-o vreme când tinerii sunt atât de familiarizați cu o gamă largă de tehnologii de informare și comunicare. Degetele voastre sunt antrenate să scrie sms-uri și mesaje pe calculator pentru a accelera și avansa lucrarea Domnului – nu doar pentru a comunica repede cu prietenii voștri. Îndemănările și aptitudinea evidente astăzi în rândul multor tineri sunt o pregătire pentru a contribui la lucrarea de salvare.

Îi invit pe tinerii Bisericii să învețe și să trăiască experiența oferită de spiritul lui Ilie. Vă încurajez să studiați, să vă căutați strămoșii și să vă pregătiți să înfăptuiți în casa Domnului botezuri pentru cei dragi *vouă* care au decedat (vezi D&L 124:28–36). Și vă îndemn să-i ajutați pe alții să-și realizeze istoria familiei.

Când răspundeți cu credință acestei invitații, inimile voastre se vor întoarce spre strămoși. Promisiunile făcute lui Avraam, Isaac și Iacov vor fi împlinite în inimile voastre. Binecuvântarea voastră patriarhală, în care vă este declarată descendența, vă va lega de acești strămoși și va avea mai multă însemnătate pentru voi. Dragostea și recunoștința voastră față de strămoșii voștri se vor mări. Mărturia voastră despre Salvator și convertirea la El vor deveni profunde și statornice. Iar eu vă promit că veți fi protejați împotriva influenței tot mai intense a dușmanului. Pe măsură ce participați la această lucrare sfântă și o îndrăgiți, veți fi protejați în

tineretea voastră și pe tot parcursul vieții voastre.

Stimați părinți și conducători, vă rog să vă ajutați copiii și tinerii să învețe și să trăiască experiența spiritului lui Ilie. Însă, vă rog să nu faceți ca acest efort să fie prea rigid sau formal ori să oferiți prea multă informație sau instruire. Invitați-i pe tineri să exploreze, să experimenteze și să învețe ei înșiși (vezi Joseph Smith – Istorie 1:20). Orice tânăr poate face ceea ce am sugerat folosind activitățile de învățare disponibile pe lds.org/familyhistoryyouth. Președințiile cvorumurilor Preoției aaronice și cele ale claselor Tinerelor Fete pot juca un rol important în a-i ajuta pe toți tinerii să se familiarizeze cu aceste resurse de bază. Tinerii trebuie să învețe în mod constant și să acționeze și, astfel, primesc mai multă lumină și cunoaștere prin puterea Duhului Sfânt – să nu fie doar niște elevi nesilitori asupra cărora să se acționeze (vezi 2 Nefi 2:26).

Stimați părinți și conducători ai tinerilor, veți fi uimiți de cât de repede copiii dumneavoastră și tineretul Bisericii devin extrem de pricepuți în folosirea acestor instrumente. De fapt, veți învăța lecții prețioase de la acești tineri despre folosirea eficientă a acestor resurse. Tinerii pot fi de mare ajutor persoanelor în vârstă care nu sunt obișnuite sau sunt intimidat de tehnologie ori nu sunt familiarizate cu locația Web FamilySearch. De asemenea, vă veți număra toate binecuvântările pe măsură ce tinerii alocă mai mult timp lucrării de realizare a istoriei familiei și slujirii la templu și mai puțin timp jocurilor video, navigării pe Internet și pe Facebook.

Troy Jackson, Jaren Hope și Andrew Allan sunt deținători ai Preoției aaronice și au fost chemați de un episcop inspirat să facă echipă și să

predea o clasă despre istoria familiei în episcopia lor. Acești tineri băieți vă reprezintă pe majoritatea dintre voi prin ardoarea de a învăța și dorința de a sluji.

Troy a spus: „Obișnuiam să vin la Biserică și pur și simplu să stau, dar acum înțeleg că trebuie să mă duc acasă și să fac ceva. Cu toții putem întocmi istoria familiei”.

Jaren a descris că atunci când a învățat mai mult despre istoria familiei a înțeles „că acestea nu sunt simple nume, ci persoane adevărate. Am devenit din ce în ce mai entuziasmat să duc aceste nume la templu”.

Iar Andrew a spus: „Am devenit interesat de istoria familiei cu o dragoste și vigoare pe care nu știam că le am. Pregătindu-mă în fiecare săptămână să predau, am fost deseori îndemnat de Spiritul Sfânt să acționez și să încerc unele metode predate în lecție. Înainte, istoria familiei îmi părea un

lucru înspăimântător. Dar, cu ajutorul Spiritului, am putut să îmi îndeplinesc chemarea și să ajut mulți oameni din episcopia noastră”.

Dragii mei frați tineri băieți și dragele mele surori tinere fete, istoria familiei nu este doar un program interesant sau o activitate sponsorizată de Biserică; ci, mai degrabă, este o parte vitală a lucrării de salvare și exaltare. Voi ați fost pregătiți să trăiți în această perioadă și să clădiți împărăția lui Dumnezeu. Voi sunteți aici, pe pământ, acum, pentru a sprijini această lucrare glorioasă.

Vă mărturisesc că Ilie a revenit pe pământ și a restaurat autoritatea sacră de pecetluire. Eu vă mărturisesc că ceea ce este legat pe pământ poate fi legat și în cer. Și mai știu că tinerii din generația care se ridică sunt o parte importantă în acest efort mareț. Eu mărturisesc astfel în numele sacru al Domnului Isus Hristos, amin. ■

The screenshot shows the 'Youth and Family History' section of the LDS.org website. At the top, there's a navigation bar with 'Menu', 'Tools', and a search box. The main content area has a large banner image of young people looking at a laptop. Below the banner, the text reads 'FamilySearch Youth and Family History' with sub-links for 'Home', 'Discover', 'Serve', and 'Experiences'. A paragraph of introductory text is followed by three video thumbnails, each with a title and a 'Watch video' link. On the right side, there is a teal-colored quote box containing a quote by Russell M. Nelson about spiritual connections.

Vârșnicul Neil L. Andersen
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Copiii

Eu mărturisesc despre mărețata binecuvântare de a avea copii și despre fericirea pe care ei ne-o vor aduce în această viață și în eternitate.

Când ne uităm în ochii unui copil, vedem un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu care a fost împreună cu noi în viața premuritoare.

Pentru un soț și o soție care pot avea copii este un privilegiu măreț să poată oferi trupuri muritoare acestor copii de spirit ai lui Dumnezeu. Noi credem în familii și credem în copii.

Când un copil se naște în familia unui soț și a unei soții, părinții îndeplinesc acea parte a planului Tatălui nostru Ceresc de a aduce copii pe pământ. Domnul a spus: „Aceasta este lucrarea Mea și slava Mea – să realizeze nemurirea și viața veșnică a omului”¹. Înainte de nemurire, trebuie să fie viață muritoare.

Familia este rânduită de Dumnezeu. Familiile ocupă locul central în planul Tatălui nostru Ceresc, atât aici, pe pământ, cât și în eternitate. După ce Adam și Eva au fost căsătoriți, scriptura spune că: „Dumnezeu i-a binecuvântat, și Dumnezeu le-a zis: «Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul»”². În zilele noastre, profeții și apostolii au declarat: „Prima poruncă pe care Dumnezeu a dat-o lui Adam și Evei a fost cu privire la capacitatea lor de a deveni părinți ca soț și soție. Noi declarăm că porunca lui Dumnezeu către copiii Lui de a se înmulți și de a

umple pământul este încă valabilă”³.

Această poruncă nu a fost uitată sau lăsată deoparte în cadrul Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.⁴ Noi suntem profund recunoscători pentru uriașa credință arătată de soți și de soții (mai ales de soțiile noastre) prin dorința lor de a avea copii. Când să ai un copil și câți copii să ai sunt decizii personale care trebuie luate între soț, soție și Domnul. Acestea sunt decizii sacre – decizii care trebuie luate cu ajutorul rugăciunii sincere și puse în practică având o credință mare.

Cu ani în urmă, vârstnicul James O. Mason, din Cei Șaptezeci, mi-a împărtășit următoarea povestire: „Nașterea celui de-al șaselea copil al nostru a fost o experiență de neuitat. În timp ce priveam lung la frumoasa mea nouă fiică în momentele imediat următoare nașterii ei, am auzit foarte clar un glas care mi-a spus: «Vei mai avea încă un copil, iar acesta va fi băiat». În mod neînțelept, am fugit înapoi la patul soției mele total epuizată și i-am spus vestea cea bună. Nu a fost cel mai bun moment să fac acest lucru”⁵. An după an, soții Mason au așteptat sosirea pe lume a celui de-al șaptelea lor copil. Au trecut trei, patru, cinci, șase, șapte ani. În cele din urmă, după opt ani, s-a născut al șaptelea lor copil — un băiețel.

În luna aprilie a acestui an, președintele Thomas S. Monson a declarat: „Dacă standardele Bisericii și cele ale societății erau altădată în mare parte compatibile, acum există o mare prăpastie între noi, și ea se adâncește tot mai mult...”

Salvatorul omenirii S-a autodescriș ca fiind în lume, dar nu din lume. Noi, de asemenea, putem fi în lume, dar nu din lume, dacă respingem concepțiile false și învățăturile false și rămânem fideli față de ceea ce a poruncit Dumnezeu”⁶.

Multe glasuri din lumea de astăzi marginalizează importanța faptului de a avea copii sau sugerează amânarea sau limitarea numărului de copii în cadrul unei familii. Fetele mele mi-au vorbit recent de un blog al unei mame creștine (nu din Biserica noastră) cu cinci copii. Dânsa a scris: „[Crescând] în această cultură, este foarte greu să dobândești o perspectivă biblică privind calitatea de mamă... Faptul de a avea copii este mai puțin important decât mersul la facultate. Cu siguranță mai puțin important decât să faci înconjurul lumii. Mai puțin important decât posibilitatea de a ieși noaptea pentru a-ți petrece timpul liber. Mai puțin important decât faptul de a-ți modela trupul la sală. Mai puțin important decât orice slujbă ai putea avea sau ai putea obține”. Apoi, dânsa adaugă: „Calitatea de mamă nu este un hobby, ci este o chemare. Nu colecționezi copii pentru că ți se par mai drăguți decât timbrele. Nu este un lucru pe care-l faci numai dacă mai încape în programul tău încărcat. A avea copii este ceva pentru care Dumnezeu ți-a alocat timp”⁷.

Nu este ușor să ai copii mici. Multe zile sunt pur și simplu dificile. O tânără mamă s-a urcat în autobuz împreună cu șapte copii. Șoferul a întrebato: „Sunt toți ai dumneavoastră, doamnă? Sau i-ați strâns pentru un picnic?”

„Sunt toți ai mei”, a răspuns ea. „Și nu mergem la niciun picnic!”⁸.

În timp ce lumea întreabă din ce în ce mai des: „Sunt toți ai dumneavoastră?”, noi vă mulțumim pentru că dumneavoastră creați în cadrul Bisericii un sanctuar pentru familii, unde cinștim și ajutăm mamele care au copii.

Pentru un tată neprihănit, nu există cuvinte care să exprime recunoștința și dragostea pe care el le simte față de darul neprețuit al soției sale de a naște copiii lor și de a avea grijă de ei.

Vârșnicul Mason a avut o altă experiență, la numai câteva săptămâni după ce s-a căsătorit, care l-a ajutat să pună în ordinea priorității responsabilitățile familiei sale. Dânsul a spus:

„Marie și cu mine ne-am dat seama că ea trebuia să-și păstreze locul de muncă dacă doream ca eu să merg la facultatea de medicină. Deși acest lucru nu era ce ne-am dorit, copiii aveau să vină mai târziu. [În timp ce răsfoiam o revistă a Bisericii în casa părinților mei], am văzut un articol al vârșnicului Spencer W. Kimball, pe atunci membru al Cvorumului celor Doisprezece, în care dânsul [sublinia] responsabilitățile asociate căsătoriei. Conform vârșnicului Kimball, o responsabilitate sacră era aceea de a te înmulți și de a umple pământul. Casa părinților mei era [aproape] de clădirea administrativă a Bisericii. Am mers imediat către birouri și, la numai 30 de minute după ce i-am citit articolul, stăteam pe scaun în fața biroului vârșnicului Spencer W. Kimball”. (Acest lucru nu ar fi posibil astăzi fără o programare prealabilă.)

„I-am explicat că doream să devin doctor. Nu exista altă variantă decât aceea de a amâna să avem copii. Vârșnicul Kimball a ascultat cu atenție și apoi, a răspuns cu un glas tandru: «Frate Mason, crezi că Domnul dorește să încalci una dintre cele mai importante porunci ale Sale ca să poți

deveni doctor? Cu ajutorul Domnului, poți să ai copii și să devii și doctor. Unde-ți este credința?”

Vârșnicul Mason a continuat: „Primul nostru copil s-a născut la mai puțin de un an după aceea. Marie și cu mine am muncit din greu și Domnul a deschis zăgăzurile cerurilor”. Soții Mason au fost binecuvântați cu încă doi copii înainte ca dânsul să absolve facultatea de medicină, patru ani mai târziu.⁹

Întreaga lume se află într-o perioadă de instabilitate economică și nesiguranță financiară. În cadrul Conferinței Generale din luna aprilie a acestui an, președintele Thomas S. Monson a spus: „Dacă sunteți îngrijorați că trebuie să vă întrețineți financiar soția și familia, vă asigur că nu este rușinos ca un cuplu să fie cumpătat și să economisească bani. În general, în timpul acestor perioade de încercare vă veți apropia și mai mult unul de celălalt, pe măsură ce învățați să vă sacrificați și să luați decizii grele”¹⁰.

Întrebarea foarte directă a vârșnicului Kimball, „Unde-ți este credința?”, ne îndreaptă atenția către scripturile sfinte.

Nu Grădina Edenului a fost locul unde Adam și Eva au avut primul lor copil. După ce au părăsit Grădina, „Adam [și Eva] [au] început să lucreze pământul... Adam și-a cunoscut nevasta și ea i-a dat fii și fiice și, [dând

dovadă de credință], ei au început să se înmulțească pentru a umple pământul”¹¹.

Nu casa lor din Ierusalim, cu aur, argint și alte lucruri valoroase, a fost locul în care Lehi și Saria, dând dovadă de credință, i-au avut pe fiii lor Iacov și Iosif. Acest lucru s-a întâmplat în pustiu. Lehi i-a spus fiului său, Iacov, că era „primul [lui] născut în zilele suferințelor [lui] în pustiu”¹². Lehi i-a spus lui Iosif: „Tu ai fost născut în pustiul suferințelor [noastre]; da, în zilele întristării [noastre] cele mai mari te-a purtat mama ta pe tine”¹³.

În Exodul, citim despre un bărbat și o femeie căsătoriți care, dând dovadă de credință, au avut un băiețel. Nu a existat niciun semn de bun venit pe ușa de la intrare care să-i anunțe nașterea. Ei l-au ascuns, deoarece faraonul a poruncit ca fiecare israelit nou născut de parte bărbătească să fie „[aruncat] în râu”¹⁴. Cunoașteți continuarea poveștii: bebelușul a fost așezat cu multă dragoste într-un coșuleț de papură, coșulețul a fost pus între trestii, pe marginea râului, a fost supravegheat de sora lui, a fost găsit de fiica faraonului și îngrijit de propria lui mamă în calitate de doică. Băiatul a fost înapoiat fiicei faraonului, care l-a luat ca fiind fiul ei și l-a numit Moise.

Davao, Filipine

În cea mai îndrăgită poveste despre nașterea unui bebeluș, nu a existat nicio cameră de bebeluși decorată și niciun pătuț scump – doar o iese pentru Salvatorul lumii.

În „cele mai bune momente [și]... în cele mai grele momente”¹⁵, adevărații sfinți ai lui Dumnezeu, dând dovadă de credință, niciodată nu au uitat, desconsiderat sau neglijat „porunca lui Dumnezeu... de a se înmulți și de a umple pământul”¹⁶. Noi mergem înainte cu credință – amintindu-ne că decizia privind câți copii să avem și când să-i avem se ia între soț, soție și Domnul. Nu trebuie să ne judecăm unul pe celălalt în această privință.

A da naștere la copii este un subiect delicat care poate fi foarte dureros pentru femeile neprihănite care nu au ocazia de a se căsători și de a avea o familie. Dumneavoastră, femei nobile, vă spun că Tatăl nostru Ceresc vă aude rugăciunile și vă cunoaște dorințele. Cât de recunoscători suntem pentru contribuția dumneavoastră remarcabilă, incluzând faptul că vă întindeți cu dragoste brațele către copiii care au nevoie de credință și tăria dumneavoastră!

A da naștere la copii poate fi, de asemenea, un subiect foarte trist

pentru cuplurile neprihănite care se căsătoresc și află că nu pot avea copiii pe care și i-au dorit atât de mult sau pentru un soț și o soție care plănuiesc să aibă o familie mare dar care sunt binecuvântați cu o familie mai mică.

Nu putem explica întotdeauna dificultățile din viața noastră muritoare. Uneori, viața pare foarte nedreaptă – mai ales atunci când dorința noastră cea mai mare este să facem exact ce a poruncit Domnul. În calitate de slujitor al Domnului, vă asigur că următoarea promisiune este sigură: „Membrii credincioși ale căror circumstanțe nu le permit să primească binecuvântările căsătoriei eterne și ale calității de părinte în această viață, vor primi toate binecuvântările promise de-a lungul eternității, dacă țin legămintele pe care le-au făcut cu Dumnezeu”¹⁷.

J. Scott Dorius, președintele Misiunii Lima Vest, Peru, mi-a relatat povestea dânsului și a soției sale. Dânsul a spus:

„Becky și cu mine eram căsătoriți de 25 de ani și nu putusem să avem [sau să adoptăm] copii. Ne mutasem de mai multe ori. Atunci când ne prezentam în fiecare loc nou era jenant

și, uneori, dureros. Membrii episcopiei se întrebau de ce nu aveam copii. Nu erau singurii care se întrebau.

Când am fost chemat episcop, membrii episcopiei [și-au exprimat] îngrijorarea că nu aveam experiență cu adolescenții și copiii. Le-am mulțumit pentru votul lor de susținere și i-am rugat să-mi permită să-mi exerseze abilitățile de a crește un copil pe copiii lor. Ei au acceptat cu bucurie.

Noi am așteptat, am dobândit o perspectivă și am învățat să avem răbdare. După 25 de ani de căsnicie, un copilaș miracol a apărut în viața noastră. Am adoptat-o pe Nicole în vârstă de doi ani și, apoi, pe nou-născutul Nikolai. Necunoscuții ne complimentează acum pentru nepoții noștri frumoși. Noi râdem și le spunem: «Ei sunt copiii noștri. Noi ne-am trăit viața invers»¹⁸.

Dragi frați și surori, nu trebuie să ne judecăm unul pe altul în ceea ce privește această responsabilitate sacră și personală.

„Și [Isus] a luat un copilaș... în brațe și [a zis]:

Oricine primește pe unul din acești copilași, în Numele Meu, Mă primește pe Mine; și oricine Mă primește pe

Mine... primește... pe Cel ce M-a trimis pe Mine”¹⁹.

Ce binecuvântare minunată avem de a-i primi pe fiii și pe ficele lui Dumnezeu în căminul nostru!

Să căutăm, cu umilință și cu ajutorul rugăciunii, să înțelegem și să acceptăm poruncile lui Dumnezeu, să ascultăm cu pioșenie glasul Spiritului Său Sfânt.

Famiiliile ocupă locul central în planul etern al lui Dumnezeu. Eu mărturisesc despre marea binecuvântare de a avea copii și despre fericirea pe care ei ne-o vor aduce în această viață și în eternitate, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Moise 1:39.
2. Genesa 1:28.
3. „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, noiembrie 2010, p. 129.
4. Conform sondajului anual efectuat în rândul comunității americane, comandat de U.S. Census Bureau, „Utah încă deține cele mai numeroase familii, cea mai mare rată a natalității, media cea mai scăzută a vârstei mijlocii, cea mai scăzută vârstă la care se căsătoresc oamenii și cele mai numeroase mame casnice de pe tot cuprinsul Statelor Unite” („Who Are Utahns? Survey Shows We’re Highest, Lowest, Youngest”, *Salt Lake Tribune*, 22 septembrie 2011, p. A1, A8).
5. E-mail primit de la vârstnicul James O. Mason, 25 iunie 2011.
6. Thomas S. Monson, „Puterea preoției”, *Liahona*, mai 2011, p. 66, 67.
7. Rachel Jankovic, „Motherhood Is a Calling (and Where Your Children Rank)”, 14 iulie 2011, desiringgod.org.
8. Vezi „Jokes and Funny Stories about Children”, thejokes.co.uk/jokes-about-children.php.
9. E-mail primit de la vârstnicul James O. Mason, 29 iunie 2011.
10. Thomas S. Monson, *Liahona*, mai 2011, p. 67.
11. Moise 5:1, 2.
12. 2 Nefi 2:1.
13. 2 Nefi 3:1.
14. Exodul 1:22.
15. Charles Dickens, *A Tale of Two Cities* (Signet Classic, 1997), p. 13.
16. *Liahona*, noiembrie 2010, p. 129.
17. *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 1.3.3.
18. E-mail primit de la președintele J. Scott Dorius, 28 august 2011.
19. Marcu 9:36–37.

Vârstnicul Ian S. Ardern
din Cei Șaptezeci

Un timp de pregătire

Trebuie să ne dedicăm timpul lucrurilor care contează cel mai mult.

Cel de-al optulea capitol din *Predicați Evanghelia Mea* ne explică importanța folosirii înțelepte a timpului. În acest capitol, vârstnicul M. Russell Ballard ne aduce aminte că trebuie să stabilim obiective și să învățăm cum să stăpânim tehnicile de a le îndeplini (vezi *Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* [2004], p. 156). Stăpânirea tehnicilor necesară pentru a ne îndeplini obiectivele include și faptul de a deveni gestionarul suprem al timpului nostru.

Eu sunt recunoscător pentru exemplul președintelui Thomas S. Monson. Deși are atât de multe lucruri de făcut în calitate de profet al lui Dumnezeu, dânsul se asigură, așa cum a făcut și Salvatorul, că își rezervă timp suficient pentru a-i vizita pe cei bolnavi (vezi Luca 17:12–14), a-i înălța spiritual pe cei săraci în duh și pentru a fi un slujitor pentru toată lumea. Sunt, de asemenea, recunoscător pentru exemplul multor altora care-și oferă timpul pentru a fi în slujba aproapelui lor. Vă mărturisesc că oferirea timpului nostru pentru a fi în slujba altora este un lucru plăcut lui Dumnezeu și că acest lucru ne va apropia mai mult de El. Salvatorul nostru Își va respecta promisiunea că „acela care este credincios și înțelept în viață este considerat demn de a moșteni locașurile pregătite pentru el

de către Tatăl Meu” (D&L 72:4).

Timpul nu poate fi niciodată cumpărat; indiferent cât de mult ați încerca, timpul nu este un produs care să se poată cumpăra de la vreun magazin pentru vreo sumă de bani. Totuși, când este folosit în mod înțelept, valoarea lui este incomensurabilă. În fiecare zi, ne este tuturor alocat, în mod gratuit, același număr de minute și de ore pe care să-l folosim și, ne dăm seama repede, așa cum atât de bine ne învățăm cunoscutul imn, că „timpul e ca un fulger, fuge, nu se-ntoarce” („Folosiți bine timpul”, *Imnuri*, nr. 143). Trebuie să folosim cu înțelepciune timpul pe care-l avem. Președintele Brigham Young a spus: „Cu toții Îi suntem îndatorați lui Dumnezeu pentru abilitatea de a folosi timpul în avantajul nostru și El ne va cere o socoteală strictă pentru felul în care îl folosim” (*Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* [1997], p. 286).

Cunoscând cerințele pe care trebuie să le îndeplinim, noi trebuie să învățăm să ne punem alegerile într-o ordine care să corespundă obiectivelor noastre, altfel riscăm să ne expunem vânturilor amânării și să fim purtați de la o activitate în care ne irosim timpul la alta. Suntem foarte bine învățați despre priorități de către Învățătorul Suprem, care, în cuvântarea Sa de pe munte, a spus: „De aceea, nu căutați lucrurile acestei lumi,

ci căutați mai întâi să zidiți împărăția lui Dumnezeu și să întemeiați dreapta Lui” (Traducerea Bibliei de Joseph Smith, Matei 6:38). (Vezi, de asemenea, Dallin H. Oaks, „Focus and Priorities”, *Liahona*, iulie 2001, p. 99–102.)

Alma a vorbit despre priorități când ne-a învățat că „această viață a devenit o stare de încercare; un timp de pregătire pentru a-L întâlni pe Dumnezeu” (Alma 12:24). Folosirea în cel mai bun mod posibil a prețiosului dar al timpului pentru a ne pregăti să-L întâlnim pe Dumnezeu poate necesita o anumită îndrumare, însă cu siguranță, cele mai înalte priorități ale noastre trebuie să fie Domnul și familia noastră. Președintele Dieter F. Uchtdorf ne aduce aminte că „în relațiile de familie, *dragostea* este în mod real exprimată prin *timpul* pe care-l petrecem cu familia noastră” („Despre lucrurile care contează cel mai mult”, *Liahona*, noiembrie 2010, p. 22). Vă mărturisesc că atunci când ajutorul este cerut prin intermediul rugăciunii și în mod sincer, Tatăl nostru Ceresc ne va ajuta să atribuim importanța corespunzătoare lucrului care merită timpul nostru mai presus decât orice.

Folosirea neînțeleaptă a timpului este o rudă apropiată a lenei. În timp ce ținem porunca de a înceta să fim leneși (D&L 88:124), trebuie să ne asigurăm că atunci când suntem ocupați suntem și eficienți. De exemplu, este minunat să dispunem de mijloacele comunicării instantanee pe care le avem, pur și simplu, la degetele de la mâini, însă trebuie să ne asigurăm că nu devenim dependenți de tehnologiile de comunicare instantanee. Am sentimentul că unii dintre noi sunt prinși într-un nou viciu care irosește timpul – unul care ne înrobește să ne verificăm și să trimitem în mod constant mesaje dându-ne, astfel, falsă impresie că suntem ocupați și eficienți.

Există multe beneficii ca urmare a

accesului nostru ușor la comunicare și informații. Găsesc utilă posibilitatea de a căuta articole, cuvântări din cadrul conferinței și consemnări despre istoria familiei, precum și pe aceea de a primi e-mailuri, mementouri pe Facebook, pe Twitter și mesaje text instantanee. Indiferent de cât de bune sunt aceste lucruri, nu le putem permite să înlocuiască lucrurile care sunt cele mai importante. Cât de trist ar fi dacă telefonul și calculatorul cu toate sofisticările lor ar înlocui simplitatea rugăciunii sincere către un Tată iubitor din Cer! Să fim tot la fel de dornici să îngenunchem cum suntem să trimitem mesaje text.

Jocurile electronice și prietenii virtuali nu sunt un substitut de durată pentru prietenii adevărați care ne pot îmbrățișa pentru a ne încuraja, care se pot ruga pentru noi și care-și doresc ce-i mai bine pentru noi. Cât de recunoscător am fost să văd membri ai cvorumului, ai clasei și membre ale Societății de Alinare uniți în scopul de a se sprijini unul pe celălalt! În astfel de ocazii, am înțeles mai bine ceea ce a vrut să spună apostolul Pavel atunci când a afirmat: „Voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții” (Efeseni 2:19).

Eu știu că fericirea noastră absolută vine atunci când noi ne concentrăm atenția asupra Domnului (vezi Alma 37:37) și asupra acelor lucruri care aduc o răsplată de durată, și nu atunci când, fără raționament, petrecem ore în șir pe Facebook, jucând Farmville sau jucând Angry Birds catapultând păsări infuriate în pereți. Eu îndemn pe fiecare dintre noi să identifice acele lucruri care ne privesc de timp prețios și să ia decizia să fie stăpânul lor, în loc să le permitem ca prin natura lor care creează dependență să fie stăpânele noastre.

Pentru a avea pacea despre care vorbește Salvatorul (vezi Ioan 14:27),

trebuie să ne dedicăm timpul lucrurilor care contează cel mai mult, iar cele care contează cel mai mult sunt lucrurile lui Dumnezeu. Atunci când comunicăm cu Dumnezeu în rugăciune sinceră, când citim și studiem în fiecare zi din scripturi, când cugetăm la ceea ce am citit și simțit, iar după aceea punem în practică în viața noastră lecțiile învățate, ne apropiem mai mult de El. Dumnezeu ne promite că pe măsură ce noi vom studia cu sârguință din cele mai bune cărți, „[El] [ne] va da prin Spiritul Său Sfânt... cunoaștere” (D&L 121:26; vezi, de asemenea, D&L 109:14–15).

Satana ne va ispiti să ne irosim timpul prin distragerea atenției în mod deghizat. Deși ispitele vor veni, vârstnicul Quentin L. Cook ne-a învățat că „sfinții care răspund mesajului Salvatorului nu vor fi corupți de lucrurile care tulbură și distrug” („Are You a Saint?”, *Liahona*, noiembrie 2003, p. 96). Hiram Page, unul dintre cei opt martori ai Cărții lui Mormon, ne-a învățat o lecție prețioasă despre abateri ale atenției. El avea o oarecare piatră și, prin intermediul ei, a consemnat ceea ce el a crezut că erau revelații pentru

Salvador, Brazilia

Biserică (vezi D&L 28). După ce Hiram a fost corectat, o consemnare spune că piatra a fost luată și îngropată în pământ pentru ca să nu mai fie vreodată o sursă de abatere a atenției¹. Eu fac invitația ca noi să identificăm lucrurile din viața noastră care ne abat atenția de la ceea ce este drept și ne irosesc timpul și care ar trebui să fie, simbolic, îngropate în pământ. Noi va trebui să fim înțelepți în raționamentul nostru pentru a ne asigura că modul în care ne folosim timpul este echilibrat în așa fel încât să-L includă pe Domnul, să includă familia, munca și activități de recreare sănătoase. Așa cum mulți am observat deja, există o creștere a fericii în viață atunci când ne folosim timpul pentru a căuta acele lucruri care sunt „virtuoase, vrednice de iubit, care au bună reputație sau sunt demne de laudă” (Articolele de credință 1:13).

Timpul se scurge rapid odată cu trecerea ceasului. Astăzi este o zi bună, în timp ce ceasul vieții muritoare ticăie, să trecem în revistă ce facem pentru a ne pregăti să-L întâlnim pe Dumnezeu. Eu mărturisesc că există mari recompense pentru cei care-și alocă timp în viața muritoare să se pregătească pentru nemurire și viața eternă. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTĂ

1. Vezi Provo Utah Stake general minutes, 6 aprilie 1856, vol. 10 (1855–1860), Biblioteca de istorie a Bisericii, orașul Salt Lake, p. 273 (ortografia și punctuația modernizate): „Tatăl [Emer] Harris a spus că apostolul a zis că noi trebuie să luptăm împotriva principatelor și puterilor care sunt în locuri înalte. Fratele Hiram Page a scos din pământ o piatră neagră [și] a pus-o în buzunarul lui. Când a ajuns acasă, el s-a uitat la ea. A văzut pe ea o propoziție care parcă era scrisă pe hârtie. Imediat ce el scria o propoziție, o alta apărea pe piatră până când a scris 16 pagini. Fratele Joseph a fost anunțat despre acest lucru. Cineva l-a întrebat pe Joseph dacă acest lucru este adevărat. El a spus că nu știe, însă s-a rugat și a primit revelația că piatra era a diavolului. După aceea, piatra a fost sfărâmată și scrierile arse. Era o lucrare a puterii întunericului. Amin”.

Vârstnicul Carl B. Cook
din Cei Șaptezeci

Este mai bine să privești în sus

Dacă noi, precum președintele Monson, dăm dovadă de credință și privim spre Dumnezeu pentru ajutor, nu vom fi copleșiți de greutățile vieții.

La sfârșitul unei zile deosebit de obositoare dinspre sfârșitul primei mele săptămâni ca autoritate generală, servieta mea era supraîncărcată și în mintea mea persista întrebarea: „Cum voi putea să fac aceasta?”. Am plecat din biroul Celor Șaptezeci și am intrat în liftul clădirii administrative a Bisericii. În timp ce liftul cobora, capul meu era plecat și priveam în gol la podea.

Ușa s-a deschis și cineva a intrat, dar nu am privit în sus. În timp ce ușa se închidea, am auzit pe cineva întrebând: „La ce te uiți acolo jos?”. Am recunoscut glasul – era președintele Thomas S. Monson.

Am privit repede în sus și am răspuns: „O, la nimic”. (Sunt sigur ca acel răspuns isteț a inspirat încredere în abilitățile mele!)

Dar dânsul văzuse înfățișarea mea abătută și servieta mea grea. A zâmbit și a sugerat cu dragoste, arătând spre cer: „Este mai bine să privești în sus!”. În timp ce am coborât încă un etaj, dânsul mi-a explicat cu bucurie că era în drum spre templu. Când și-a luat rămas bun de la mine, m-a privit într-un mod care părea să-mi spună, din nou:

„Acum, ține minte, este mai bine să privești în sus”.

În timp ce ne despărțeam, mi-au venit în minte cuvintele unei scripturi: „Credeți în Dumnezeu; credeți că El este... ; credeți că El are toată înțelepciunea și toată puterea, atât în cer, cât și pe pământ”.¹ În timp ce mă gândeam la puterea Tatălui Ceresc și a lui Isus Hristos, inima mea a găsit alinarea pe care o căutasem în van în podeaua liftului care cobora.

De atunci am meditat la această experiență și la rolul profetilor. Eram împovărat și capul îmi era plecat. Când profetul a vorbit, m-am uitat la el. El mi-a redirecționat atenția pentru a privi în sus, la Dumnezeu, unde eu aș putea fi vindecat și întărit prin ispășirea lui Hristos. Aceasta este ceea ce fac profeții pentru noi. Ei ne conduc spre Dumnezeu.²

Eu mărturisesc că președintele Monson nu este doar profet, văzător și revelator; dânsul este și un exemplu minunat al trăirii în acord cu principiul de a privi în sus. Dintre toți oamenii, dânsul s-ar putea simți împovărat de responsabilitățile sale. În schimb, dânsul dă dovadă de o mare credință

și este plin de optimism, înțelepciune și dragoste față de alții. Atitudinea sa este una de „pot face” și „voi face”. Dânsul are încredere în Domnul și se bazează pe El pentru a avea tărie, iar Domnul îl binecuvântează.

Experiența m-a învățat că, dacă noi, precum președintele Monson, dăm dovadă de credință și privim spre Dumnezeu pentru ajutor, nu vom fi copleșiți de greutățile vieții. Noi nu ne vom simți incapabili să facem ceea ce am fost chemați să facem și ceea ce trebuie să facem. Noi vom fi întăriți și viețile noastre vor fi pline de pace și bucurie.³ Noi vom ajunge să înțelegem că majoritatea lucrurilor de care ne îngrijorăm nu sunt de importanță eternă – și, dacă sunt, Domnul ne va ajuta. Dar trebuie să avem credința să privim în sus și curajul să urmăm îndrumările Sale.

De ce este o provocare să privim în mod consecvent în sus în viețile noastre? Poate ne lipsește credința că un lucru atât de simplu ne poate rezolva problemele. De exemplu, când copiii lui Israel au fost mușcați de șerpi veni-noși, lui Moise i s-a poruncit să ridice un șarpe de aramă pe o prăjină. Șarpele de aramă îl reprezenta pe Hristos. Aceia care au privit în sus la șarpe, așa cum au fost sfătuiți de profet, au fost vindecați.⁴ Dar mulți alții nu au privit în sus și au pierit.⁵

Alma a înțeles că motivul pentru care israeliții nu s-au uitat la șarpe a fost că ei nu credeau că făcând aceasta vor fi vindecați. Cuvintele lui Alma sunt relevante pentru noi astăzi:

„O, frații mei, dacă voi ați putea fi vindecați numai prin aruncarea privirii ca să fiți vindecați, nu v-ați uita voi repede, sau v-ați împietri voi mai degrabă inimile în necredință și ați fi voi leneși... ?

Dacă așa este cazul, atunci nenorocire va veni peste voi; dar, dacă nu este așa, atunci aruncați-vă privirile și

începeți să credeți în Fiul lui Dumnezeu, în faptul că El va veni ca să mântuiască poporul Său și că El va suferi și va muri ca să ispășească păcatele [noastre]; și că El se va ridica iarăși din morți”.⁶

Încurajarea președintelui Monson de a privi în sus este o metaforă pentru a ne aminti de Hristos. Atunci când ne amintim de El și ne încredem în puterea Sa, noi suntem întăriți prin Ispășirea Sa. Este modalitatea prin care noi putem fi ușurați de neliniștile noastre, de poverile noastre și de suferințele noastre. Este modalitatea prin care noi putem fi iertați și vindecați de durerea păcatelor noastre. Este modalitatea prin care noi putem dobândi credință și putere să îndurăm toate lucrurile.⁷

De curând, eu și sora Cook am participat la o conferință a surorilor în Africa de Sud. După ce am ascultat câteva mesaje inspirate despre punerea în practică a ispășirii în viețile noastre, președinta Societății de Alinare din Țăruș a invitat toată lumea afară. Fiecăruia ne-a fost dat un balon cu heliu. Ea ne-a explicat că baloanele noastre reprezentau orice povară, încercare sau greutate care ne trăgea în jos în viețile noastre. După ce s-a numărat până la trei, am dat drumul baloanelor sau „poverilor” noastre. În timp ce priveam în sus și vedeam cum poverile noastre plutesc departe, s-a auzit un „Ahhhh”. Acel simplu fapt de a da drumul

balonelor noastre ne-a reamintit, într-un mod minunat, de bucuria de nedescris care vine atunci când privim în sus și ne gândim la Hristos.

Spre deosebire de a da drumul balonului cu heliu, a privi în sus din punct de vedere spiritual nu este o experiență singulară. Noi învățăm din rugăciunea de împărtășanie că trebuie întotdeauna să ne amintim de El și să ținem poruncile Sale, pentru ca noi să putem avea Spiritul Său cu noi în fiecare zi să ne îndrume.⁸

Când copiii lui Israel rătăceau în pustiu, Domnul le-a îndrumat călătoria în fiecare zi, atunci când au privit la El pentru îndrumare. În Exodul citim: „Domnul mergea înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum; iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze”.⁹ Îndrumarea sa a fost permanentă și vă depun mărturia mea umilă că Domnul poate face la fel pentru noi.

Deci, cum ne va îndruma El astăzi? Prin profeți, apostoli și conducători ai preoției și prin sentimentele pe care le avem atunci când ne deschidem inimile și sufletele Tatălui Ceresc în rugăciune. El ne îndrumă atunci când noi uităm de lucrurile lumii, ne pocăim și ne schimbăm. El ne îndrumă atunci când ținem poruncile Sale și încercăm să fim mai asemănători Lui. Și El ne îndrumă prin Duhul Sfânt.¹⁰

Vârstnicul LeGrand R. Curtis jr.
din Cei Șaptezeci

Pentru a fi ghidați în călătoria vieții și a avea tovarășia permanentă a Duhului Sfânt, noi trebuie să avem o „ureche care aude” și un „ochi care vede”, ambele îndreptate în sus.¹¹ Noi trebuie să acționăm în conformitate cu îndrumările primite. Noi trebuie să privim în sus și să pășim înainte. Și, când facem aceasta, eu știu că noi ne vom bucura, pentru că Dumnezeu vrea ca noi să fim fericiți.

Noi suntem copiii Tatălui Ceresc. El vrea să facă parte din viața noastră, să ne binecuvânteze și să ne ajute. El ne va vindeca rănilor, ne va șterge lacrimile și ne va ajuta pe calea noastră de întoarcere în prezența Sa. Când privim la El, ne va conduce.

*Domnul mi-e lumina; frică nu îmi e.
Mereu, zi și noapte, Îl simt aproape...
Cântecul meu, bucuria.
Mereu, zi și noapte, El îmi conduce
calea.¹²*

Depun mărturie că păcatele sunt iertate și greutățile sunt ușurate când privim spre Hristos. „Să ne aducem aminte de El... și să nu ne plecăm capul”¹³ pentru că, așa cum președintele Monson a spus, „este mai bine să privim în sus”.

Eu mărturisesc că Isus este Salvatorul și Mântuitorul nostru, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Mosia 4:9.
2. Vezi 2 Nefi 25:23, 26.
3. Vezi Mosia 24:15.
4. Vezi Numeri 21:8–9.
5. Vezi 1 Nefi 17:41.
6. Alma 33:21–22; vezi, de asemenea versetele 19–20.
7. Vezi Alma 36:3, 17–21; 3 Nefi 9:13
8. Vezi Doctrină și legăminte 20:77.
9. Exodul 13:21.
10. Vezi 2 Nefi 9:52; 31:13; Doctrină și legăminte 121:46.
11. Proverbe 20:12.
12. „Domnul mi-e lumina”, *Immuri*, nr. 51.
13. 2 Nefi 10:20.

Răscumpărarea

Prin intermediul lui Hristos, oamenii pot într-adevăr să-și schimbe viața și să obțină răscumpărarea.

Sunt diverse titluri folosite prin care se face referire la Domnul Isus Hristos. Aceste titluri ne oferă o imagine a diferitelor aspecte ale misiunii ispășitoare a Domnului. De exemplu, să luăm titlul de „Salvator”. Cu toții avem idee ce înseamnă să fii salvat, deoarece fiecare dintre noi a fost salvat de la ceva la un moment dat. Copii fiind, sora mea și cu mine ne jucam într-o bărcuță pe râu când, în mod neînțelept, am părăsit zona de joacă protejată și ne-am trezit împinși de curent înspre pericole neștiute din aval. Auzindu-ne strigătele, tatăl nostru a venit în fugă să ne scape, salvându-ne din calea pericolelor râului. Când mă gândesc la acțiunea de a salva, mă gândesc la acea experiență.

Titlul de „Mântuitor” oferă o înțelegere similară. „A răscumpăra” înseamnă a cumpăra sau a cumpăra înapoi. Din punct de vedere legal, o proprietate este răscumpărată plătiind ipoteca integral sau alte împrumuturi aferente acesteia. În vremea Vechiului Testament, legea lui Moise a oferit diverse modalități prin care slujitorii erau eliberați sau răscumpărați și proprietățile puteau fi declarate libere sau răscumpărate prin plata în bani (vezi Leviticul 25:29–32, 48–55).

Într-o scriptură importantă este folosit cuvântul *răscumpărare*,

referindu-se la scoaterea din Egipt a copiilor lui Israel din robie. După acea eliberare, Moise le-a spus: „Pentru că Domnul vă iubește... v-a scos [El] cu mâna Lui puternică, și v-a izbăvit din casa robiei, din mâna lui faraon, împăratul Egiptului” (Deuteronom 7:8).

Subiectul despre cum Iehova i-a răscumpărat pe copiii lui Israel din robie se repetă de multe ori în scripturi. Adesea, acest subiect se repetă pentru a reaminti oamenilor despre bunătatea Domnului de a-i scăpa pe copiii lui Israel de egipteni. Însă, se repetă și pentru a-i învăța pe ei că va fi o altă răscumpărare, mai importantă, pentru Israel. Lehi a spus: „Iar Mesia vine la timpul potrivit, pentru ca El să poată mântui pe copiii oamenilor de la cădere” (2 Nefi 2:26).

Psalmistul a scris: „Dar mie Dumnezeu îmi va scăpa sufletul din locuința morților” (Psalmii 49:15).

Domnul a spus prin intermediul lui Isaia: „Eu îți șterg fărădelegile ca un nor, și păcatele ca o ceață: întoarce-te la Mine, căci Eu te-am răscumpărat” (Isaia 44:22).

Bineînțeles că răscumpărarea la care se face referire în aceste trei scripturi este ispășirea lui Isus Hristos. Acesta este acel „belșug de răscumpărare” oferit de Dumnezeu nostru iubitor (Psalmii 130:7). Spre deosebire

de răscumpărările din legea lui Moise sau din acordurile legale moderne, această răscumpărare nu vine prin „lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur” (1 Petru 1:18). „În [Hristos] avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său” (Efeseni 1:7). Președintele John Taylor ne-a învățat că datorită sacrificiului Mântuitorului „datoria este plătită, răscumpărarea împlinită, legământul îndeplinit, dreptatea satisfăcută, voința lui Dumnezeu împlinită, iar toată puterea este... dată în mâinile Fiului lui Dumnezeu” (*Teachings of Presidents of the Church: John Taylor* [2001], p. 44).

Efectele acestei răscumpărări includ și biruirea morții fizice în cazul tuturor copiilor lui Dumnezeu. Și anume, moartea trupească este biruită și toți vor învia. Un alt aspect al acestei răscumpărări făcute de Hristos este victoria asupra morții spirituale. Datorită suferinței și morții Sale, Hristos a plătit pentru păcatele întregii omeniri, condiția fiind ca fiecare să se pocăiască.

Astfel, dacă ne pocăim, putem fi iertați de păcatele noastre, prețul fiind plătit de Mântuitorul nostru. Aceasta este o veste bună pentru noi toți: „căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23). Cei care s-au îndepărtat semnificativ de la cărările dreptății au neapărat nevoie de această răscumpărare, iar dacă ei se pocăiesc sincer, au dreptul să o revendice. Dar și cei care s-au străduit din greu să ducă vieți bune au neapărat nevoie de această răscumpărare, căci nimeni nu poate ajunge în prezența Tatălui fără ajutorul lui Hristos. Astfel, această răscumpărare din dragoste permite legilor dreptății și milei să fie satisfăcute în viața tuturor celor care se pocăiesc și Îl urmează pe Hristos.

*„Măreț e planul lui Dumnezeu
De a fi mântuiți.*

*Liberi și demni să trăim mereu,
Noi, copiii Lui, fericiți.*

(„Măreața e a Ta înțelepciune”, *Immuri*, nr. 195)

Președintele Boyd K. Packer a spus: „Este un Mântuitor, un Mediator, care este dornic și apt să satisfacă cerințele dreptății și care are milă față de cei care se pocăiesc” („The Mediator”, *Ensign*, mai 1977, p. 56).

Scripturile, literatura și experiențele vieții abundă de povești despre răscumpărare. Prin intermediul lui Hristos, oamenii pot într-adevăr să-și schimbe viața și să obțină răscumpărarea. Îmi plac aceste povești despre răscumpărare.

Am un prieten care, în tinerețe, nu a urmat învățăturile lui Hristos. Când era tânăr adult, el și-a dat seama ce pierduse din cauză că nu trăise conform principiilor Evangheliei. El s-a pocăit, și-a schimbat viața și a fost fidel unui stil de viață neprihănit. Într-o zi, după mulți ani de când îl știu din tinerețe, m-am întâlnit cu el în templu. Lumina Evangheliei strălucea în ochii lui și am simțit că era un membru devotat al Bisericii care încearcă să trăiască din plin conform

Evangeliei. Povestea lui este una despre răscumpărare.

Odată, am intervievat o femeie pentru a se boteza care se făcea vinovată de comiterea unui păcat grav. În timpul interviului am întrebat-o dacă înțelegea că nu va mai putea să comită acel păcat. Emoționată profund, vizibil în ochii și vocea sa, ea a spus: „O, domnule președinte, nu aș putea repeta acel păcat. Acesta este motivul pentru care vreau să fiu botezată – să fiu curățită de efectele aceluia păcat teribil”. Povestea ei este una despre răscumpărare.

Când am fost la conferințe de țărș și la alte adunări în ultimii ani, am reamintit sfatul președintelui Thomas S. Monson de a-i salva pe membrii Bisericii mai puțin activi. La o conferință de țărș, am relatat o poveste despre un membru mai puțin activ care a devenit pe deplin activ după ce episcopul său și alți conducători l-au vizitat acasă, i-au spus că au nevoie de el și i-au dat o chemare să slujească în episcopie. Omul din poveste nu numai că a acceptat chemarea, dar și-a schimbat viața și obiceiurile și a devenit pe deplin activ în Biserică.

Un prieten de-al meu se afla în congregația unde am spus acea relatare. Chipul său s-a schimbat vizibil în timp ce relatam povestea. El mi-a trimis un e-mail a doua zi spunându-mi că sentimentele datorită cărora a reacționat la poveste le-a avut fiindcă și povestea socrului său despre reactivare în Biserică era foarte similară cu cea pe care o spusese eu. El mi-a spus că, în urma unei vizite similare a unui episcop și a unei invitații de a sluji în Biserică, socrul său și-a reevaluat viața și mărturia, a făcut schimbări majore în viața lui și a acceptat chemarea. Acel bărbat reactivat are acum 88 de urmași care sunt membri activi în Biserică.

La o adunare, câteva zile mai târziu, am relatat ambele povești. În ziua

următoare, am primit un alt e-mail care începea așa: „Acea este și povestea tatălui meu”. În acel e-mail de la un președinte de țărș, am aflat cum tatăl său fusese invitat să slujească în Biserică, deși nu fusese activ și avea unele obiceiuri ce trebuiau schimbate. El a acceptat invitația, iar pe parcurs, s-a pocăit, în cele din urmă a slujit ca președinte de țărș și, apoi, ca președinte de misiune, punând astfel temelii ca urmașii săi să fie membri fideli ai Bisericii.

După câteva săptămâni, am relatat cele trei povești la o altă conferință de țărș. După adunare, un om a venit la mine și mi-a spus că aceea *nu* era povestea tatălui său. Era povestea *lui*. El mi-a spus despre întâmplările care l-au făcut să se pocăiască și să redevină activ în Biserică. Și astfel a decurs. Reamintind sfatul de a-i salva pe cei mai puțin activi, am văzut și auzit o poveste după alta despre oameni care au răspuns invitațiilor de a se întoarce și de a-și schimba viața. Am auzit o poveste după alta, despre răscumpărare.

Deși nu-L putem răsplăti niciodată pe Mântuitor pentru plata Sa făcută

în numele nostru, planul mântuirii apelează la eforturile noastre considerabile de a ne pocăi pe deplin și de a face voia lui Dumnezeu. Apostolul Orson F. Whitney a scris:

*Al sufletului Salvator
Și-al meu puternic Creator.
Prin forța-I, El m-a înălțat,
Cupa-mi amară-n dulce-a schimbat.
Celui ce-I mulțumesc mereu
E-al lui Israel Dumnezeu.*

*Nicicând nu pot să-Ți răsplătesc,
Însă eu pot să Te iubesc. Cuvântu-Ți
e-ncântarea mea,
Bucurie ziua, vis noaptea.
Toată viața-I voi proclama,
Voi respecta voința Ta.
(„Salvator și Mântuitor”, *Immuri*, nr. 70)*

Îmi depun mărturia despre puterea ispășirii lui Hristos. Când ne pocăim și venim la El, noi putem primi toate binecuvântările vieții veșnice. Fie ca noi să facem astfel, să avem propria poveste despre răscumpărare, este rugăciunea mea, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

Vârșnicul D. Todd Christofferson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Darul divin al pocăinței

*Numai prin pocăință obținem accesul
la slava ispășitoare a lui Isus Hristos.*

Cartea lui Mormon cuprinde rela-tarea despre un bărbat pe nume Nehor. Este ușor de înțeles de ce Mormon, prescurtând consemnările nefite despre o perioadă de 1000 de ani, a considerat că era important să includă ceva despre acest bărbat și influența durabilă a doctrinei sale. Mormon încerca să ne avertizeze, știind că această filozofie avea să fie propovăduită din nou, în zilele noastre.

Nehor a fost menționat prima oară în relatări cu aproximativ 90 de ani înainte de nașterea lui Hristos. El propovăduia că „întreaga omenire va fi salvată în ultima zi... căci Domnul i-a creat pe toți oamenii și El, de asemenea, i-a mântuit pe toți oamenii; și la sfârșit, toți oamenii trebuia să aibă viață veșnică” (Alma 1:4).

Aproximativ 15 ani mai târziu, Corihor a venit printre neștiți predicând și răspândind doctrina lui Nehor. În Cartea lui Mormon se consemnează că „el era antihristul, căci el a început să predice către popor împotriva profețiilor... despre venirea lui Hristos” (Alma 30:6). În predica sa, Corihor spunea „că nu putea să fie niciun fel de ispășire a păcatelor oamenilor, ci fiecare om a trecut prin viață după felul în care s-a condus; de aceea, fiecare om a prosperat după geniul său și fiecare om a cucerit puterea sa; și orice a

făcut un om în viața lui nu este nicio crimă” (Alma 30:17). Acești falși profeți și cei care îi urmau „nu credeau în pocăința de păcatele lor” (Alma 15:15).

Ca și Nehor și Corihor, noi trăim într-o perioadă nu foarte îndepărtată de venirea lui Isus Hristos – în cazul nostru perioada de pregătire pentru a Doua Sa Venire. Și, la fel ca atunci, mesajul pocăinței nu este bine primit de multe ori. Unii pretind că, dacă există un Dumnezeu, nu este nevoie să îndeplinim ceea ce ne cere El (vezi Alma 18:5). Alții susțin că un Dumnezeu iubitor iartă toate păcatele pe baza unei simple mărturisiri sau, dacă există cu adevărat o pedeapsă pentru păcat, „Dumnezeu ne va da câteva lovituri de bici și până la urmă noi vom fi salvați în Împărăția lui Dumnezeu” (2 Nefi 28:8). Alții, împreună cu Corihor, neagă chiar existența lui Hristos, precum și existența păcatului. Doctrina lor spune că valorile, standardele și chiar adevărul sunt, toate, relative. Ca urmare, orice consideră o persoană că este bun pentru ea nu poate fi judecat și considerat de alții ca fiind greșit sau păcat.

La prima vedere, astfel de concepții par atractive pentru că ele ne permit să cedăm în fața oricărei poftes sau dorințe fără să ne gândim la consecințe. Folosind doctrina înșelătoare a lui Nehor și Corihor, putem explica

și justifica orice. Când profeții vin strigând pocăință, este ca și cum „ai arunca apă rece pe invitați la o petrecere”. Dar, de fapt, chemarea profetică trebuie primită cu bucurie. Fără pocăință, nu există progres în viață. A pretinde că nu există păcat nu ușurează povara și durerea pe care le aduce. Suferința pentru păcat, ea singură, nu schimbă nimic în bine. Numai pocăința va conduce spre înălțimile înșorite ale unei vieți mai bune. Și, desigur, numai prin pocăință obținem accesul la slava ispășitoare a lui Isus Hristos și salvare. Pocăința este un dar divin și trebuie să avem fețele luminate de zâmbet atunci când vorbim despre ea. Ea ne îndreaptă către libertate, încredere și pace. Darul pocăinței este motivul adevăratei sărbători și nu cel care pune capăt sărbătorii.

Pocăința există ca opțiune numai datorită ispășirii lui Isus Hristos. Sacrificiul Său infinit este cel care „le dă oamenilor mijloacele prin care ei să poată avea credință prin pocăință” (Alma 34:15). Pocăința este condiția necesară și slava lui Hristos este puterea prin care „îndurarea poate să satisfacă cerințele dreptății” (Alma 34:16). Mărturia noastră este aceasta:

„Noi știm că justificarea [sau iertarea păcatelor] prin harul Domnului și Salvatorului nostru, Isus Hristos, este dreaptă și adevărată;

Și noi știm, de asemenea, că sfințirea [sau purificare de efectele păcatului] prin harul Domnului și Salvatorului nostru Isus Hristos este dreaptă și adevărată pentru toți cei care Îl iubesc și Îl slujesc pe Dumnezeu cu tot sufletul, cugetul și puterea lor” (D&L 20:30–31).

Pocăința este un subiect despre care se pot spune multe, dar, astăzi, doresc să menționez numai cinci aspecte ale acestui principiu fundamental al Evangheliei, care, sper, vă vor fi de ajutor.

Primul, invitația la pocăință este o expresie a dragostei. Când Salvatorul „a început să propovăduiască, și să zică: «Pocăiți-vă, căci împărăția cerurilor este aproape»” (Matei 4:17), acesta a fost un mesaj al dragostei, prin care toți cei care se pocăiau erau invitați să I se alăture „și [să se bucure] de cuvintele vieții veșnice în această lume și de viața veșnică [însăși] în lumea care va veni” (Moise 6:59). Dacă noi nu îi invităm pe alții să se schimbe sau dacă noi nu ne impunem să ne pocăim, eșuăm în îndeplinirea îndatoririi fundamentale pe care o avem unul față de altul și față de noi înșine. Un părinte îngăduitor, un prieten indulgent, un conducător din Biserică temător sunt, în realitate, mai preocupați de propriile persoane decât de bunăstarea și fericirea acelor pe care i-ar putea ajuta. Da, chemarea la pocăință este, uneori, considerată lipsită de toleranță sau ofensatoare și poate trezi chiar resentimente, dar, ghidată de Spirit, este în realitate un act de dragoste sinceră (vezi D&L 121:43–44).

Al doilea, pocăința înseamnă străduința de a face o schimbare. Ar însemna să luăm în derâdere suferința Salvatorului pentru noi dacă ne-am aștepta ca El să ne transforme în ființe angelice fără niciun efort din partea noastră. Trebuie să căutăm slava Sa pentru a ne face perfecți și a răsplăti eforturile noastre cele mai sânguinoase (vezi 2 Nefi 25:23). Poate ar trebui să ne rugăm pentru a avea ocazii să lucrăm, să ne străduim și să învingem păcatul la fel de mult cum ar trebui să ne rugăm pentru milă. Cu siguranță, Domnul binecuvântează o persoană care dorește să ajungă la judecată fiind demnă, care se străduiește cu hotărâre, zi după zi, pentru a înlocui slăbiciunea cu tăria. Pocăința adevărată, schimbarea adevărată ar putea necesita încercări repetate, dar există

ceva purificator și sfânt într-o astfel de strădanie. Iertarea divină și vindecarea se revarsă fără opreliști asupra unui astfel de suflet, pentru că, într-adevăr, „virtutea iubește virtutea; lumina este atrasă de lumină; îndurarea are compasiune față de îndurare și reclamă ceea ce-i aparține” (D&L 88:40).

Cu pocăință, ne putem îmbunătăți continuu capacitatea de a trăi potrivit legii celestiale, pentru că înțelegem că „cine nu se poate supune legii unei împărății celestiale nu poate suporta o glorie celestială” (D&L 88:22).

Al treilea, pocăința înseamnă nu numai abandonarea păcatului, ci și dorința de a fi supus. În Bible Dictionary (Dicționarul biblic) se spune: „Pocăința înseamnă a-ți încredința inima și voința lui Dumnezeu și a renunța la păcat, către care avem înclinație prin firea noastră”¹. Unul dintre multele exemple din Cartea lui Mormon care cuprind această învățătură îl reprezintă cuvintele pe care Alma i le adresează unuia dintre fiii săi:

„De aceea îți poruncesc ție, fiul meu, în frica lui Dumnezeu, ca tu să te abții de la nedreptățile tale;

ca să te întorci către Domnul cu toată mintea, puterea și tăria ta” (Alma 39:12–13; vezi, de asemenea, Mosia 7:33; 3 Nefi 20:26; Mormon 9:6).

Pentru ca întoarcerea noastră la Domnul să fie completă, trebuie să includă un legământ de supunere față de El. Acest legământ este numit, deseori, legământul botezului, deoarece se manifestă prin botezul cu apă (vezi Mosia 18:10). Însuși botezul Salvatorului, care a fost exemplul pe care trebuia să-L urmăm, a confirmat legământul Său de supunere față de Tatăl. „Dar, cu toate că El era sfânt, El le arată copiilor oamenilor că, în ce privește trupul, El se umilește în fața Tatălui și poartă mărturie înaintea Tatălui că El va fi supus Lui în ținerea poruncilor Lui” (2 Nefi 31:7). Fără acest legământ, pocăința rămâne incompletă și păcatele nu sunt iertate.² Profesorul Noel Reynolds a exprimat

aceeași idee într-un mod memorabil: „Alegerea de a te pocăi este alegerea de a arde podurile spre toate direcțiile [după ce ai hotărât] să urmezi, pentru totdeauna, o *singură* cale, *singura* cale care duce la viața veșnică”³.

Al patrulea, pocăința impune seriozitate și dorința de a persevera, chiar dacă procesul este dureros. Încercarea de a face o listă cu pașii exacti spre pocăință ar putea fi utilă unora, dar ar putea duce, de asemenea, la o metodă mecanică, ce nu implică sentimente și schimbare reale. Pocăința adevărată nu este superficială. Domnul ne indică două cerințe fundamentale: „În acest mod veți cunoaște dacă un om se pocăiește de păcatele lui – iată, el le va mărturisi și le va abandona” (D&L 58:43).

Mărturisirea și abandonarea sunt concepte puternice. Înseamnă mult mai mult decât să spui: „Recunosc; îmi pare rău”. Mărturisirea înseamnă o recunoaștere profundă, dureroasă a greșelii și jignirii aduse lui Dumnezeu și omului. Tristețe, regret și, deseori, lacrimi amare însoțesc mărturisirea, mai ales când faptele persoanei respective au provocat cuiva durere sau, mai rău, au condus pe altcineva la păcat. Această nefericire profundă, această perspectivă asupra lucrurilor așa cum sunt ele sunt cele care determină o persoană, cum l-au determinat pe Alma, să strige: „O, Isuse, Tu, Fiul al lui Dumnezeu, ai milă de mine, care sunt în fierea amărăciunii și sunt încercuit de lanțurile veșnice ale morții” (Alma 36:18).

Prin credința în Mântuitorul îndurător, care are puterea de a ierta păcate

și de a purifica suflete, disperarea se transformă în speranță. Inima și dorințele persoanei se schimbă și păcatul care, cândva, era atrăgător devine din ce în ce mai respingător. În această nouă inimă, își face loc hotărârea de a abandona păcatul și de a repara, într-o măsură cât mai mare, răul făcut. Această hotărâre crește devenind un legământ de supunere față de Dumnezeu. După ce acest legământ a fost făcut, Duhul Sfânt, mesagerul slavei divine, va aduce alinare și iertare. Persoana este inspirată să declare ca Alma: „Și, o, ce bucurie și ce minunată lumină [văd] eu; da, sufletul meu [este] umplut de o bucurie tot atât de mare cât fusese durerea mea!” (Alma 36:20).

Orice durere provocată de pocăință va fi întotdeauna cu mult mai mică decât suferința necesară pentru a se face dreptate în cazul păcatului pentru care nu a avut loc pocăința. Salvatorul a vorbit puțin despre cât a îndurat El pentru a împlini cerințele dreptății și ispășirii pentru păcatele noastre, însă El a făcut această declarație revelatoare:

„Căci iată, Eu, Dumnezeu, am suferit aceste lucruri pentru toți, pentru ca ei să nu sufere, dacă ei se vor pocăi;

dar dacă nu se vor pocăi, ei trebuie să sufere la fel ca și Mine;

suferințe care M-au făcut, chiar pe Mine, Dumnezeu, Cel mai mare dintre toți, să tremur de durere și să sângerez din fiecare por și să sufăr atât în trup, cât și în spirit – și așa fi dorit să nu fiu obligat să beau paharul amar” (D&L 19:16–18).

Al cincilea, oricât ar fi de mare durerea provocată de pocăință, ea nu este la

fel de mare ca bucuria iertării. Într-o cuvântare din cadrul unei conferințe generale, intitulată „The Brilliant Morning of Forgiveness”, președintele Boyd K. Packer a făcut următoarea analogie:

„În luna aprilie a anului 1847, Brigham Young a plecat din Winter Quarters cu primul grup de pionieri. În același timp, la 2.500 de kilometri spre vest, supraviețuitorii grupului Donner rățăceau pe pantele Munților Sierra Nevada îndreptându-se spre Valea Sacramento.

Petrecuseră iarna nemiloasă prinși în troienele de zăpadă, aproape de culmi. Este aproape incredibil că cineva a putut să supraviețuiască zilelor, săptămânilor și lunilor de foamete și suferințe de nedescris.

Printre supraviețuitori, s-a aflat un băiat de 15 ani, John Breen. În noaptea de 24 aprilie, el a intrat în ferma lui Johnson. După mulți ani, John a scris:

«Am ajuns la ferma lui Johnson după căderea serii, așa încât prima oară când am văzut-o era dimineața devreme. Vremea era frumoasă, pământul era acoperit cu iarbă verde, păsările cântau în vârful copacilor și călătoria mea se încheiase. Îmi era greu să cred că eram în viață.

Imaginile pe care le-am văzut în acea dimineață mi-au rămas întipărite în minte. Majoritatea întâmplărilor mi s-au șters din memorie, dar pot vedea întotdeauna tabăra de lângă ferma lui Johnson».

Președintele Packer a spus: „La început, am fost nedumerit de declarația lui că «majoritatea întâmplărilor i s-au șters din memorie». Cum ar putea luni lungi de suferințe și dureri de neimaginat să i se șteargă din memorie? Cum putea acea iarnă grea, groaznică să fie înlocuită de o dimineață strălucitoare?

După ce am reflectat mai profund, am hotărât că nu este greu deloc. Am văzut ceva similar întâmplându-se

oamenilor pe care i-am cunoscut. Am văzut persoane care au supraviețuit după o lungă iarnă de vinovăție și foamete spirituală și au pășit în dimineața iertării. Când acea dimineață a sosit, ei învățaseră următoarele:

«Iată, acela care s-a pocăit de păcatele lui este iertat și Eu, Domnul, nu-Mi mai amintesc de ele» [D&L 58:42]⁴.

Mărturisesc cu recunoștință că suferința incomensurabilă, moartea și învierea Domnului nostru fac „ca să aibă loc condiția pocăinței” (Helaman 14:18). Darul divin al pocăinței este cheia fericirii în această viață și după ea. Folosind cuvintele Salvatorului și cu umilință și dragoste profundă, vă invit pe toți: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape” (Matei 4:17). Eu știu că, dacă veți accepta această invitație, veți avea bucurie acum și întotdeauna. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Bible Dictionary, „Repentance”.
2. În Cartea lui Mormon se vorbește în repetate rânduri despre „a fi botezat pentru pocăință” (vezi Mosia 26:22; Alma 5:62; 6:2; 7:14; 8:10; 9:27; 48:19; 49:30; Helaman 3:24; 5:17, 19; 3 Nefi 1:23; 7:24–26; Moroni 8:11). Ioan Botezătorul a folosit aceleași cuvinte (vezi Matei 3:11), iar Pavel a vorbit despre „botezul pocăinței” (Faptele apostolilor 19:4). Expresia apare și în Doctrină și legăminte (vezi Doctrină și legăminte 35:5; 107:20). „Botezul pocăinței sau pentru pocăință” se referă la faptul că botezul însoțit de legământul de a te supune constituie cheia de boltă a pocăinței. Prin pocăință deplină, incluzând botezul, o persoană devine demnă de a primi darul Duhului Sfânt prin așezarea mâinilor iar, prin Duhul Sfânt, acea persoană primește botezul cu Spirit (vezi Ioan 3:5) și iertarea păcatelor: „Căci poarta prin care voi veți intra este pocăirea și botezul prin apă; și apoi vine iertarea păcatelor voastre prin foc și prin Duhul Sfânt” (2 Nefi 31:17).
3. Noel B. Reynolds, „The True Points of My Doctrine”, *Journal of Book of Mormon Studies*, vol. 5, nr. 2 (1996): 35; subliniere adăugată.
4. Boyd K. Packer, în Conference Report, oct. 1995, p. 21; vezi, de asemenea, „The Brilliant Morning of Forgiveness”, *Ensign*, nov. 1995, p. 18.

Vârstnicul L. Tom Perry
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Dragostea desăvârșită izgonește frica

Dacă veți răspunde la invitația de a împărtăși crezurile și sentimentele dumneavoastră despre Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos, un spirit de dragoste și un sentiment de curaj vă vor însoți în mod constant, pentru că „dragostea desăvârșită izgonește frica”.

Președinte Monson, suntem toți emoționați de veștile extraordinare cu privire la noile temple. În mod deosebit, a fost emoționant pentru multele mele rude care locuiesc în Wyoming.

Când un nou templu este construit oriunde în lume, Biserica organizează ceva anume, aceasta fiind o tradiție comună din Statele Unite și Canada – organizează o casă deschisă. În timpul săptămânilor de dinaintea dedicării unui nou templu, noi deschidem ușile și invităm conducători guvernamentali și religioși locali, membri locali ai Bisericii și persoane de alte religii să vină pentru a vizita noul nostru templu construit.

Acestea sunt evenimente minunate care le ajută pe persoanele care nu cunosc suficient de mult Biserica să afle ceva mai mult despre ea. Aproape toți cei care vizitează un templu nou se minunează atât de frumusețea lui exterioară, cât și de cea interioară. Ei sunt impresionați de măiestria și atenția de a detalia fiecare trăsătură caracteristică

a unui templu. Pe lângă aceasta, mulți dintre vizitatorii noștri au un sentiment unic și special în timp ce sunt îndrumați prin templul nededicat. Toate acestea sunt răspunsuri obișnuite ale vizitatorilor de la casele deschise, dar ele nu sunt cele mai obișnuite răspunsuri. Ceea ce îi impresionează pe vizitatori mai mult decât orice alt lucru sunt membrii Bisericii pe care-i întâlnesc la casele noastre deschise. Ei pleacă, întotdeauna, impresionați de gazdele lor, sfinții din zilele din urmă.

În întreaga lume, Bisericii i se acordă astăzi mai multă atenție decât i-a fost acordată vreodată înainte. Membrii care se ocupă de sursele de informare în masă scriu și vorbesc despre Biserica în fiecare zi, raportând despre multele ei activități. Multe dintre cele mai importante știri din Statele Unite discută în mod regulat despre Biserica sau despre membrii ei. Aceste discuții sunt extinse, de asemenea, pe întreg globul.

De asemenea, Biserica atrage atenția prin intermediul Internetului, care,

după cum știți, a schimbat în mod spectaculos modul prin care oamenii schimbă informații. În orice moment al zilei, în întreaga lume, oameni care nu au scris niciodată pentru un ziar sau o revistă discută despre Biserică și învățăturile ei prin intermediul Internetului, pe bloguri și rețele de socializare. Ei realizează prezentări video și le împărtășesc online. Aceștia sunt oameni obișnuiți – atât oameni care aparțin religiei noastre, cât și altor religii – care discută despre Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

Schimbările în modul prin care comunicăm explică în parte motivul pentru care noi, „mormonii”, suntem mult mai vizibili decât am fost vreodată. Dar Biserica este în continuă creștere și merge înainte. Tot mai mulți oameni au ca vecini și prieteni membri ai Bisericii și există membri remarcabili ai Bisericii în funcții guvernamentale, în afaceri, în spectacole, în educație și în orice alte locuri. Chiar și cei care nu sunt membri ai Bisericii au observat acest lucru și se întrebă ce se întâmplă. Este minunat faptul că foarte mulți sunt conștienți acum de existența Bisericii și a sfinților din zilele din urmă.

În timp ce Biserica devine tot mai cunoscută, încă există mulți oameni care nu o înțeleg. Unii au fost învățați să fie suspicioși față de Biserică și cred în stereotipuri negative despre Biserică

fără să cerceteze sursa și credibilitatea lor. Există, de asemenea, multă dezinformare și confuzie despre ce este Biserica și ceea ce reprezintă ea. Acest lucru a fost adevărat încă din vremea profetului Joseph Smith.

Joseph Smith a scris istoria sa în parte „pentru a lămurii opinia publică și pentru ca toți aceia care caută adevărul să fie la curent cu faptele” (Joseph Smith–History 1:1). Este adevărat că întotdeauna vor fi unii care vor deforma adevărul și vor prezenta, intenționat, într-o lumină falsă învățăturile Bisericii. Dar majoritatea celor care adresează întrebări despre Biserică, pur și simplu, doresc să înțeleagă. Aceștia sunt oameni imparțiali care sunt cu adevărat curioși cu privire la noi.

Faptul că lumea a început să cunoască mai bine Biserica și faptul că reputația Bisericii a crescut prezintă unele ocazii remarcabile pentru noi, ca membri ai Bisericii. Putem ajuta „pentru a lămurii opinia publică” și corecta dezinformările când suntem descriși într-un fel în care nu suntem. Mai important totuși, noi putem împărtăși cine suntem.

Există anumite lucruri pe care noi le putem face – pe care dumneavoastră le puteți face – pentru a îmbunătăți înțelegerea cu privire la Biserică. Dacă o facem având aceeași atitudine și dacă ne comportăm în același mod ca atunci când suntem gazde la o casă deschisă pentru templu, prietenii și

vecinii noștri vor ajunge să ne înțeleagă mai bine. Suspiciunile și stereotipurile negative vor dispărea și ei vor începe să înțeleagă Biserica așa cum este ea în realitate.

Permiteți-mi să vă sugerez câteva idei despre ceea ce putem face.

Mai întâi, trebuie să fim curajoși în declarația noastră despre Isus Hristos. Noi dorim ca alții să știe că noi credem că El este cea mai importantă persoană din toată istoria umanității. Viața și învățăturile Sale sunt mesajul central al Bibliei și ale celorlalte cărți pe care le considerăm scripturi sfinte. Vechiul Testament ne pregătește pentru slujirea lui Hristos din timpul vieții Sale muritoare. Noul Testament descrie slujirea Sa din timpul vieții muritoare. Cartea lui Mormon ne oferă o a doua mărturie despre slujirea Sa din timpul vieții muritoare. El a venit pe pământ pentru a declara că Evanghelia Sa este temelie pentru întreaga omenire, astfel ca toți copiii lui Dumnezeu să poată auzi despre El și despre învățăturile Sale. Apoi, El și-a dat viața pentru a fi Salvatorul și Mântuitorul nostru. Salvarea noastră este posibilă doar prin Isus Hristos. Acesta este motivul pentru care noi credem că El este cea mai importantă persoană din toată istoria umanității. Destinul nostru etern este totdeauna în mâinile Sale. Este un lucru glorios faptul că noi credem în El și Îl acceptăm ca fiind Salvatorul nostru, Domnul nostru și Învățătorul nostru.

Noi credem, de asemenea, că numai prin Hristos este posibil să găsim cea mai mare mulțumire, speranță și fericire – atât în această viață, cât și în eternitate. Doctrina noastră, după cum ne învață Cartea lui Mormon, afirmă cu putere: „Prin urmare, trebuie să înaintați cu fermitate în Hristos, având o strălucire perfectă a speranței și o iubire de Dumnezeu și de toți oamenii. Prin

urmare, dacă înaintați ospătându-vă din cuvântul lui Hristos și îndurați până la sfârșit, iată, astfel a spus Tatăl: Voi veți avea viață veșnică” (2 Nefi 31:20).

Noi ne declarăm credința în Isus Hristos și Îl acceptăm ca fiind Salvatorul nostru. El ne va binecuvânta și ne va îndruma în toate eforturile noastre. În timp ce muncim aici, în viața muritoare, El ne va întări și ne va aduce pace în perioadele de încercări. Membrii Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă își trăiesc viața având credință în El, Cel Căruia Îi aparține această Biserică.

În al doilea rând, fiți exemple de neprihănire pentru ceilalți. După declarația noastră despre crezurile noastre, noi trebuie să urmăm sfatul care ne este dat în 1 Timotei 4:12: „Ci fii o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție”.

Salvatorul a predicat despre importanța de a fi un exemplu al credinței noastre, spunând: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri” (Matei 5:16).

În timp ce încercăm să urmăm exemplul pe care El l-a dat lumii, viețile noastre trebuie să fie exemple de bunătate și virtute. Lucrările bune făcute de fiecare dintre noi pot îmbunătăți atât percepția despre Salvator, cât și despre Biserică. Când sunteți angajați să faceți lucruri bune, fiind oameni onorabili și neprihăniți, lumina lui Hristos se va reflecta în viețile dumneavoastră.

În continuare, vorbiți în apărarea Bisericii. În cursul vieții noastre de zi cu zi, noi suntem binecuvântați cu multe ocazii în care să împărtășim cu ceilalți crezurile noastre. Când asociații noștri profesionali și personali se interesează despre crezurile noastre religioase, ei ne invită să le împărtășim cine suntem și ce credem. Ei pot să fie sau nu

interesați de Biserică, dar ei sunt interesați să ne cunoască mai bine.

Recomandarea mea către dumneavoastră este de a accepta invitațiile lor. Asociații dumneavoastră nu vă invită să le propovăduiți, să le predicați, să le explicați sau să-i îndemnați. Rețineți-le atenția printr-o discuție bilaterală – împărtășiți ceva despre crezurile dumneavoastră religioase dar, de asemenea, întrebați-i despre crezurile lor. Evaluați nivelul lor de interes prin întrebările pe care vi le adresează. Dacă vă adresează multe întrebări, concentrați conversația asupra răspunsurilor la acele întrebări. Amintiți-vă, întotdeauna, că este mai bine ca ei să întrebe decât ca dumneavoastră să povestiți.

Unii membri par să dorească să țină secret faptul că sunt membri ai Bisericii. Ei au motivele lor. De exemplu, ei pot crede că nu este cazul ca ei să vorbească despre credințele lor. Poate le este teamă să nu facă o greșeală sau să nu li se adreseze o întrebare la care să nu poată răspundă. Dacă asemenea gânduri vă trec vreodată prin minte, am unele sfaturi pentru dumneavoastră. Amintiți-vă, pur și simplu, cuvintele lui Ioan: „În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica” (1 Ioan 4:18). Dacă Îl iubim pur și simplu pe Dumnezeu și îl iubim pe aproapele nostru, ni se promite că ne vom învinge temerile.

Dacă ați accesat în ultima vreme Mormon.org, care este website-ul

Bisericii pentru cei interesați să afle despre Biserică, ați văzut membri care au încărcat informații despre ei înșiși. Ei creează profiluri online care explică cine sunt și de ce crezurile lor religioase sunt importante pentru ei. Ei vorbesc deschis despre credința lor.

Noi ar trebui să abordăm asemenea conversații cu o dragoste asemănătoare cu cea a lui Hristos. Tonul nostru, fie că vorbim sau scriem, trebuie să fie respectuos și politicos, indiferent de răspunsul altora. Trebuie să fim cinstiți și deschiși și să încercăm să fim clari în ceea ce spunem. Noi dorim să evităm adoptarea unei atitudini defensive sau să ne certăm în vreun fel.

Apostolul Petru a explicat: „Ci după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată puterea voastră” (1 Petru 1:15).

„Modul de a conversa” în ziua de astăzi pare să implice Internetul din ce în ce mai mult. Noi îndemnăm oamenii, tineri sau în vârstă, să folosească Internetul și mijloacele de socializare (bloguri, wikis, podcast-uri, site-uri de împărtășit fotografii și bookmarks) pentru a corespunda și a împărtăși crezurile lor religioase.

Când folosiți Internetul, puteți să întâlniți conversații despre Biserică ce au loc în acel moment. După cum sunteți îndrumat de Spirit, să nu ezitați să alăturați opiniile dumneavoastră la aceste conversații.

Vârstnicul Jeffrey R. Holland

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Mesajul Evangheliei lui Isus Hristos este diferit de orice altceva veți împărtăși vreodată cu alții. În era informațiilor, el este informația cea mai valoroasă din întreaga lume. Nu se pune problema valorii lui. El este un mărgăritar de mare preț (vezi Matei 13:46).

Când vorbim despre Biserică, noi nu încercăm să o prezentăm mai bine decât este ea. Nu trebuie să dăm o interpretare favorabilă mesajului nostru. Noi trebuie să comunicăm mesajul corect și în mod direct. Dacă vom deschide canalele de comunicare, mesajul Evangheliei restaurate a lui Isus Hristos va fi el însuși o dovadă pentru cei care sunt pregătiți să-l primească.

Există uneori o mare diferență – o neînțelegere – între modul în care noi, ca membri, cunoaștem Biserica și modul în care o văd alții din exterior. Acesta este motivul principal pentru care noi organizăm case deschise la temple înainte ca fiecare dedicare să aibă loc. Membrii voluntari la desfășurarea caselor deschise la temple încearcă într-un mod simplu să-i ajute pe alții să vadă Biserica așa cum o văd ei ca membri. Ei recunosc că Biserica este o lucrare minunată, chiar un miracol; și ei doresc ca și alții să cunoască acest lucru. Vă rog ca dumneavoastră să faceți la fel.

Vă promit că dacă veți răspunde la invitația de a împărtăși crezurile și sentimentele dumneavoastră despre Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos, un spirit de dragoste și un sentiment de curaj vă vor însoți în mod constant, pentru că „dragostea desăvârșită izgoneste frica” (1 Ioan 4:18).

Aceasta este perioada în care cresc ocaziile de a împărtăși Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos cu alții. Fie ca noi să ne pregătim să folosim ocaziile care ne sunt date de a împărtăși crezurile noastre, mă rog cu umilință în numele lui Isus Hristos, amin. ■

Suntem înrolați

Rog pe fiecare bărbat, tânăr sau vârstnic, care deține preoția, să aibă un glas mai puternic și mai loial... un glas înălțat pentru susținerea binelui, un glas pentru Evanghelia, un glas pentru Dumnezeu.

În spiritul aceluia imn emoționant remarcabil și având rugăciunea grăitoare a vârstnicului Richard G. Hinckley în inima mea, doresc ca, în această seară, să vorbesc mai degrabă sincer, dragi frați, și îi includ aici și pe tinerii băieți din cadrul Preoției aaronice.

Când discutăm despre măreția primei viziuni a lui Joseph Smith, uneori noi vorbim prea puțin despre confruntarea amenințătoare care a avut loc exact înaintea ei, o confruntare menită să-l distrugă, dacă s-ar fi putut, pe băiat iar, dacă nu, să oprească cu orice preț revelația ce urma să-i fie dată. Noi nu vorbim despre Satana mai mult decât trebuie, iar mie nu-mi place să vorbesc despre el deloc, dar experiența tânărului Joseph ne reamintește ceea ce fiecare bărbat, inclusiv fiecare tânăr băiat din acest auditoriu, trebuie să țină minte.

În primul rând, Satana sau Lucifer ori Tatăl minciunilor – spuneti-i cum vreți – este real, este personificarea întruchipată a răului. Motivele sale au, în fiecare caz, o rea intenție, iar el se agită și este nervos la apariția luminii mântuitoare, la gândul despre adevăr.

În al doilea rând, el este veșnic împotriva dragostei lui Dumnezeu, ispășirii lui Isus Hristos și lucrării pentru pace și salvare. El se va împotrivi acestor lucruri oricând și oriunde va putea. El știe că va fi învins și, într-un final, alungat, dar este hotărât să poată trage cu el în jos cât mai mulți oameni cu puțință.

Așadar, care sunt unele dintre tacticile celui rău în această bătălie în care este pusă în joc viața veșnică? Încă o dată, experiența din dumbrava sacră ne învață unele dintre tacticile lui Satana. Joseph a relatat că în efortul de a se împotrivi evenimentelor care urmau să aibă loc, Lucifer a exercitat „o influență atât de uimitoare asupra mea, încât mi-a legat limba, astfel că nu am mai putut vorbi”¹.

Așa cum ne-a învățat președintele Boyd K. Packer în această dimineață, Satana nu poate lua el însuși viața cuiva. Acesta este unul dintre multele lucruri pe care el nu le poate face. Însă, în mod evident, efortul lui de a opri lucrarea va fi oarecum răsplătit dacă el va putea lega limba celui credincios. Dragi frați, dacă așa stau lucrurile, în seara aceasta caut bărbați

tineri și în vârstă cărora le pasă îndeajuns de mult de această luptă între bine și rău încât să se implice activ și să vorbească. Suntem în război, iar în minutele următoare vreau să recruzez oameni care să ia parte la acest război.

Este nevoie să fredonez câteva note din imnul: „Suntem înrolați”? Știți versul unde spune: „Așteptăm soldații voluntari să vină”². Desigur, lucrul minunat la acest apel la arme este că noi *nu* cerem ca voluntarii să tragă cu arma sau să arunce o grenadă. Nu, noi vrem batalioane care să aibă drept arme „fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”³. Așadar, în această seară caut misionari care nu își vor lega de bunăvoie limba, ci vor dori, prin Spiritul Domnului și puterea preoției lor, să-și deschidă gura, să vorbească și să înfăptuiască miracole. Frații dinaintea noastră au spus odată că o astfel de vorbire va fi mijlocul prin care „cele mai mărețe lucrări au fost și vor fi înfăptuite”⁴ prin credință.

Îi rog, în mod special pe tinerii băieți care dețin Preotia aaronică, să se trezească și să ia aminte. Pentru voi, permiteți-mi să fac o analogie legată de sport. Aceasta este o luptă pe viață și pe moarte în care luptăm, dragi tineri băieți, așa că voi sta foarte aproape de voi, față în față, vorbindu-vă cu o pasiune în vocea mea al cărei foc să vă ardă puțin sprâncenele – la fel cum fac antrenorii când meciul se apropie de sfârșit, iar o victorie înseamnă totul. Dat fiind că rezultatul jocului depinde de voi, ce vă spun eu ca antrenor este că, pentru a juca în acest meci, unii dintre voi trebuie să fie mai curați din punct de vedere moral decât sunt acum. În acest război între bine și rău nu puteți juca de partea dușmanului oricând apar ispite iar, apoi, să vă așteptați să reveniți la Salvator, la templu, și la vremea plecării în misiune ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Acest lucru, dragii mei

prieteni tineri, nu-l puteți face. Dumnezeu nu va fi batjocorit.

Așadar, în seara aceasta, și voi și eu avem o dilemă. Acea că sunt deja mii de tineri băieți deținători ai Preoției aaronice în evidențele acestei Biserici care sunt potențiali viitori misionari. Dar provocarea este ca acești diaconi, învățători și preoți să rămână îndeajuns de activi și demni pentru a putea fi rânduiți vârstnici și a putea sluji ca misionari. Astfel că avem nevoie de tinerii băieți care sunt deja în echipă să *rămână* în ea și să înceteze să mai facă greșeli mari exact când avem nevoie de ei să intre în teren și să dea tot ce pot! În mai toate competițiile sportive de care știu sunt marcate linii pe podea sau pe teren ce trebuie respectate de fiecare participant pentru a putea participa. Ei bine, Domnul a marcat linii ale demnității pentru cei chemați să slujească alături de El în lucrarea Sa! Niciun misionar nu poate cere altor persoane să se pocăiască de vreun păcat sexual, de folosirea unui limbaj vulgar sau de vizionarea de materiale pornografice, dacă el însuși nu s-a pocăit tocmai pentru aceleași lucruri! Nu puteți reuși! Spiritul nu va fi cu voi și cuvintele vă vor sta în gât când veți dori să le roștiți. Nu puteți merge pe „căi nepermise”⁵, așa cum le-a denumit Lehi, apoi să vă așteptați să-i îndrumați pe alții pe calea „strâmtă și îngustă”⁶ – nu este posibil.

Dar există un răspuns la această provocare pentru ca voi să învingeți, tot așa cum există și pentru acel simpatizant la care veți merge. Oricine ați fi și orice ați fi făcut, puteți fi iertați. Fiecare dintre voi, dragi tineri băieți, poate lăsa în urmă orice păcat care vă face să vă chinuiți. Este miracolul iertării, este miracolul ispășirii Domnului Isus Hristos. Însă, nu puteți face acest lucru fără un angajament activ față de Evanghelie, și nu puteți face acest lucru fără pocăință, acolo unde este cazul. Vă cer, dragi tineri băieți, să fiți activi și curați. Dacă este necesar, vă rog să *deveniți* activi și să *deveniți* curați!

Dragi frați, vă vorbim cu îndrăzneală fiindcă a fi mai subtili pare să aibă rareori efectul dorit asupra voastră. Noi vorbim cu îndrăzneală, fiindcă Satana este o persoană reală cu gândul să vă distrugă iar el vă ispitește de la o vârstă din ce în ce mai fragedă. Așa că vă apucăm de gulerul hainei și strigăm cât putem de tare:

*Ascultați! Semnalul de luptă cum sună. Veniți cu noi! Veniți cu noi!*⁷

Tinerii mei prieteni, avem nevoie de zeci de mii de alți misionari în lunile și în anii ce urmează. Ei trebuie să provină dintr-un număr crescut de deținători ai Preoției aaronice care vor fi rânduiți, activi, curați și demni să slujească.

Dumneavoastră, celor care ați slujit sau care sluiți acum, vă mulțumim pentru binele pe care l-ați făcut și pentru viețile pe care le-ați schimbat. Fiți binecuvântați! Noi suntem conștienți că sunt unele persoane care au sperat toată viața să slujească în misiuni dar, din cauza sănătății sau a altor impedimente care îi depășesc, nu pot face acest lucru. În mod public și cu mândrie salutăm acest grup. Noi știm dorința dumneavoastră și vă aplaudăm pentru devotamentul dumneavoastră. Aveți toată dragostea și admirația noastră. Dumeavoastră sunteți „în echipă” și veți fi mereu, chiar dacă sunteți scutiți în mod onorabil să sluiți într-o misiune cu timp deplin. Însă, avem nevoie de ceilalți dintre dumneavoastră!

Și-acum, dumneavoastră, frații din Preoția lui Melhisedec, nu zâmbiți și vă lăsați pe spate în scaunele confortabile în care stați. Nu am terminat de vorbit. Avem nevoie de alte mii de cupluri să slujească în misiunile Bisericii. Fiecare președinte de misiune le solicită. Oriunde slujesc, cuplurile noastre aduc o maturitate în lucrare ce nu poate fi oferită de tinerii de 19 ani, oricât de buni ar fi ei.

Pentru a încuraja mai multe cupluri să slujească, Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece au luat una dintre cele mai îndrăznețe și generoase decizii cunoscute în munca misionară în ultimii 50 de ani. Anul acesta, în luna mai, conducătorii preoției din misiune au primit o înștiințare în care s-a menționat că toate cheltuielile de cazare pentru cupluri (și ne referim doar la cheltuielile de cazare) care depășesc o anumită sumă lunară stabilită vor fi completate din fondurile Bisericii alocate muncii misionare. Ce binecuvântare! Acesta este un ajutor din cer privind cea mai mare cheltuială cu care se confruntă

cuplurile noastre în misiunea lor. Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece au stabilit și faptul că misiunile pentru cupluri pot fi de 6 sau 12 luni, precum și în mod obișnuit de 18 sau 24 de luni. Dând dovadă de un alt gest minunat, cuplurile au dreptul ca, pe cheltuiala proprie, să se întoarcă acasă o perioadă scurtă de timp pentru evenimente de o mare însemnătate în familie. Și nu vă mai îngrijorați că va trebui să bateți la ușă sau că veți avea același program ca tinerii de 19 ani! Nu vă cerem aceste lucruri, dar sunt multe alte lucruri pe care le puteți face și veți avea multă libertate de decizie cu privire la modul în care le veți face.

Dragi frați, înțelegem că din motive de sănătate, familiale sau economice unii dintre *dumneavoastră* nu veți putea merge într-o misiune acum și, poate, niciodată. Dar dacă planificați puțin, mulți dintre dumneavoastră pot merge.

Stimați episcopi și președinți de țară, discutați despre această nevoie în consiliile și la conferințele dumneavoastră. Stați în prezidiu în timpul adunărilor și, într-un spirit de rugăciune, priviți la cei din congregație pentru a primi îndemnuri cu privire la cei care ar trebui să primească o chemare. Apoi, sfătuiți-vă cu aceștia și ajutați-i să stabilească o dată pentru a primi

chemarea de a sluji în misiune. Dragi frați, când acel lucru se va întâmpla, spuneți-le soțiilor că, dacă dumneavoastră puteți să vă lăsați fotoliul și telecomanda timp de câteva luni, și dumnealor îi pot lăsa pe nepoți. Acești micuți scumpi vor fi în regulă, iar eu vă promit că nici nu vă puteți imagina lucrurile pe care le veți face pentru ei în slujba Domnului, pe care nu le-ați putea face niciodată dacă ați sta acasă și ați petrece mult timp cu ei. Ce alt dar mai mare pot oferi bunicii urmașilor lor, decât să spună atât prin faptă, cât și prin cuvânt: „În această familie noi slujim în misiuni!”

Munca misionară nu este singurul lucru pe care trebuie să-l facem în această Biserică mare, răspândită și minunată. Însă, aproape orice altceva ce trebuie să facem depinde de oameni, mai întâi să audă Evanghelia lui Isus Hristos și să se alăture Bisericii. Cu siguranță, acesta este motivul pentru care ultima poruncă pe care Isus le-a dat-o Celor Doisprezece a

Montreal, Quebec, Canada

fost atât de simplă – să „[se ducă și să facă] ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt”⁸. Atunci, și numai atunci, pot veni și restul binecuvântărilor Evangheliei – solidaritatea familiei, programele pentru tineret, primirea preoției și rânduielile care ne duc la templu. Dar, așa cum a mărturisit Nefi, niciuna dintre aceste binecuvântări nu poate veni până când cineva nu a „[intrat] prin [poartă]”⁹. Fiindcă sunt atât de multe de făcut pe calea spre viața veșnică, avem nevoie de mai mulți misionari care să deschidă poarta și să-i ajute pe alții să treacă prin ea.

Rog pe fiecare bărbat, tânăr sau vârstnic, care deține preoția, să aibă un glas mai puternic și mai loial, un glas nu numai împotriva răului și a celui care îl personifică, ci un glas pentru bine, un glas pentru Evanghelie, un glas pentru Dumnezeu. Dragi frați de toate vârstele, dezlegați-vă limba și priviți cum cuvintele dumneavoastră fac minuni în viața celor „care sunt împiedicați să găsească adevărul doar pentru că nu știu unde să-l găsească”¹⁰.

*Ne grăbim spre câmpul de luptă.
Adevărul ne e pavăza.
În jurul steagului fluturând!
Noi, bucuroși, fericiți mergem spre
casă.*¹¹

În numele lui Isus Hristos, Învățătorul nostru, amin. ■

NOTE

1. Joseph Smith – Istorie 1:15.
2. „Suntem înrolați”, *Imnuri*, nr. 160.
3. Doctrină și legăminte 84:44; vezi, de asemenea, Deuteronomul 8:3; Matei 4:4.
4. *Lectures on Faith* (1985), p. 73.
5. 1 Nefi 8:28.
6. 2 Nefi 31:18.
7. *Imnuri*, nr. 160.
8. Matei 28:19.
9. 2 Nefi 33:9.
10. Doctrină și legăminte 123:12.
11. *Imnuri*, nr. 160.

Episcopul Keith B. McMullin
al doilea consilier în Episcopatul care prezidează

Puterea Preoției aaronice

Dumneavoastră și oficiul Preoției aaronice pe care-l dețineți sunteți esențiali în lucrarea Tatălui Ceresc pentru copiii Săi și pentru pregătirea acestui pământ pentru a Doua Venire a Fiului Său Sfânt.

La o sesiune recentă de instruire pentru autoritățile generale, președintele Thomas S. Monson a subliniat din nou îndatoririle și responsabilitățile deținătorilor Preoției aaronice¹. Mă adresez dumneavoastră în spiritul acelei instruiți.

Îndatorirea, îndeplinită în mod adecvat, determină destinul popoarelor și națiunilor. Principiul îndeplinirii îndatoririi este atât de fundamental, încât deținătorii preoției sunt avertizați: „De aceea, fiecare om să-și învețe îndatorirea sa și să acționeze în oficiul în care este numit, cu toată sârguința”².

Președintele Monson explică: „Chemarea îndatoririi vine în liniște când noi, care deținem preoția, răspundem la sarcinile pe care le primim”³. Președintele Monson l-a citat pe George Albert Smith: „În primul rând, este îndatorirea dumneavoastră să știți ce dorește Domnul și, după aceea, prin puterea și forța sfintei Sale preoții să vă îndepliniți cu credință și sârguință chemarea dumneavoastră, în prezența semenilor dumneavoastră, astfel încât oamenii să fie bucuroși să vă urmeze”⁴.

Vorbind despre îndatorirea Sa, Domnul a spus: „Nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui”⁵. „Căci M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis”⁶. Deoarece Isus Hristos și-a îndeplinit îndatorirea, „toți oamenii pot fi salvați supunându-se legilor și rânduielilor Evangheliei”⁷. Dragi frați, acesta este standardul pe care noi trebuie să-l urmăm.

Din experiența mea, am observat că dumneavoastră, cei care slujiți ca diaconi, învățători și preoți, sunteți cât se poate de dornici, încrezători și capabili să vă îndepliniți îndatorirea, chiar așa cum ne așteptăm să fiți. Noi vă admirăm. Vitalitatea dumneavoastră este molipsitoare, calitățile dumneavoastră ne uluiesc, asocierea cu dumneavoastră este revigorantă. Dumneavoastră și oficiul Preoției aaronice pe care-l dețineți sunteți esențiali în lucrarea Tatălui Ceresc pentru copiii Săi și pentru pregătirea acestui pământ pentru a Doua Venire a Fiului Său Sfânt. Când privim la dumneavoastră și la chemarea ce o aveți, nu

vă vedem numai vârsta. Pavel a vorbit despre dumneavoastră spunând: „Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea; ci fii o pildă pentru cei credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție”⁸.

*Omului din vechime i-a fost dată
Preoția după Aaron chemată.
Prin leviți, preoți și prin profeți,
Copiii lui Dumnezeu au fost
binecuvântați.*

*Salvatorul lumii, apoi, a venit
Un om numit Ioan a găsit,
Prin aceeași putere spre-a fi botezat
Lucrarea de salvare-a inițiat.*

*În zilele din urmă, aceeași putere
Pe pământ din nou a fost restaurată,
Ca toate adevărurile Evangheliei
În sufletul cuiva să se nască.*

*Preoție aaronică, adevăr sublim,
Ajută-ne să ne pregătim–
Mântuire să primim
Prin al lui Dumnezeu Preaiubit Fiu!*

*Și celui care aceste puteri folosește–
Nemaifînd doar un simplu băiat
Cu mantia preoției îmbrăcat
Noi îi spunem: „Acum ești bărbat!”⁹*

„Puterea și autoritatea... Preoției aaronice este dreptul de a deține cheile

slujirii îngerilor și de a administra rânduielile temporale, litera Evangheliei, botezul pocăinței pentru iertarea păcatelor, în concordanță cu legămintele și poruncile”¹⁰. Președintele Boyd K. Packer a observat: „Am făcut foarte bine atunci când am distribuit autoritatea preoției. Avem autoritatea preoției stabilită aproape peste tot... Dar distribuirea autorității preoției a progresat, cred eu, mai mult decât distribuția puterii preoției”¹¹. Pentru bunăstarea veșnică a copiilor lui Dumnezeu, acest lucru trebuie remediat.

Profetul nostru ne-a spus în ce mod se poate face aceasta. Citându-l pe George Q. Cannon, președintele Monson a spus: „Vreau să văd întărită puterea preoției... Vreau să văd această forță și putere răspândite printre toți deținătorii preoției, începând de la cel mai înalt conducător până la cel mai mic și mai umil diacon din Biserică. Fiecare bărbat trebuie să caute și să se bucure de revelațiile lui Dumnezeu, de lumina cerului care strălucește în sufletul său și care-i dă cunoaștere asupra îndatoririlor sale, în ceea ce privește acea parte din lucrare care este responsabilitatea lui în preoția sa”¹².

Ce poate să facă un diacon, un învățător sau un preot pentru a primi spiritul revelației și a-și îndeplini cu credință și sârguință chemarea? El poate trăi în așa fel încât să se bucure

de puterea Duhului Sfânt, care curăță, sfințește și luminează.

Importanța acestor lucruri este cuprinsă în aceste cuvinte ale lui Alma: „Și acum, vă spun vouă că acesta este ordinul după care eu sunt chemat... să predic... generației care se ridică... că trebuie să se pocăiască și să fie născuți din nou”¹³. Când cineva este născut din nou, inima sa se schimbă. Nu mai are dorință să facă lucruri rele sau necurate. Simte o dragoste profundă și statornică față de Dumnezeu. Vrea să fie bun, să slujească celorlalți și să țină poruncile.¹⁴

Președintele Joseph F. Smith a descris experiența sa cu privire la această schimbare: „Sentimentul care m-a cuprins a fost un sentiment pur de pace, dragoste și lumină. Am simțit în sufletul meu că dacă păcătuisem... fusem iertat; că am fost cu adevărat curățit de păcat; inima mi-a fost înduioșată și am simțit că nu aș putea răni nici cea mai mică insectă sub piciorul meu. Am simțit de parcă voiam să fac bine pretutindeni, la toată lumea și în toate lucrurile. Am simțit o viață nouă, o dorință nouă de a face ceea ce era drept. Nu a mai rămas nici un pic de dorință în sufletul meu de a face rău. Eram doar un băiețel, este adevărat... dar acesta era sentimentul care mă cuprinsese și știu că era de la Dumnezeu și a fost și a rămas totdeauna ca o mărturie vie pentru mine despre faptul că am fost acceptat de Domnul”¹⁵.

Așa că, vă cerem dumneavoastră, minunați frați tineri, să vă străduiți cu sârguință să vă „nașteți din nou”¹⁶. Rugați-vă să aveți această mare schimbare în viața dumneavoastră. Studiați scripturile. Doriți-vă, mai mult decât orice altceva, să-L cunoașteți pe Dumnezeu și să deveniți la fel ca Fiul Său Sfânt. Bucurați-vă de tinerețea dumneavoastră, dar „lepădați ce [este] copilăresc”¹⁷.

Feriți-vă de discuții profanatoare și prostești.

Fugiți de orice rău.

Evitați certurile.

Pocăiți-vă când este nevoie.¹⁸

Aceasta vă va ajuta să deveniți un bărbat matur și demn. Veți dobândi calități precum sunt curajul, încrederea, umilința, credința și bunătatea. Prietenii vă vor admira, părinții vă vor prețui, frații din preoție vor depinde de dumneavoastră, iar tinerele fete vă vor adora și vor deveni chiar mai bune datorită dumneavoastră. Dumnezeu vă va cinsti și va înzestra slujirea dumneavoastră în preoție cu *putere de sus*.

Noi, ceilalți, ne vom face partea noastră. În calitate de părinți și bunici, vă vom pregăti pentru o slujire mai credincioasă în împărăția lui Dumnezeu. În calitate de frați ai dumneavoastră, vă vom fi exemple bune de urmat. Vom întări puterea cvorumurilor dumneavoastră. Vom sprijini președințiile cvorumurilor dumneavoastră, când își exercită cheile de conducere. Vă vom oferi ocazia de a îndeplini îndatoririle Preoției aaronice și de a vă îndeplini cu credință și sărguință chemările din cadrul ei.

Prin slujirea dumneavoastră, vor veni mari binecuvântări asupra Bisericii. „Îngeri vorbesc prin puterea Duhului Sfânt.”¹⁹ Și dumneavoastră puteți face la fel. Când vorbiți prin puterea Duhului Sfânt și oferiți simbolurile sacre ale împărtășaniei, bărbații și femeile, băieții și fetele se vor strădui să se pocăiască, să-și mărească credința în Hristos și să aibă totdeauna Spiritul Sfânt cu ei.

Când postiți și strângeți darurile de post, membrii vor fi dornici să-și modeleze lucrările lor după cele ale Salvatorului. Domnul S-a îngrijit de săraci, de cei asupriți și a invitat oamenii, spunând: „Vino și urmează-Mă”²⁰. Slujirea dumneavoastră de a vă îngriji de cei mai puțin norocoși ne angajează

pe noi în lucrarea Sa sfântă și ne ajută să ne păstrăm iertarea propriilor noastre păcate din trecut.²¹

Când „[vizitați] casa fiecărui membru”²², să nu vă fie teamă, nici rușine. Duhul Sfânt vă va da chiar în ceasul acela cuvintele pe care le aveți de spus, mărturia pe care o aveți de depus, slujirea pe care o aveți de oferit.

Eforturile dumneavoastră sânguinoase de a „veghea, întotdeauna, asupra membrilor Bisericii”²³, vor da roade. Comportarea dumneavoastră simplă va înduioșa chiar și inimile celor mai necredincioase persoane și va slăbi controlul lui Satana asupra lor. Invitația pe care o veți face altora de a veni cu dumneavoastră la Biserică, de a lua cu dumneavoastră din împărtășanie și de a sluji cu dumneavoastră, va deveni o binecuvântare binevenită pentru cei pierduți în umbră, unde lumina Evangheliei este foarte slabă sau nu strălucește deloc.

O, preaiubiții mei frați tineri, „nu [fiți] nepăsători de darul care este în [dumneavoastră]”²⁴, pe care l-ați primit când v-a fost conferită Preoția aaronică și ați fost rânduiți.

„Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință.

Să nu-ți fie rușine dar de mărturisirea Domnului nostru... Ci suferă împreună cu Evanghelia, prin puterea lui Dumnezeu.

El ne-a... dat o chemare sfântă... care ne-a fost [dată] în Hristos Isus, înainte de veșnicii”²⁵.

Profetul nostru preaiubit „v-a chemat la slujire în cadrul preoției”²⁶. Vă salutăm, ne rugăm pentru dumneavoastră, ne bucurăm să slujim cu dumneavoastră și aducem mulțumiri lui Dumnezeu pentru puterea slujirii dumneavoastră salvatoare.

Depun mărturie că Dumnezeu este Tatăl nostru Veșnic și locuiește în ceruri. Isus Hristosul este Fiul Sfânt al lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii, iar dumneavoastră, deținători credincioși ai Preoției aaronice, sunteți emisarii Săi pe pământ, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Thomas S. Monson, General Authority training meeting, aprilie 2010.
2. Doctrină și legăminte 107:99.
3. Thomas S. Monson, „Chemarea sacră de a sluji”, *Liahona*, mai 2005, p. 54.
4. George Albert Smith, în Conference Report, aprilie 1942, p. 14; vezi, de asemenea, Thomas S. Monson, *Liahona*, mai 2005, p. 54.
5. Ioan 5:30.
6. Ioan 6:38.
7. Articolele de credință 1:3.
8. 1 Timotei 4:12.
9. Poezie de Keith B. McMullin; vezi Keith B. McMullin, „Behold the Man”, *Ensign*, noiembrie 1997, p. 42.
10. Doctrină și legăminte 107:20.
11. Boyd K. Packer, „Puterea preoției”, *Liahona*, mai 2010, p. 7.
12. George Q. Cannon, *Deseret Weekly*, 2 noiembrie 1889, p. 593; citat de către Thomas S. Monson, în General Authority training meeting, aprilie 2010.
13. Alma 5:49; subliniere adăugată.
14. Vezi Marion G. Romney, „According to the Covenants”, *Ensign*, noiembrie 1975, p. 71–73.
15. Joseph F. Smith, în Conference Report, aprilie 1898, p. 66.
16. Vezi Ioan 3:3–7; Alma 5:14–21, 49.
17. 1 Corinteni 13:11.
18. Vezi 2 Timotei 2:16, 22–26.
19. 2 Nefi 32:3.
20. Luca 18:22; vezi, de asemenea, Ioan 14:12–14.
21. Vezi Mosia 4:26.
22. Doctrină și legăminte 20:47.
23. Doctrină și legăminte 20:53.
24. 1 Timotei 4:14.
25. 2 Timotei 1:7–9.
26. Thomas S. Monson, General Authority training meeting, aprilie 2010.

Vârstnicul **W. Christopher Waddell**
din Cei Șaptezeci

O ocazie unică în viață

Prin slujirea devotată și sacrificiul făcut de bunăvoie, misiunea va deveni pentru voi o experiență sfântă.

Un eveniment important în viața unui misionar este interviul său final sau „de ieșire” cu președintele de misiune. Punctul central al interviului va fi o discuție despre ceea ce pare a fi o întregă viață de experiențe memorabile și lecții importante care au fost obținute în doar 18 până la 24 de luni.

Deși multe dintre aceste experiențe și lecții sunt obișnuite în munca misionară, fiecare misiune este unică, cu încercări și ocazii care ne vor forța, modela și testa potrivit nevoilor individuale și personalităților noastre.

Cu mult timp înainte de a ne părăsi casa de pe pământ pentru a sluji în misiune cu timp deplin, noi am părăsit părinți cerești pentru a ne îndeplini misiunea în viața muritoare. Noi avem un Tată în Ceruri care ne cunoaște – puterile și slăbiciunile noastre, abilitățile și potențialul nostru. El știe exact de ce președinte de misiune și colegi, de ce membri și simpatizanți avem nevoie pentru a deveni misionarul, soțul și tatăl și deținătorul preoției care putem să fim.

Profeți, văzători și revelatori reparați misiunarii sub îndrumarea și influența Duhului Sfânt. Președinți de

misiune inspirați stabilesc transferuri la fiecare șase săptămâni și observă repede că Domnul știe exact unde vrea El să slujească fiecare misionar.

Cu câțiva ani în urmă, vârstnicul Javier Misiego, din Madrid, Spania, slujea în misiune cu timp deplin în Arizona. La acel timp, chemarea lui în misiune în Statele Unite a părut într-un fel neobișnuită, deoarece majoritatea tinerilor băieți din Spania erau chemați să slujească în propria lor țară.

La sfârșitul unei seri la gura sobei din țară, la care el și colegul său fuseseră invitați, vârstnicul Misiego a fost abordat de un membru mai puțin activ al Bisericii, care fusese adus de un prieten. Era prima dată după mulți ani, când acest om se afla într-o capelă. Vârstnicul Misiego a fost întrebat dacă cunoaște un om pe numele de José Misiego din Madrid. Atunci când vârstnicul Misiego a răspuns că numele tatălui său era José Misiego, acest bărbat a mai pus, entuziasmat, câteva întrebări pentru a confirma dacă era același José Misiego. Când și-au dat seamă că vorbeau despre același om, membrul mai puțin activ a început să plângă. „Tatăl tău a fost singura persoană pe care am botezat-o de-a lungul întregii

mele misiuni”, a explicat el și a descris cum, în mintea lui, misiunea sa fusese un eșec. El a atribuit anii săi de inactivitate sentimentului de imperfecțiune și deprimării, crezând că-L dezamăgise într-un fel pe Domnul.

Vârstnicul Misiego i-a descris apoi ce a însemnat pentru familia sa acest presupus eșec de misionar. El i-a spus că tatăl său, botezat ca tânăr adult necăsătorit, se căsătorise în templu, că vârstnicul Misiego era al patrulea din șase copii, că toți cei trei băieți și o soră slujiseră în misiuni cu timp deplin, că ei erau toți activi în Biserică și că toți cei care erau căsătoriți fuseseră pecetluiți în templu.

Misionarul întors din misiune, care era acum mai puțin activ, a început să plângă. El a învățat, astfel, că prin eforturile sale multe vieți fuseseră binecuvântate și Domnul trimisese un vârstnic din Madrid, Spania, tot acel drum, la acea seară la gura sobei din Arizona, pentru a-i arăta că el nu fusese un eșec. Domnul știe unde vrea El să slujească fiecare misionar.

În orice fel alege Domnul să ne binecuvânteze în timpul misiunii, binecuvântările slujirii misionare nu sunt făcute să înceteze atunci când suntem eliberați de președintele nostru de țară. Misiunea dumneavoastră este un timp de pregătire pentru restul vieții. Experiențele, lecțiile și mărturia obținute prin slujire credincioasă sunt menite să ofere o temelie bazată pe Evanghelie, care va dăinui de-a lungul vieții muritoare și în eternități. Totuși, pentru ca binecuvântările să continue și după misiune, sunt condiții care trebuie îndeplinite. În Doctrină și legăminte citim: „Pentru că toți aceia care doresc o binecuvântare din mâinile Mele, trebuie să trăiască legea care a fost stabilită pentru acea binecuvântare și condițiile legii” (D&L 132:5). Acest principiu este predat în povestea exodului.

zilnic al Evangheliei. Darul de a fi slujit Salvatorului nostru. Daruri atent împachetate în scripturi uzate, exemple făcute ferfeniță din *Predicați Evanghelia Mea*, jurnale din misiune și inimi recunoscătoare. Totuși, precum a fost și cu copiii lui Israel, binecuvântările continue, asociate slujirii misionare, necesită punere în practică după sacrificiu.

Cu câțiva ani în urmă, atunci când eu și sora Waddell prezidam misiunea Barcelona, Spania, obișnuiam să dau fiecărui misionar o ultimă însărcinare în timpul interviului final. Le ceream ca, imediat ce se întorceau acasă, să-și rezerve timp pentru a medita la lecțiile și darurile oferite lor de un Tată generos din Ceruri. Le ceream să le enumere cu pioșenie și să vadă cum pot pune în practică aceste lecții în viața de după misiune – lecții ce urmau să afecteze fiecare aspect al vieții lor: educația și alegerea unei cariere, căsătoria și copiii, viitoare chemări în Biserică și, cel mai important, cine aveau să continue să devină și dezvoltarea lor permanentă în calitate de ucenici ai lui Isus Hristos.

Pentru niciun misionar întors acasă, nu este prea târziu să mediteze la lecțiile învățate prin slujire credincioasă și să le pună în practică mai sărguincios. Atunci când facem aceasta vom simți mai puternic influența Spiritului în viețile noastre, familiile noastre vor fi întărite și ne vom apropria mai mult de Salvatorul nostru și de Tatăl nostru din Ceruri. La o conferință generală anterioară, vârstnicul L. Tom Perry a făcut această invitație: „Fac apel la dumneavoastră, misionarii întorși din misiune, să vă rededicați, să aveți din nou dorința și spiritul muncii misionare. Fac apel la dumneavoastră să arătați, să fiți și să acționați ca un slujitor al Tatălui Ceresc... Vă promit că

După ce și-a primit însărcinarea de la Domnul, Moise s-a întors în Egipt pentru a-i scoate pe copiii lui Israel din captivitate. Urgie după urgie nu au reușit să le asigure libertatea, ceea ce a dus la cea de-a zecea și ultimă urgie: „În noaptea aceea, Eu voi trece prin țara Egiptului și voi lovi pe toți întâii-născuți din țara Egiptului” (Exodul 12:12).

Pentru protecție împotriva „nemicitorului” (versetul 23), Domnul a instruit poporul Său să ofere o jertfă, un miel „fără cusur” (versetul 5) și să strângă sângele de la această jertfă. Apoi, ei trebuiau să „ia din sângele lui” și să aplice pe intrarea fiecărei case – pe „amândoi stâlpii ușii și pragul de sus” (versetul 7) – având această promisiune: „Eu voi vedea sângele, și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nicio urgie” (versetul 13).

„Și copiii lui Israel au plecat, și au făcut cum poruncise Domnul” (versetul 28). Ei au oferit jertfa, au strâns sângele și l-au aplicat pe casele lor. „La miezul-noptii, Domnul a lovit pe toți întâii născuți din țara Egiptului”

(versetul 29). Moise și poporul său, conform promisiunii Domnului, au fost protejați.

Sângele folosit de israeliți, simbol al ispășirii ce urma să fie înfăptuită de Salvator și al darului Său către omenire, era un rezultat al jertfei pe care o oferiseră. Totuși, numai jertfa și sângele nu ar fi fost de ajuns pentru a obține binecuvântările promise. *Fără aplicarea sângelui pe stâlpul ușii, sacrificiul ar fi fost zadarnic.*

Președintele Thomas S. Monson ne-a învățat: „Munca misionară este grea. Te stoarce de putere, necesită toată capacitatea și cel mai bun efort... Nici o altă muncă nu presupune un program mai lung sau un devotament mai mare ori un asemenea sacrificiu și rugăciune fierbinte” („That All May Hear”, *Ensign*, mai 1995, p. 49).

Drept rezultat al aceluși „sacrificiu” ne întorcem din misiune cu propriile noastre daruri: Darul credinței. Darul mărturiei. Darul înțelegerii rolului pe care îl are Spiritul. Darul studiului

vă așteaptă mari binecuvântări, dacă veți merge înainte cu zelul pe care l-ați avut odată ca misionar cu timp deplin” („Misionarii se întorc acasă”, *Liahona*, ianuarie 2002, p. 89; *Ensign*, noiembrie 2001, p. 77).

Acum, tinerilor băieți, care încă nu au slujit în misiune cu timp deplin, le împărtășesc sfatul președintelui Monson din luna octombrie, anul trecut: „Vă repet ceea ce profeții ne-au învățat de multă vreme – și anume, că fiecare băiat demn și capabil trebuie să se pregătească să slujească în misiune. Slujirea misionară este o responsabilitate a preoției – o obligație pe care Domnul se așteaptă s-o îndeplinim noi, cei cărora ni s-a dat atât de mult” („Acum când ne întâlnim din nou”, *Liahona*, noiembrie 2010, p. 5-6).

La fel ca pe misionarii din trecut și de acum, Domnul vă cunoaște și a pregătit o experiență misionară pentru voi. El îl cunoaște pe președintele de misiune și minunata sa soție, care vă vor iubi ca pe propriii copii și care vor căuta inspirație și îndrumare pentru voi. El îi cunoaște pe fiecare dintre colegii voștri și ce veți învăța de la ei. El cunoaște fiecare zonă în care veți lucra, membrii pe care îi veți întâlni, oamenii cărora le veți preda și viețile pe care le veți influența pentru eternitate.

Prin slujirea devotată și sacrificiul făcut de bunăvoie, misiunea va deveni pentru voi o experiență sfântă. Veți fi martori la miracolul convertirii, când Spiritul va lucra prin voi pentru a ajunge la inimile celor cărora le predați.

În timp ce vă pregătiți să slujiți sunt multe de făcut. Să deveniți un slujitor eficient al Domnului presupune mai mult decât doar a fi pus deoparte, a purta un ecuson sau a merge la un centru de pregătire. Este un proces care începe cu mult timp înainte de a vi se spune „vârstnic”.

Mergeți în misiune cu o mărturie proprie despre Cartea lui Mormon, obținută prin studiu și rugăciune. „Cartea lui Mormon este o dovadă puternică despre divinitatea lui Hristos. De asemenea, este o dovadă a restaurării realizate prin profetul Joseph Smith... În calitate de misionar, în primul rând, trebuie să aveți o mărturie personală că este adevărată Cartea lui Mormon... Această mărturie dată de Duhul Sfânt [va sta] la baza propovăduirii dumneavoastră” (*Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* [2004], p. 107).

Mergeți în misiune fiind demni de tovarășia Duhului Sfânt. Potrivit cuvintelor președintelui Ezra Taft Benson: „Spiritul este elementul unic și cel mai important în această lucrare. Având Spiritul care mărește chemarea dumneavoastră, puteți înfăptui miracole pentru Domnul în cadrul misiunii. Fără Spirit, nu veți avea niciodată succes, *indiferent* de talentul și aptitudinile dumneavoastră” (în *Predicați Evanghelia Mea*, p. 190)

Mergeți în misiune pregătiți să munciți. „Succesul în calitate de misionar [va fi măsurat], în primul rând, în funcție de angajarea voastră în a găsi, propovădui, boteza și confirma”. Se va aștepta de la voi să „lucrați eficient în fiecare zi, [făcând]... ceea ce puteți să aduceți suflere la Hristos” (*Predicați Evanghelia Mea*, p. 11).

Vă repet invitația vârstnicului M. Russell Ballard oferită unui grup de tineri băieți care se pregăteau să slujească: „Ne uităm la voi, tineri frați cu Preoția aaronică. Avem nevoie de voi. Precum cei 2.000 de războinici adolescenți ai lui Helaman, voi sunteți, de asemenea, fiii de spirit ai lui Dumnezeu și voi puteți fi înzestrați cu puterea de a zidi și apăra Împărăția Lui. Avem nevoie de voi să faceți legămintele sacre, cu demnitate, tot așa cum

au făcut ei. Avem nevoie de voi să fiți complet ascultători și credincioși, exact cum au fost ei” („Cea mai mare generație de misionari”, *Liahona*, noiembrie 2002, p. 47).

Când acceptați această invitație veți învăța o lecție importantă, așa cum au făcut vârstnicul Misiego și toți ceilalți care au slujit, s-au întors și au pus în practică. Veți învăța că sunt adevărate cuvintele profetului nostru, președintele Thomas S. Monson: „Aveți o ocazie misionară, unică în viață. Binecuvântările eternității vă așteaptă. Aveți privilegiul să fiți participanți, și nu spectatori, pe scena slujirii oferită de preoție” (*Ensign*, mai 1995, p. 49). Depun mărturie că acestea sunt adevărate, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

Președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

Să asigurăm strictul necesar în felul Domnului

Principiile de bunăstare ale Bisericii nu sunt doar simple idei bune; ele sunt adevăruri revelate de la Dumnezeu – ele reprezintă felul Său de a-i ajuta pe cei nevoiași.

Acum șaiszeci și cinci de ani, la puțin timp după cel de-al Doilea Război Mondial, am avut parte de binecuvântările programului de bunăstare al Bisericii. Deși eram doar un mic copil, încă îmi amintesc gustul dulce al compotului de pierșici, al grâului gata pregătit și mirosul special al hainelor donate, trimise după război sfinților germani de către membri grijulii ai Bisericii din Statele Unite. Nu voi uita niciodată și voi prețui pentru totdeauna aceste acte de iubire și bunătate față de aceia dintre noi care eram foarte nevoiași.

Această experiență personală și aniversarea a 75 de ani de la înființarea programului de bunăstare inspirat mi-au dat motive să reflectez din nou asupra principiilor de bază ale îngrijirii celor săraci și nevoiași, ale bizuirii pe forțele proprii și ale slujirii aproapelui.

La baza credinței noastre

Uneori, considerăm că programul de bunăstare este doar un alt subiect

al Evangheliei – una dintre multele ramuri ale arborelui Evangheliei. Dar eu cred că, în planul Domnului, angajamentul nostru față de principiile de bunăstare ar trebui să stea la baza credinței noastre în El și a devotamentului nostru față de El.

Încă de la începutul timpului, Tatăl Ceresc a vorbit cu foarte multă claritate despre acest subiect, de la simpla rugămintă: „Dacă Mă iubești... îți vei aduce aminte de cei săraci și vei consacra din bunurile tale pentru a-i sprijini”¹, la porunca directă: „Amintiți-vă în toate lucrurile de cei săraci și de cei nevoiași, de cei bolnavi și de cei chinuiți, pentru că acela care nu face aceste lucruri nu este ucenicul Meu”² și la avertizarea categorică: „De aceea, dacă cineva va lua din abundență din ceea ce am făcut și nu va da o parte din ce are, potrivit legii Evangheliei Mele, săracilor și nevoiașilor, el își va ridica ochii în iad, cu răii, în chinuri”³.

Lucrurile temporale și spirituale sunt legate împreună

Cele două mari porunci – să Îl iubim pe Dumnezeu și să ne iubim aproapele – sunt o îmbinare a lucrurilor temporale și spirituale. Este important să observăm că aceste două porunci sunt numite „cele mai mari”, deoarece toate celelalte porunci sunt cuprinse în ele⁴. Cu alte cuvinte, prioritățile personale, de familie și din cadrul Bisericii trebuie să înceapă cu aceste două porunci. Toate celelalte țeluri și fapte ar trebui să rezulte din aceste două mari porunci – din dragostea noastră față de Dumnezeu și față de aproapele nostru.

Asemenea celor două fețe ale unei monede, lucrurile temporale și spirituale sunt inseparabile.

Dătătorul vieții a proclamat: „Toate lucrurile pentru Mine sunt spirituale și nu v-am dat niciodată o lege care era temporală”⁵. Pentru mine, acest lucru înseamnă că „viața spirituală este, în primul rând o viață. Nu este doar ceva ce trebuie cunoscut și studiat, ci trebuie trăită”⁶.

Din nefericire, sunt aceia care scapă din vedere lucrurile temporale deoarece le consideră mai puțin importante. Ei prețuiesc ceea ce este spiritual în timp ce minimizează ceea ce este temporal. Deși este important să ne îndreptăm gândurile spre Cer, noi pierdem din vedere esența religiei noastre dacă mâinile noastre nu sunt îndreptate, de asemenea, spre aproapele nostru.

De exemplu, Enoch a clădit o societate a Sionului prin procesul spiritual de a forma un popor care să fie într-o singură inimă și într-un singur gând și prin munca temporală de a se asigura că nu existau săraci printre ei⁷.

Ca de fiecare dată, putem privi spre exemplul nostru perfect, Isus Hristos, pentru a avea un model. Așa cum ne-a

San Salvador, El Salvador

Învățat președintele J. Reuben Clark: „Când Salvatorul a venit pe pământ, El a avut două mari misiuni; una a fost să își ducă la îndeplinire rolul de Mesia, să înfăptuiască ispășirea necesară din pricina căderii și să împlinească legea; cealaltă a fost să înfăptuiască lucrarea pe care a făcut-o printre frații și surorile Sale în trup, alinându-le suferințele”⁸.

În mod asemănător, progresul nostru spiritual este legat inseparabil de slujirea temporală pe care o oferim celorlalți.

Una o completează pe cealaltă. Una fără cealaltă ar fi o întruchipare falsă a planului fericirii întocmit de Dumnezeu.

În felul Domnului

În lume, sunt mulți oameni buni și multe organizații care încearcă să răspundă nevoilor urgente ale celor săraci și nevoiași de pretutindeni. Suntem foarte recunoscători pentru aceasta, dar felul Domnului de a purta de grijă nevoiașilor este diferit de felul lumii. Domnul a spus: „Trebuie făcut în felul Meu propriu”⁹. Pe El nu Îl interesează doar nevoile noastre imediate; El este preocupat de progresul nostru etern. Din acest motiv, felul Domnului a inclus mereu bizuirea pe forțele proprii și slujirea aproapelui nostru, pe lângă îngrijirea celor săraci.

În anul 1941, râul Gila a ieșit din matcă și a inundat valea Duncan din Arizona. Un tânăr președinte de țară, pe nume Spencer W. Kimball, s-a întâlnit cu consilierii săi, au estimat pagubele și au trimis o telegramă la Salt Lake, solicitând o sumă mare de bani.

În loc să trimită bani, președintele Heber J. Grant a trimis trei bărbați: Henry D. Moyle, Marion G. Romney și Harold B. Lee. Ei s-au întâlnit cu președintele Kimball și l-au învățat o lecție importantă: „Acesta nu este un program în care «să ceri», au spus ei.

„Acesta este un program în care «te ajuți singur»”.

Mulți ani mai târziu, președintele Kimball a spus: „Cred că ar fi fost un lucru ușor pentru membrii Primei Președinții și ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli să ne trimită [bani] și nu ar fi fost foarte greu să stau în birou și să îi distribu; dar foarte mult bine a rezultat din faptul că sute de membri ai Bisericii s-au dus în valea Duncan, au ridicat diguri, au cărat fânul, au nivelat pământul și au făcut toate lucrurile care erau necesare. Aceasta înseamnă să te ajuți singur”¹⁰.

Îndeplinind lucrurile în felul Domnului, nu numai că membrilor țării condus de președintele Kimball li s-a răspuns nevoilor, ei au ajuns, de asemenea, să se bizuie pe forțele proprii, au alinat suferința și au crescut în dragoste și unitate, slujindu-se unii pe alții.

Suntem înrolați cu toții

Chiar în acest moment, sunt mulți membri ai Bisericii care suferă. Sunt înfometați, au dificultăți financiare și au tot felul de probleme de sănătate, emoționale și spirituale. Ei se roagă cu toată puterea inimii pentru ajutor, pentru alinare.

Stimați frați, vă rog să nu credeți că aceasta este responsabilitatea altcuiva. Este responsabilitatea mea și a dumneavoastră. Suntem înrolați cu toții. „Toți” înseamnă *toți* – fiecare deținător al Preoției aaronice și a lui Melhisedec, sărac și bogat din fiecare națiune. În planul Domnului, există mereu ceva cu care poate contribui fiecare¹¹.

Lecția pe care o învățăm generație după generație este aceea că atât cei bogați, cât și cei săraci se află *cu toții* sub aceeași obligație sacră de a-și ajuta aproapele. Este nevoie ca noi toți să lucrăm împreună pentru a pune în aplicare cu succes principiile de bunăstare și bizuire pe forțele proprii.

Prea des vedem nevoile celor din jurul nostru, sperând că cineva va apărea în mod miraculos de departe și va răspunde acelor nevoi. Poate că așteptăm experți cu competențe specializate pentru a rezolva probleme specifice. Când facem aceasta, noi ne privăm aproapele de slujirea pe care am putea s-o oferim și ne privăm pe noi înșine de oportunitatea de a sluji. Deși nu este nimic rău cu privire la experți, să fim realiști: nu vor fi niciodată suficient de mulți experți pentru a rezolva toate problemele. În loc de aceasta, Domnul a pus la dispoziție preoția Sa și felul în care ea este organizată în fiecare națiune în care este stabilită Biserica. Și, alături de aceasta, El a oferit Societatea de Alinare. Așa cum noi, ca deținători ai preoției, știm, niciun efort de bunăstare nu are succes dacă nu folosește darurile și talentele remarcabile ale surorilor noastre din cadrul Bisericii.

Felul Domnului nu înseamnă să stăm pe malul unei ape învolburate și să așteptăm ca apa să se scurgă înainte ca noi să trecem. Înseamnă să ne adunăm împreună, să ne suflecăm mânele, să trecem la treabă și să construim un pod sau o barcă pentru a traversa dincolo de problemele noastre. Dumneavoastră, bărbați ai Sionului, dumneavoastră, deținători ai preoției, sunteți aceia care pot arăta calea și pot aduce alinare sfinților, punând în practică principiile inspirate ale programului de bunăstare! Misiunea dumneavoastră este de a vă deschide ochii, de a vă folosi preoția și de a munci în felul Domnului.

Leicester, Anglia

Cea mai bună organizație de pe pământ

În timpul Marii crize economice, Harold B. Lee, slujind în calitate de președinte de țară, a fost rugat de către membrii Primei Președinții și ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli să găsească un răspuns la sărăcia, tristețea și foamea teribile care erau atât de larg răspândite în întreaga lume la acea vreme. El s-a îndreptat către Domnul în rugăciune și a întreat: „De ce fel de organizație vom avea nevoie pentru a depăși această situație?”

Și „a fost ca și cum Domnul i-a spus [lui]: «Iată, fiule! Nu ai nevoie de nicio altă organizație. Ți-am oferit cea mai bună organizație care se găsește pe fața pământului. Nicio organizație nu este mai bună decât organizația preoției. Tot ce trebuie să faci în lume este să pui preoția la treabă. Asta e tot»¹².

Acesta este punctul de pornire și în timpul nostru. Avem deja stabilită organizația Domnului. Provocarea noastră este să hotărâm cum să o folosim.

Mai întâi trebuie să ne familiarizăm cu ceea ce Domnul a revelat deja. Nu trebuie să presupunem că știm. Trebuie să abordăm subiectul cu umilința unui copil. Fiecare generație trebuie să învețe din nou doctrinele care stau la baza felului în care Domnul poartă de grijă celor nevoiași. Așa cum mulți profeți ne-au învățat de-a lungul anilor, principiile de bunăstare ale Bisericii nu sunt doar simple idei bune; ele sunt adevăruri revelate de la Dumnezeu – ele reprezintă felul Său de a-i ajuta pe cei nevoiași.

Stimați frați, studiați mai întâi principiile și doctrinele revelate. Citiți îndrumările și manualele despre programul de bunăstare al Bisericii¹³; profitați de site-ul providentliving.org; citiți din nou articolul din iunie 2011 care se găsește în *Liahona* despre planul de bunăstare al Bisericii. Aflați mai mult despre felul Domnului de

a se îngriji de sfinții Săi. Aflați cum se completează reciproc principiile de întraajutorare a celor nevoiași, de slujire a aproapelui și de bizuire pe forțele proprii. Felul Domnului de bizuire pe forțele proprii include, într-o egală măsură, multe aspecte ale vieții, inclusiv educația, sănătatea, locul de muncă, finanțele familiei și tăria spirituală. Familiarizați-vă cu programul modern de bunăstare al Bisericii¹⁴.

Odată ce ați studiat doctrinele și principiile programului de bunăstare al Bisericii din întreaga lume, căutați să puneți în practică ceea ce ați învățat, îngrijindu-vă de nevoile celor pe care sunteți responsabili să-i slujiți. Acest lucru înseamnă că, în mare măsură, trebuie să aflați singuri ce trebuie făcut. Fiecare familie, fiecare congregație, fiecare zonă din lume este diferită. În programul de bunăstare al Bisericii nu există un răspuns general valabil. Acesta este un program în care fiecare persoană caută să se ajute singură și este responsabilă pentru bizuirea pe forțele proprii. Resursele noastre includ rugăciunea personală, talentele și abilitățile noastre oferite de Dumnezeu, bunurile ce ne sunt disponibile în cadrul familiei noastre prin intermediul rudelor noastre apropiate, diversele resurse din comunitate și, bineînțeles, sprijinul plin de grijă oferit de cvorumurile preoției și Societatea de Alinare. Acest lucru ne va conduce prin tiparul inspirat al bizuirii pe forțele proprii.

Va trebui să elaborați un plan care să fie în armonie cu doctrina Domnului și să se potrivească împrejurărilor zonei geografice în care trăiți. Pentru a

implementa principii divine de bunăstare, nu trebuie să priviți întotdeauna către Salt Lake. În schimb, trebuie să vă uitați în îndrumare și în manuale, să priviți în inima dumneavoastră și spre Cer. Aveți încredere în inspirația pe care v-o oferă Domnul și urmați calea Sa.

În cele din urmă, trebuie ca în zona dumneavoastră să faceți ceea ce au făcut ucenicii lui Hristos în fiecare dispensație: să vă sfătuiți împreună, să folosiți toate resursele disponibile, să căutați inspirație de la Duhul Sfânt, să cereți Domnului confirmarea Sa și, apoi, să vă suflecați mâinile și să treceți la treabă.

Vă fac o promisiune: dacă veți urma acest tipar, veți primi îndrumări specifice cu privire la *cine, ce, când și unde* trebuie să asigurați strictul necesar în felul Domnului.

Binecuvântările ce rezultă asigurând strictul necesar în felul Domnului

Promisiunile și binecuvântările profetice ale programului de bunăstare al Bisericii cu privire la asigurarea strictului necesar în felul Domnului sunt unele dintre cele mai glorioase și sublime pe care Domnul le-a oferit copiilor Săi. El a spus: „Dacă vei da mâncarea ta celui flămînd, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime, și întunecul tău va fi ca ziua nămeza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat”¹⁵.

Indiferent dacă suntem bogați sau săraci, indiferent unde trăim pe acest glob, cu toții avem nevoie unii de alții, căci spiritele noastre se dezvoltă și se purifică prin sacrificarea timpului, talentelor și resurselor noastre.

Această lucrare de a asigura strictul necesar în felul Domnului nu este doar un alt articol simplu din catalogul programelor Bisericii. Nu poate fi neglijată sau lăsată deoparte. Este un punct central al doctrinei noastre; este esența religiei noastre. Stimați

frați, este privilegiul nostru minunat și special în calitate de deținători ai preoției să folosim preoția pentru a ne îndeplini munca. În inima și mintea noastră, nu trebuie să uităm să ne bizuim mai mult pe forțele proprii, să ne îngrijim mai bine de cei nevoiași și să oferim slujire plină de dragoste.

Lucrurile temporale se află în strânsă legătură cu lucrurile spirituale. Dumnezeu ne-a dat această viață muritoare și provocările temporale ce o însoțesc ca și cum am fi într-un laborator în care putem progresa și deveni oameni pe care îi dorește Tatăl Ceresc să devenim. Mă rog ca noi să înțelegem marea responsabilitate și binecuvântare ce ne revin urmând și asigurând strictul necesar în felul Domnului, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 42:29, 30.
2. Doctrină și legăminte 52:40.
3. Doctrină și legăminte 104:18.
4. Vezi Matei 22:36–40.
5. Doctrină și legăminte 29:34.
6. Thomas Merton, *Thoughts in Solitude* (1956), p. 46.
7. Moise 7:18.
8. J. Reuben Clark fiul, în Conference Report, aprilie 1937, p. 22.
9. Doctrină și legăminte 104:16; vezi, de asemenea, versetul 15.
10. Spencer W. Kimball, în Conference Report, aprilie 1974, p. 183, 184.
11. Vezi Mosia 4:26; 18:27.
12. Harold B. Lee, transcriere a unei cuvântări adresate la o adunare de bunăstare pe tema agriculturii, 3 octombrie 1970, p. 20.
13. Vezi *Handbook 1: Stake Presidents and Bishops* (2010), capitolul 5, „Administering Church Welfare”; *Handbook 2: Administering the Church* (2010), capitolul 6, „Welfare Principles and Leadership”; Să asigurăm strictul necesar în felul Domnului: Sumarul îndrumarului conducătorului pe probleme de bunăstare (broșură, 2009).
14. Cartea vârstnicului Glen L. Rudd *Pure Religion: The Story of Church Welfare since 1930* (1995), disponibilă la Centrele de distribuție ale Bisericii, este o resursă minunată cu ajutorul căreia puteți studia doctrinele și istoria programului de bunăstare al Domnului.
15. Isaia 58:10–11; vezi, de asemenea, versetele 7–9.

Președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

Pregătirea în cadrul preoției: „Am nevoie de ajutorul tău”

Nu vă faceți griji pentru că sunteți neexperimentați sau pentru că dumneavoastră credeți că sunteți neexperimentați, ci gândiți-vă la ceea ce puteți deveni cu ajutorul Domnului.

Dragii mei frați, este o bucurie pentru mine să particip alături de dumneavoastră la această adunare mondială a preoției lui Dumnezeu. În această seară, voi vorbi despre pregătirea în cadrul preoției, atât a noastră personală, cât și a altora la care ne aducem contribuția.

Majoritatea dintre noi se întreabă uneori: „Sunt pregătit pentru această însărcinare în cadrul preoției?”. Răspunsul meu este: „Da, ați fost pregătiți”. Scopul meu, astăzi, este de a vă ajuta să recunoașteți acea pregătire și să dobândiți curaj datorită ei.

Așa cum știți, Preoția aaronică are scopul de a fi preoția pregătitoare. Cei mai mulți deținători ai Preoției aaronice sunt tineri diaconi, învățători și preoți cu vârste cuprinse între 12 și 19 ani.

Ne putem gândi că pregătirea în cadrul preoției începe în anii Preoției aaronice. Dar Tatăl nostru Ceresc ne-a pregătit încă de când am fost învățați în prezența Sa, în împărăția Lui înainte să ne fi născut pe acest

pământ. El ne pregătește în această seară. Și va continua s-o facă atâta timp cât Îi vom permite.

Scopul întregii pregătiri în cadrul preoției, în viața premuritoare și în această viață, este de a ne pregăti, pe noi și pe cei cărora le slujim pentru El, pentru viața eternă. Unele dintre primele lecții din viața premuritoare au inclus, în mod sigur, planul salvării, cu Isus Hristos și ispășirea Sa ca nucleu al său. Nu numai că am fost învățați planul, dar am făcut și parte din consilii în care l-am ales.

Pentru că un vâl al uitării a fost pus peste mintea noastră atunci când ne-am născut, a trebuit să găsim o modalitate de a învăța din nou, în această viață, ceea ce am știut și am apărât odată. O parte a pregătirii noastre în această viață a fost de a găsi acel adevăr prețios pentru ca noi să ne reînnoim angajamentul față de el prin legământ. Pentru aceasta a fost nevoie de credință, umilință și curaj din partea noastră, precum și de ajutor din partea

oamenilor care au găsit adevărul și care apoi ni l-au împărtășit.

Este posibil ca aceste persoane să ne fi fost părinți, misionari sau prieteni. Însă acel ajutor a fost parte a pregătirii noastre. Pregătirea noastră în cadrul preoției îi include întotdeauna pe alții care au fost deja pregătiți să ne ofere ocazia să acceptăm Evanghelia și, apoi, să alegem să acționăm ținând legămintele pentru a le permite să pătrundă adânc în inima noastră. Ca noi să devenim demni de viața eternă, slujirea noastră în această viață trebuie să includă faptul de a lucra cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată tăria noastră pentru a-i pregăti pe alții să se întoarcă în prezența lui Dumnezeu împreună cu noi.

Așadar, ocaziile de a le sluji altora și de a-i învăța vor face parte din pregătirea în cadrul preoției de care vom beneficia în această viață. Acest lucru poate însemna să fim învățători în cadrul Bisericii, să fim tați înțelepți și iubitori, să fim membri ai unui cvorum, precum și misionari ai Domnului Isus Hristos. Domnul ne va oferi ocaziile, dar va depinde de noi dacă vom fi sau nu pregătiți. Scopul meu în această seară este de a evidenția unele dintre alegerile cruciale necesare succesului pregătirii în cadrul preoției.

Alegerile bune, făcute atât de cel care instruieste, cât și de cel care este instruit, depind de înțelegerea modului în care Domnul îi pregătește pe slujitorii Săi care dețin preoția.

În primul rând, El cheamă oameni, tineri și în vârstă, care în ochii lumii și chiar și în ai lor, pot părea a fi slabi și simpli. Domnul poate transforma aceste defecte aparente în puncte forte. Acest lucru va schimba modul în care conducătorul înțelept alege pe cine să instruiască și cum să instruiască. Poate schimba chiar și modul în care

deținătorul preoției reacționează la ocaziile de a progresa care i se oferă.

Să reflectăm asupra unor exemple. Eram un preot neexperimentat într-o episcopie mare. Episcopul meu m-a sunat la telefon într-o duminică după-amiază. După ce am răspuns, dânsul a spus: „Ai timp să mergi cu mine? Am nevoie de ajutorul tău”. Dânsul mi-a explicat doar că dorea să-i fiu coleg pentru a o vizita pe o femeie pe care eu nu o cunoșteam dar care nu avea mâncare și care trebuia să învețe cum să-și gestioneze banii mai bine.

Eu știam că dânsul avea, în cadrul episcopatului său, doi consilieri experimentați. Amândoi erau bărbați maturi cu multă experiență. Unul dintre consilieri era proprietarul unei firme mari și el, mai târziu, a devenit președinte de misiune și autoritate generală. Celălalt consilier era un judecător foarte cunoscut în oraș.

Eu eram noul prim asistent al episcopului în cvorumul preoților. Dânsul știa că eu nu știam prea multe despre principiile de bunăstare. Știam chiar și mai puțin despre gestionarea finanțelor. Nu completasem niciodată un cec, nu aveam un cont bancar și nici nu văzusem vreodată un buget personal. Totuși, în pofida lipsei mele de experiență, mi-am dat seama că dânsul a

fost foarte serios când mi-a spus: „Am nevoie de ajutorul tău”.

Am ajuns să înțeleg ce a vrut să spună acel episcop inspirat. Dânsul a văzut în mine o excelentă ocazie de a pregăti un deținător al preoției. Sunt sigur că dânsul nu a văzut în acel băiat neinstruit un viitor membru al Episcopatului care prezidează. Dar m-a tratat în acea zi, precum și în zilele în care ne-am mai întâlnit de-a lungul anilor, ca pe un proiect de pregătire cu mari perspective.

Părea să-i placă, dar era totuși muncă pentru dânsul. Când am ajuns la mine acasă, întorcându-ne din vizita făcută văduvei aflată la nevoie, dânsul a parcat mașina. Și-a deschis scripturile foarte uzate și foarte însemnate. M-a corectat cu bunătate. Mi-a spus că trebuia să studiez scripturile și să învăț mai mult. Trebuie să fi observat că eram suficient de slab și simplu încât să fiu docil. Chiar și astăzi îmi amintesc ceea ce m-a învățat în acea după-amiază. Mai mult, îmi amintesc cât de încredător era dânsul că eu puteam învăța și că puteam fi mai bun — că, într-adevăr, voi deveni mai bun.

Dânsul a putut să vadă în profunzime cine eram, a putut să vadă viitoarele posibilități ale cuiva care se simte suficient de slab și simplu

pentru a-și dori ajutorul Domnului și a crede că-l va primi.

Episcopii, președinții de misiune și tații pot alege să acționeze conform acestor posibilități. Am văzut acest lucru, recent, întâmplându-se în timpul mărturiei depuse în cadrul unei adunări de mărturie de către un președinte al cvorumului diaconilor. El urma să devină învățător și să se despartă de membrii cvorumului său.

El a mărturisit cu putere în glasul său despre creșterea în bunătate și putere a membrilor cvorumului său. Eu nu am mai auzit niciodată o persoană care să laude o organizație într-un mod mai minunat decât a făcut-o el. El a lăudat slujirea lor. Iar, apoi, a spus că știa că a putut să-i ajute pe noii diaconi atunci când aceștia se simțeau copleșiți, deoarece și el se simțise astfel atunci când devenise deținător al preoției.

Sentimentele lui de slăbiciune l-au făcut mai răbdător, mai înțelegător și, prin urmare, mai capabil să-i întâlnească pe alții și să le slujească. Eu am constat că, în acei doi ani petrecuți în cadrul Preoției aaronice, el a devenit mai experimentat și mai înțelept. A învățat că fusese ajutat, în chemarea lui de președinte al cvorumului, de o amintire clară și vie despre nevoile pe care le-a avut atunci când a fost cu doi ani mai tânăr. Provocarea lui în viitor, în ceea ce privește modul în care va conduce, precum și a noastră va apărea atunci când astfel de amintiri vor păli și vor deveni neclare din cauza trecerii timpului și a dobândirii succesului.

Pavel trebuie să fi văzut acel pericol atunci când l-a sfătuit pe Timotei, colegul său mai tânăr în preoție. El l-a încurajat și instruit atât în propria-i pregătire în cadrul preoției, cât și în a-l ajuta pe Domnul să-i pregătească pe alții.

Ascultați ce i-a spus Pavel lui Timotei, colegul său mai tânăr:

„Nimeni să nu-ți disprețuiască tine-rețea; ci fii o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție.

Până voi veni, ia seama bine la citire, la îndemnare și la învățătura pe care o dai altora.

Nu fi nepăsător de darul care este în tine, care ți-a fost dat prin proorocie, cu punerea mâinilor...

Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățaturii¹, pe care o dai altora: stăruiește în aceste lucruri, căci dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă”².

Pavel ne-a dat tuturor un sfat bun. Nu vă faceți griji pentru că sunteți neexperimentați sau pentru că dumneavoastră credeți că sunteți neexperimentați, ci gândiți-vă la ceea ce puteți deveni cu ajutorul Domnului.

Învățătura din care Pavel ne îndeamnă să ne ospătăm în timpul pregătirii noastre în cadrul preoției este cuvântul lui Hristos, îndemnându-ne, astfel, să fim demni să-L primim pe Duhul Sfânt. Atunci vom putea ști ce dorește Domnul să facem în slujirea noastră și vom putea primi curajul de a face acel lucru, indiferent de greutatea ce le vom avea de înfruntat în viitor.

Noi suntem pregătiți pentru slujirea în cadrul preoției care va deveni mai dificilă odată cu trecerea timpului. De exemplu, mușchii și creierul nostru îmbătrânesc în timp ce facem aceasta. Capacitatea noastră de a învăța și de a ne aminti ceea ce am citit se va diminua. Pentru a sluji în cadrul preoției așa cum se așteaptă Domnul din partea noastră vom avea nevoie de mai multă autodisciplină în fiecare zi a vieții noastre. Putem fi pregătiți pentru acel test clădindu-ne în fiecare zi credința prin intermediul slujirii.

Domnul ne-a oferit ocazia de a ne pregăti prin ceva ce El a numit: „jurământul și legământul preoției”³.

Este un legământ pe care-l facem cu Dumnezeu de a ține toate poruncile Sale și de a sluji așa cum ar face-o El dacă ar fi prezent. Viața trăită conform aceluia standard clădește tăria de care vom avea nevoie pentru a îndura până la sfârșit.

Învățători deosebiți din cadrul preoției mi-au arătat cum să clădesc acea tărie: aceasta rezidă în formarea obiceiului de a depăși oboseala și teama care v-ar putea face să vă gândiți să renunțați. Cei mai deosebiți mentori ai Domnului mi-au arătat că puterea de a rămâne spiritual rezultă din depășirea punctului în care alții s-ar odihni.

Dumneavoastră, măreți conducători ai preoției care v-ați clădit acea tărie spirituală în tinerețea dumneavoastră încă o mai aveți atunci când tăria fizică slăbește.

Fratele meu mai mic avea treabă într-un orașel din Utah. A fost sunat la telefon, la hotelul unde stătea, de către președintele Spencer W. Kimball. Era noaptea târziu după ceea ce fusese o zi grea de muncă pentru fratele meu și, în mod sigur, și pentru președintele Kimball, care a început conversația telefonică în modul următor. Dânsul a spus: „Am auzit că ești în oraș. Știu că este târziu și că poate ești deja în pat, dar ai putea să mă ajuți? Am nevoie să-mi fii coleg pentru a putea merge să văd starea tuturor capelor noastre din acest oraș”. Fratele meu a mers cu dânsul în acea noapte, fără să aibă habar despre întreținerea capelor sau despre capele în general și neștiind de ce președintele Kimball făcea un astfel de lucru după ziua lungă pe care o avusese sau motivul pentru care avea nevoie de ajutor.

După mai mulți ani, eu am primit un telefon similar târziu în noapte, când mă aflam într-un hotel din Japonia. Eram pe atunci noul reprezentant pentru educație al Bisericii. Știam că președintele Gordon B. Hinckley era

Davao, Filipine

cazată undeva în același hotel, având în Japonia o treabă diferită de a mea. Am răspuns la telefon exact după ce mă întinsesem pe pat pentru a dormi, epuizat după ce făcusem tot ceea ce credeam că aveam puterea să fac.

Președintele Hinckley m-a întrebat cu glasul său plăcut: „De ce dormi când eu sunt aici citind un manuscris pe care ni s-a cerut să-l revizui?”.

Așadar, m-am ridicat și m-am dus la muncă deși știam că președintele Hinckley putea să facă acel lucru mai bine decât aș fi putut să-l fac eu. Dar, cumva, dânsul m-a făcut să simt că avea nevoie de ajutorul meu.

Președintele Thomas S. Monson, după aproape fiecare întâlnire îl întreabă pe secretarul Primei Președinții: „Sunt la zi cu munca mea?”. Și întotdeauna zâmbeste atunci când i se răspunde: „Da, președinte, sunteți”. Zâmbetul de fericire al președintelui Monson îmi transmite un mesaj. Mă face să mă gândesc: „Este ceva ce mai pot face în privința responsabilităților mele?”. Apoi, revin în biroul meu și mă apuc de muncă.

Învățători minunați mi-au arătat cum să mă pregătesc să respect jurământul și legământul atunci când timpul și vârsta vor face acest lucru mai dificil. Ei mi-au arătat și m-au învățat cum să mă autodisciplinez să lucrez mai asiduu decât credeam că pot s-o fac cât încă sunt sănătos și am putere.

Nu pot să fiu un slujitor perfect în fiecare oră, dar pot încerca să fac mai mult decât am crezut că aș putea să fac. Având acel obicei format din timp,

voi fi pregătit pentru încercările care vor veni în viitor. Dumneavoastră și cu mine putem fi pregătiți cu tăria de a ne respecta jurământul și legământul în timpul încercărilor care vor veni cu siguranță pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul vieții.

Am văzut o dovadă a acestui lucru în cadrul unei adunări a Comitetului pentru Educație al Bisericii. Până la acea vreme, președintele Spencer W. Kimball slujise foarte mulți ani îndurând o serie de încercări privind sănătatea dânsului, încercări pe care numai Iov le-ar înțelege. Dânsul conducea întâlnirea din acea dimineață.

Dintr-o dată, a încetat să mai vorbească. A alunecat în scaunul său. Și-a închis ochii. Capul i-a căzut în față, bărbia fiindu-i în piept. Eu stăteam chiar lângă dânsul. Vârstnicul Holland se afla lângă noi. Amândoi am sărit să-l ajutăm. Fiind lipsiți de experiență în astfel de situații de urgență, am decis să-l ducem, așezat în scaunul său, în biroul dânsului aflat în apropiere.

Dânsul a devenit învățătorul nostru, deși se afla într-o situație dificilă. Am ridicat scaunul fiecare din partea lui și am ieșit pe holul clădirii administrative a Bisericii. Dânsul și-a deschis ochii pe jumătate, fiind încă amețit, și a spus: „Vă rog să aveți grijă. Să nu vă răniți la spate”. Când am ajuns aproape de ușa biroului său, dânsul a spus: „Mă simt îngrozitor că am întrerupt întâlnirea”. La câteva minute după l-am adus în biroul său, fără să știm încă ce i se întâmplase, dânsul s-a uitat la noi și a spus: „Nu credeți că ar trebui să vă întoarceți la întâlnire?”.

Noi am plecat, grăbindu-ne înapoi, știind că prezența noastră acolo trebuia să fie, cumva, importantă pentru Domnul. Încă din copilărie, președintele Kimball și-a depășit limitele îndurării pentru a-L sluji și a-L iubi pe Domnul. Era un obicei atât de bine

înrădăcinat, încât a fost acolo atunci când dânsul a avut nevoie de el. Dânsul a fost pregătit. Și, astfel, a putut să ne învețe și să ne arate cum să fim pregătiți pentru a respecta jurământul și legământul: pregătindu-ne constant de-a lungul anilor, folosindu-ne toată tăria în ceea ce ar putea părea sarcini mici cu consecințe neînsemnate.

Mă rog ca noi să ne putem ține legămintele asociate preoției pentru a fi demni de viața eternă, noi și toți cei pe care suntem chemați să-i instruiem. Vă promit că, dacă veți face tot ce vă stă în putință, Dumnezeu vă va da mai multă tărie și înțelepciune. El vă va pregăti. Vă promit că cei pe care-i instruiți și pentru care sunteți exemple vă vor elogia numele așa cum am făcut eu astăzi cu minunații învățători pe care i-am cunoscut.

Depun mărturie că Dumnezeu, Tatăl, trăiește și vă iubește. El vă cunoaște. El și Fiul Său înviat și slăvit, Isus Hristos, S-au arătat unui băiat neexperimentat, lui Joseph Smith. Ei i-au încredințat restaurarea plenitudinii Evangheliei și a adevăratei Biserici. Ei l-au încurajat când avea nevoie. Ei l-au lăsat să simtă musturarea plină de dragoste atunci când aceasta îl făcea să fie umil pentru ca, astfel, să fie din nou puternic. Ei l-au pregătit și ne pregătesc și pe noi pentru a avea tăria de a continua să progresăm către împărăția celestială, care este scopul și motivul întregii slujiri în cadrul preoției.

Vă las cu binecuvântarea mea, ca dumneavoastră să puteți recunoaște ocaziile glorioase pe care Dumnezeu vi le-a dat chemându-vă și pregătindu-vă pentru a-L sluji și a le sluji altora. În numele Conducătorului și Învățătorului nostru iubitor, Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi 2 Nefi 32:3-6.
2. 1 Timotei 4:12-14, 16.
3. Doctrină și legămintele 84:39.

Președintele Thomas S. Monson

Îndrăzniți să fiți singurul

Fie ca noi să fim mereu curajoși și pregătiți să apărăm ceea ce credem.

Preaiubiții mei frați, este un privilegiu extraordinar să fiu alături de dumneavoastră în această seară. Noi, cei care deținem preoția lui Dumnezeu, formăm un grup și o frăție minunate.

În Doctrină și legăminte, secțiunea 121, versetul 36, citim „că drepturile preoției sunt legate inseparabil de puterile cerului”. Ce dar minunat ni s-a oferit — acela de a deține preoția, care este „[legată] inseparabil de puterile cerului”! Totuși, acest dar prețios aduce cu sine nu doar binecuvântări speciale, ci și responsabilități importante. Trebuie să ne trăim viața în așa fel încât să fim mereu demni de preoția pe care o deținem. Trăim într-o perioadă când suntem înconjurați de multe lucruri care au ca scop să ne ademenească pe căi ce pot duce la distrugerea noastră. Pentru a evita asemenea căi avem nevoie de curaj și determinare.

Îmi aduc aminte de o perioadă — și unii dintre dumneavoastră prezenți aici în această seară își vor aminti, de asemenea — când standardele majorității oamenilor erau foarte asemănătoare cu standardele noastre. Acest lucru nu mai este deloc adevărat. Am citit recent un articol în *New York Times* despre un studiu desfășurat în timpul verii anului 2008. Un distins sociolog de la Notre Dame

a condus o echipă de cercetare care a intervievat foarte amănunțit 230 de tineri adulți din toată America. Eu cred că putem presupune, fără să greșim, că rezultatele ar fi asemănătoare în cele mai multe părți ale lumii.

Vă împărtășesc doar un fragment din acest articol foarte grăitor:

„Cei care au realizat interviurile au adresat întrebări deschise despre ceea ce este corect și ceea ce este greșit, despre dilemele morale și despre scopul vieții. În răspunsurile incoerente... puteți vedea cum tinerii se chinuie să spună ceva rațional despre aceste subiecte. Dar ei, pur și simplu, nu au cunoștințele sau vocabularul necesar pentru a putea face acest lucru.

Când au fost rugați să descrie o dilemă morală cu care s-au confruntat, două treimi dintre tineri fie nu au putut răspunde cererii, fie au descris probleme care nu au absolut nicio legătură cu moralitatea, cum ar fi faptul dacă-și puteau permite sau nu un anumit apartament sau dacă aveau sau nu suficiente monede pe care să le introducă în aparatul de taxat pentru locul de parcare”.

Articolul continuă:

„Părerea standard, la care cei mai mulți dintre ei au revenit în mod repetat, este aceea că alegerile morale depind doar de gusturile persoanei

respective. «Este ceva personal», au răspuns, de regulă, cei intervievați. «Depinde de fiecare persoană în parte. Cine sunt eu să vorbesc?».

Respingând supunerea oarbă față de autoritate, mulți tineri au ajuns la cealaltă extremă, [spunând]: «Eu fac ceea ce cred că mă face fericit sau fac ceea ce simt. Nu am nicio altă modalitate prin care să știu ce să fac, decât felul în care mă simt în interior».

Cei care au desfășurat interviurile au subliniat faptul că cei mai mulți dintre tinerii cu care au vorbit „nu au primit resursele — de la școli, instituții sau familii — care să-i ajute să-și dezvolte intuiția morală”¹.

Stimați frați, niciunul dintre cei care-mi aud glasul nu ar trebui să aibă vreo îndoială cu privire la ce este moral și la ce nu este, nici nu ar trebui să aibă vreo îndoială cu privire la ceea ce se așteaptă din partea noastră, în calitate de deținători ai preoției lui Dumnezeu. Noi am fost și continuăm să fim învățați legile lui Dumnezeu. În pofida a ceea ce ați putea vedea sau auzi altundeva, aceste legi sunt imuabile.

În timp ce ne trăim viața de zi cu zi, credința noastră va fi pusă la încercare în mod aproape inevitabil. Ne putem găsi, uneori, înconjurați de alte persoane și să fim totuși în minoritate sau chiar să fim singuri în privința a ceea ce este acceptabil și a ceea ce nu este. Avem curajul moral de a ne apăra cu fermitate crezurile, chiar dacă acest lucru înseamnă că trebuie să-l facem singuri? În calitate de deținători ai preoției lui Dumnezeu, este esențial ca noi să putem înfrunta — dând dovadă de curaj — toate încercările de care avem parte. Amintiți-vă cuvintele lui Tennyson: „Tăria mea este cât tăria a zece oameni, deoarece inima mea este pură”².

Din ce în ce mai mult, unii oameni celebri și alte persoane care

— dintr-un motiv sau altul — sunt mediatizate, au tendința de a ridiculiza religia în general și, uneori, Biserica în particular. Dacă mărturiile noastre nu au rădăcini suficient de adânci, astfel de critici ne pot face să ne îndoim de propriile noastre credințe sau să șovăim în fermitatea noastră de a ține poruncile.

În viziunea sa despre pomul vieții, despre care citim în 1 Nefi 8, Lehi îi vede, printre alții, pe aceia care se țin de bara de fier până când ajung să ia din fructul pomului vieții, despre care știm că reprezintă dragostea lui Dumnezeu. Și apoi, din nefericire, după ce iau din fruct, unii se rușinează din cauza celor din „clădirea mare și spațioasă”, care reprezintă mândria copiilor oamenilor, care arată cu degetul cu dispreț către ei; și ei pornesc pe căi nepermise și se pierd.³ Ce unelte puternice ale dușmanului sunt ridiculizarea și batjocorirea! Dragi frați, întreb din nou: Avem noi curajul de a sta puternici și fermi în fața unei opoziții atât de înverșunate?

Cred că prima mea experiență în care am avut curajul să-mi apăr convingerile a avut loc în timp ce slujeam în marina Statelor Unite, aproape de sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial.

Tabăra de instruire a marinei nu a fost o experiență ușoară nici pentru mine și nici pentru nimeni altcineva care a avut parte de ea. În primele trei săptămâni, m-am simțit de parcă viața-mi era în pericol. Marina nu încerca să mă instruiască; încerca să mă omoare.

Îmi voi aminti mereu sosirea duminicii ce a urmat primei săptămâni. Am primit vești bune de la un subofițer. Stând în poziție de drepti pe terenul de instrucție unde adia o briză californiană rece, am auzit comanda sa: „Astăzi, toată lumea merge la biserică — toată lumea, cu excepția mea. Eu mă voi relaxa!”. Apoi, el a strigat: „Toți cei care sunteți catolici, vă adunați în Tabăra Decatur — și să nu vă întoarceți înainte de ora trei. Înainte, marș!”. A plecat un grup destul de mare. După aceea, el a strigat următoarea comandă: „Toți cei care sunteți evrei, vă adunați în Tabăra Henry — și să nu vă întoarceți înainte de ora trei. Înainte, marș!”. A plecat un grup relativ mai mic. Apoi, el a spus: „Restul care sunteți protestanți, vă adunați în teatrul Taberei Farragut — și să nu vă întoarceți înainte de ora trei. Înainte, marș!”.

Imediat, mi-a trecut prin minte gândul: „Monson, tu nu ești catolic; nu ești evreu; nu ești protestant. Ești

mormon, așa că rămâi, pur și simplu, aici!”. Vă asigur că m-am simțit complet singur. Da, m-am simțit curajos și ferm — dar singur.

Și apoi, am auzit cele mai plăcute cuvinte pe care le-am auzit vreodată rostite de acel subofițer. El s-a uitat înspre mine și a întrebat: „Și voi cum vă spuneți?”. Până în acel moment, nu mi-am dat seama că mai era cineva în afară de mine sau în spatele meu pe terenul de instrucție. Aproape la unison, fiecare dintre noi a spus: „Mormoni!”. Este greu să descriu bucuria care mi-a umplut inima atunci când m-am întors și am văzut alți câțiva marinari.

Subofițerul s-a scărpinat în cap de buimăcare, însă, în cele din urmă, a spus: „Ei bine, mergeți și găsiți un loc unde să vă adunați. Și să nu vă întoarceți înainte de ora trei. Înainte, marș!”.

În timp ce mășaluiam, m-am gândit la cuvintele unei rime pe care o învățasem, cu ani în urmă, la Societatea Primară:

*Îndrăznește să fii mormon;
Îndrăznește să fii singurul.
Îndrăznește să ai un scop stabil;
Îndrăznește să-l faci cunoscut.*

Deși experiența avută nu a ieșit așa cum m-am așteptat, eu am avut curajul să fiu singurul, dacă ar fi fost necesar.

Începând din acea zi, au fost momente când nu a mai fost nimeni care să-mi fie alături și, astfel, *chiar* am fost singurul. Cât de recunoscător sunt că, în urmă cu mult timp, am luat decizia de a rămâne puternic și fidel, întotdeauna pregătit să-mi apăr religia, dacă ar fi nevoie!

Stimați frați, în cazul în care vreodată ne simțim nepotriviți pentru responsabilitățile care ne așteaptă, permiteți-mi să vă împărtășesc o afirmație făcută în anul 1987 de către Ezra Taft Benson, președintele din

ce ar trebui, viața mea merge înainte destul de bine. Mă pot bucura de viață fără să trebuiască să țin toate poruncile”. Dragi frați, vă promit că acest lucru nu va funcționa la nesfârșit.

Nu cu prea multe luni în urmă, am primit o scrisoare de la un bărbat care, la un moment dat, a crezut că poate să încalce poruncile și, totuși, să fie binecuvântat. El, acum, s-a pocăit și viața lui este în acord cu principiile Evangheliei și cu poruncile. Doresc să vă împărtășesc un fragment din scrisoarea lui, căci ilustrează realitatea unei mentalități greșite: „A trebuit să învăț singur (prin propria experiență) că Salvatorul a avut perfectă dreptate atunci când a spus: «Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ține la unul și va nesocoti pe celălalt: Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona»⁸. Am încercat, la fel de mult cum au încercat și alții, să-i slujesc pe amândoi. În final”, spune el, „am avut parte de tot vidul, întunericul și de toată singurătatea pe care Satana le oferă celor care cred în înșelăciunile, iluziile și minciunile lui”.

Pentru a putea fi puternici și a ne împotrivi tuturor forțelor care ne trag în direcția greșită sau tuturor glasurilor care ne încurajează să mergem pe calea greșită, trebuie să avem propria mărturie. Indiferent dacă aveți 12 sau 112 ani — sau orice vârstă între acestea — puteți să aflați singuri că Evanghelia lui Isus Hristos este adevărată. Citiți Cartea lui Mormon. Cugetați la învățăturile ei. Întrebați-L pe Tatăl Ceresc dacă este adevărată. Avem promisiunea că „dacă voi veți întreba cu inima sinceră, cu intenție adevărată, având credință în Hristos, El vă va arăta adevărul prin puterea Duhului Sfânt”⁹.

Când știm că această carte, Cartea lui Mormon, este adevărată, atunci știm, de asemenea, că Joseph Smith a fost cu adevărat un profet și că el l-a

acea perioadă al Bisericii, în timp ce se adresa unui număr mare de membri în California. Președintele Benson a spus:

„În toate epocile, profeții au privit în viitor, prin tunelurile timpului, către timpul nostru. Miliarde de oameni decedați și cei care încă urmează să se nască ne privesc. Să nu vă îndoiiți — sunteți o generație aleasă...”

Timp de aproape 6.000 de ani, Dumnezeu v-a păstrat pentru ca să vă nașteți în ultimele zile premergătoare celei de-A Doua Veniri a Domnului. Unii oameni vor cădea în apostazie; însă împărăția lui Dumnezeu va rămâne intactă pentru a-L întâmpina cum se cuvine pe Conducătorul ei — pe Însuși Isus Hristos.

Deși această generație se va compara în ticăloșie cu ceea ce a fost în zilele lui Noe, când Domnul a curățat pământul prin potop, acum există o diferență majoră: [aceea că] Dumnezeu i-a păstrat pentru ultima perioadă pe unii dintre copiii Săi cei mai puternici, care vor contribui la triumful împărăției”⁴.

Da, stimați frați, noi suntem unii dintre cei mai puternici copii ai Săi. Avem responsabilitatea să fim demni de toate binecuvântările glorioase pe care Tatăl nostru din Cer le-a păstrat pentru noi. Oriunde ne ducem, preoția noastră vine cu noi. Stăm noi în locuri sfinte? Vă rog, înainte să vă expuneți, atât pe dumneavoastră, cât și preoția pe care

o dețineți, pericolului aventurându-vă în locuri nepotrivite sau participând la activități care nu vă fac cinste dumneavoastră sau preoției pe care o dețineți, opriți-vă pentru a vă gândi la consecințe. Fiecăruia dintre noi i s-a conferit Preoția aaronică. În cadrul acelui proces, fiecare a primit puterea care deține cheile slujirii îngerilor. Președintele Gordon B. Hinckley a spus:

„Nu vă puteți permite să faceți nimic care să pună o barieră între dumneavoastră și slujirea îngerilor în folosul dumneavoastră.

Nu puteți fi desfrânați sub nicio formă. Nu puteți fi necinstiți. Nu puteți înșela sau minți. Nu puteți să luați în deșert numele lui Dumnezeu sau să folosiți un limbaj vulgar și să mai puteți beneficia de slujirea îngerilor”⁵.

Dacă vreunul dintre dumneavoastră a păcătuit, vreau să înțelegeți fără nicio îndoială că există o cale de întoarcere. Procesul se numește pocăință. Salvatorul nostru Și-a dat viața pentru a ne oferi, dumneavoastră și mie, acel dar binecuvântat. Deși calea pocăinței nu este ușoară, promisiunile sunt reale. Ni s-a spus: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada”⁶. „Și nu-Mi voi mai aduce aminte de [ele]”⁷ Ce declarație! Ce binecuvântare! Ce promisiune!

Printre dumneavoastră sunt unii care poate se gândesc: „Ei bine, deși eu nu țin toate poruncile și nu fac tot

Autoritățile generale ale Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

octombrie 2011

PRIMA PREȘEDINȚIE

Henry B. Eyring
primul consilier

Thomas S. Monson
președinte

Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier

CYORUMUL CELOR DOISPREZECE APOSTOLI

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

PREȘEDINȚIA CELOR ȘAPTEZECI

Ronald A. Rasband

Steven E. Snow

Walter F. González

L. Whitney Clayton

Joy E. Jensen

Donald L. Hallstrom

Tad R. Callister

PRIMUL CVORUM AL CELOR ȘAPTEZECI

(în ordine alfabetică)

Marcos A. Adunkanis

José L. Alonso

Carlos H. Amado

Ian S. Adern

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shayne M. Bowen

Gérald Causse

Yoon Hwan Choi

Craig C. Christensen

Don R. Clarke

Carl B. Cook

Lawrence E. Conhage

Claudio R. M. Costa

LeGrand R. Curtis jr.

Benjamin De Hoyos

John B. Dickson

Kevin R. Duncan

David F. Evans

Enrique R. Faldaballo

Eduardo Gavaret

Carlos A. Goady

Christoffel Goelien jr.

Gerrit W. Gong

C. Scott Gow

James J. Hamula

Keith K. Hilbig

Martin K. Jensen

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Kearon

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopschke

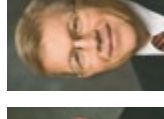
Richard J. Moynes

Marcus B. Nash

Brent H. Nielson

Allan F. Pöcker

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Raimel E. Pino

Bruce D. Porter

Dale G. Renlund

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Joseph W. Sitari

Ulisses Soares

Gary E. Stevenson

Michael John U. Teh

José A. Taxeira

Octaviano Tenorio

Juan A. Uceda

Francisco J. Vinos

W. Christopher Waddell

William R. Walker

F. Michael Watson

Kazuhiko Yamashiro

Jorge F. Zeballos

Claudio D. Zivic

W. Craig Zwick

AL DOILEA CVORUM AL CELOR ȘAPTEZECI

(în ordine alfabetică)

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

Craig A. Cardon

Bruce A. Carlson

J. Deen Connish

Keith R. Edwards

Stanley G. Ellis

Bradley D. Foster

Larry W. Gibbons

O. Vincent Haleck

Larry R. Lawrence

Per G. Molin

James B. Martino

Jairo Marzagrandi

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Kent D. Watson

Larry Y. Wilson

EPISCOPATUL CARE PREZIDEAZĂ

Richard C. Egglely
primul consilier

H. David Burton
Episcopul care prezidează

Keith B. McMullin
al doilea consilier

Sfinții din zilele din urmă se adună în locuri din întreaga lume pentru a asculta cuvântările din cadrul conferinței generale „în propria [lor] limbă” (D&L 90:11). În fotografii, începând din stânga sus, în sensul acelor de ceasornic, se află membri ai Bisericii din Johannesburg, Africa de Sud; Salvador, Brazilia; San Salvador, El Salvador; Montreal, Quebec, Canada; Montalban, Filipine; Gómez Palacio, Mexic; și Tokyo, Japonia.

văzut pe Dumnezeu, Tatăl Veșnic, și pe Fiul Său, Isus Hristos. De asemenea, știm că Evanghelia a fost restaurată în aceste zile din urmă prin intermediul lui Joseph Smith — inclusiv restaurarea Preoției aaronice și a Preoției lui Melhisedec.

Odată ce avem o mărturie, avem responsabilitatea de a le împărtăși altora acea mărturie. Mulți dintre dumneavoastră, stimați frați, ați slujit ca misionari în întreaga lume. Mulți dintre voi, tineri băieți, urmează să slujiți. Pregătiți-vă acum pentru acea ocazie. Asigurați-vă că sunteți demni să slujiți.

Dacă suntem pregătiți să împărtășim Evanghelia, suntem pregătiți să reacționăm la sfatul apostolului Petru, care ne-a îndemnat: „Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi”¹⁰.

Toată viața vom avea ocazii de a ne împărtăși credința, chiar dacă nu știm întotdeauna când ni se va cere să facem acest lucru. Am avut o astfel de ocazie în anul 1957, pe când lucram în domeniul editurii și am fost rugat să merg la Dallas, Texas, oraș care uneori este numit „orașul bisericilor”, pentru a vorbi în cadrul unei conferințe a oamenilor de afaceri. După încheierea conferinței, m-am urcat într-un autobuz turistic ce făcea turul suburbiilor orașului. În timp ce treceam pe lângă diferite biserici, șoferul nostru comenta: „În partea stângă, vedeți biserică metodistă” sau „Acolo, pe dreapta, este catedrala catolică”.

În timp ce treceam pe lângă o clădire frumoasă din cărămidă roșie, situată pe un deal, șoferul a exclamat: „Acea clădire este locul unde se întâlnesc mormonii”. O doamnă care stătea în partea din spate a autobuzului, a strigat: „Domnule șofer, ne puteți spune mai multe despre mormoni?”.

Șoferul a tras autobuzul pe dreapta, și-a întors scaunul cu fața

spre pasageri, și a răspuns: „Doamnă, tot ce știu despre mormoni este că se întâlnesc în acea clădire din cărămidă roșie. Este cineva în acest autobuz care știe mai multe despre mormoni?”.

Am așteptat ca cineva să răspundă. M-am uitat cu atenție la expresia chipului fiecărei persoane să văd dacă recunoșteam pe cineva, sau dacă dorea cineva să comenteze. Nimic. Mi-am dat seama că depindea de mine să fac ceea ce apostolul Petru a sugerat, să „fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi”. Am înțeles, de asemenea, adevărul zicalii: „Când timpul de a lua o decizie sosește, timpul pentru pregătire a trecut”.

Timp de aproximativ 15 minute, am avut privilegiul de a le împărtăși celor din autobuz mărturia mea despre Biserică și despre crezurile noastre. Am fost recunoscător pentru mărturia mea și pentru faptul că am fost pregătit s-o împărtășesc.

Din toată inima mea și din tot sufletul meu, mă rog ca fiecare bărbat care deține preoția s-o cinstească și să fie fidel încrederii care i-a fost acordată atunci când i-a fost conferită. Fie ca noi toți, cei care deținem preoția lui Dumnezeu, să știm ceea ce credem. Fie ca noi să fim mereu curajoși și pregătiți să apărăm ceea ce credem și, dacă trebuie să fim singuri în acest proces, s-o facem în mod curajos, fiind întăriți de cunoașterea că, în realitate,

nu suntem niciodată singuri când stăm alături de Tatăl nostru din Cer.

Pe măsură ce cugetăm la mărețul dar ce ne-a fost oferit — „drepturile preoției... legate inseparabil de puterile cerului” — fie ca noi să fim mereu dornici s-o protejăm și s-o apărăm și să fim demni de promisiunile ei mărețe. Stimați frați, fie ca noi să urmăm instrucțiunile pe care Salvatorul ni le-a dat în 3 Nefi: „Țineți sus lumina, pentru ca aceasta să lumineze lumea. Iată, Eu sunt lumina pe care voi o veți ține înălțată — ceea ce voi M-ați văzut pe Mine că fac”¹¹.

Mă rog și invoc o binecuvântare asupra tuturor celor care-mi aud glasul, ca noi să urmăm mereu acea lumină și s-o ținem înălțată pentru ca toată lumea s-o vadă, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. David Brooks, „If It Feels Right...”, *New York Times*, 12 septembrie 2011, nytimes.com.
2. Alfred, Lord Tennyson, „Sir Galahad”, în *Poems of the English Race*, selecție realizată de Raymond Macdonald Alden (1921), p. 296.
3. Vezi 1 Nefi 8:26–28.
4. Ezra Taft Benson, „In His Steps” (Seară la gura sobei organizată de Sistemul Educațional al Bisericii, 8 februarie 1987); vezi, de asemenea, „In His Steps”, în *1979 Devotional Speeches of the Year: BYU Devotional and Fireside Addresses* (1980), p. 59.
5. Gordon B. Hinckley, „Personal Worthiness to Exercise the Priesthood”, *Liahona*, iulie 2002, p. 59.
6. Isaia 1:18.
7. Ieremia 31:34.
8. Matei 6:24.
9. Moroni 10:4.
10. 1 Petru 3:15.
11. 3 Nefi 18:24.

Președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

Un martor

Cartea lui Mormon este cel mai bun ghid pentru a afla cât de bine facem lucrurile și cum să le facem mai bine.

Sunt recunoscător pentru această ocazie de a vă vorbi în această duminică la Conferința Generală a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Fiecare membru al Bisericii are aceeași responsabilitate sfântă. Am acceptat-o și am promis să ne ridicăm la înălțimea ei atunci când am fost botezați. Aflăm din cuvintele lui Alma, marele profet din Cartea lui Mormon, cum l-am promis noi lui Dumnezeu că vom vrea să fim: „Dornici să jeliți împreună cu cei care jlesc; da, și să-i mângâiați pe aceia care au nevoie să fie mângâiați și să fiți martorii lui Dumnezeu în toate timpurile și în toate lucrurile și în toate locurile în care se întâmplă să vă aflați, chiar până la moarte, ca să puteți fi mântuiți de Dumnezeu și să vă numărați printre aceia de la învierea dintâi, pentru ca să puteți avea viață veșnică”¹.

Aceasta este o responsabilitate sacră și o promisiune glorioasă de la Dumnezeu. Mesajul meu de astăzi este un mesaj de încurajare. La fel cum face ca responsabilitatea noastră să fie ușoară, Cartea lui Mormon ne și îndrumă cum să înaintăm pe calea spre viața veșnică.

În primul rând, noi am promis să devenim caritabili. În al doilea rând, am promis să devenim martorii lui

Dumnezeu. Și, în al treilea rând, am promis să îndurăm. Cartea lui Mormon este cel mai bun ghid pentru a afla cât de bine facem lucrurile și cum să le facem mai bine.

Să începem cu a deveni caritabili. Vă voi aminti experiențe recente. Mulți dintre dumneavoastră ați participat la o zi de slujire benevolă. Au fost mii de activități de slujire organizate pretutindeni în lume.

Un consiliu al colegilor dumneavoastră sfinți s-a rugat pentru a ști ce slujire să planifice. Ei l-au rugat pe Dumnezeu pentru a ști pe cine ar trebui să slujească, ce slujire să ofere și pe cine să invite să participe. Poate că s-au rugat și să nu uite lopețile sau apa de băut. Mai presus de toate, ei s-au rugat ca toți cei care oferă slujire și toți cei care o primesc să simtă dragostea lui Dumnezeu.

Știu că cel puțin într-o episcopie s-a primit răspuns la aceste rugăciuni. Peste 120 de membri s-au oferit să ajute în mod voluntar. În trei ore au curățat terenurile și clădirile unei biserici din comunitatea noastră. A fost o muncă grea dar frumoasă. Preoții Bisericii au fost recunoscători. Toți cei care au lucrat împreună în acea zi au simțit unitate și o dragoste mai mare.

Unii chiar au spus că au fost bucuroși în timp ce smulgeau buruienile și tundeau boschetele.

Cuvintele din Cartea lui Mormon i-au ajutat să știe de ce au simțit acea bucurie. Regele Beniamin a fost cel care a spus poporului său: „[Învățați] că, atunci când sunteți în slujba aproapelui, sunteți... în slujba Dumnezeului vostru”². Și Mormon a fost cel care a propovăduit în cuvintele sale în Cartea lui Mormon: „Caritatea este dragostea pură a lui Hristos și ea rabdă în vecii vecilor; și acela care este găsit că o are în ziua din urmă bine va fi de el”³.

Domnul Își ține promisiunile Sale față de dumneavoastră, atunci când și dumneavoastră vi le țineți. Când le sluiți altora în numele Lui, El vă face să simțiți dragostea Sa. Și, cu timpul, sentimentele de caritate devin o parte a firii dumneavoastră. Iar dumneavoastră veți simți asigurarea pe care a dat-o Mormon, că, atunci când continuați să le sluiți altora în viață, va fi bine de dumneavoastră.

Așa cum i-ați promis lui Dumnezeu să fiți caritabili, I-ați promis să fiți martorii Săi oriunde v-ați afla pe parcursul vieții. Din nou, Cartea lui Mormon este cel mai bun ghid pe care-l cunosc care ne ajută să ne ținem acea promisiune.

Am fost cândva invitat să vorbesc la o ceremonie de absolvire la o universitate. Președintele universității dorise ca președintele Gordon B. Hinckley să fie invitat, dar a aflat că dumnealui nu era disponibil. Așa că, drept urmare, am primit eu invitația. Pe atunci, eram un membru nou în Cvorumul celor Doisprezece Apostoli.

Persoana care m-a invitat să vorbesc era neliniștită când a aflat mai multe despre chemarea mea în calitate de apostol. M-a apelat la telefon și a spus că înțelegea că acum responsabilitatea mea era de a fi martor al lui Isus Hristos.

Pe un ton foarte apăsător, ea mi-a spus că nu voi putea face acest lucru când voi vorbi acolo. Ea mi-a explicat că universitatea respectă oamenii de toate credințele religioase, inclusiv pe cei care neagă existența lui Dumnezeu. Ea a repetat: „Nu vă puteți îndeplini îndatorirea dumneavoastră aici”.

Am încheiat apelul având o întrebare în gând. Trebuia să spun celor de la universitate că nu-mi voi ține promisiunea de a vorbi la ceremonia de absolvire? Mai erau doar două săptămâni până la eveniment. Prezența mea acolo fusese anunțată. Ce efect avea să aibă asupra renumelui Bisericii nerespectarea promisiunii mele?

M-am rugat să știu ce ar fi vrut Dumnezeu să fac. Răspunsul a venit într-un mod surprinzător pentru mine. Am înțeles că exemplele lui Nefi, Abinadi, Alma, Amulec și fiii lui Mosia m-au influențat să fiu cine sunt. Ei au fost martori curajoși ai lui Isus Hristos când s-au confruntat cu pericole de moarte.

Așadar, nu era nicio alegere de făcut, decât modul în care mă pregăteam. Am cercetat tot ce am putut pentru a afla mai multe despre universitate. Întrucât ziua cuvântării se apropia, îngrijorarea mea creștea și rugăciunile mele se intensificau.

Într-un mod miraculos, am găsit un articol de știri: Universitatea fusese recunoscută pentru că făcuse lucrurile pe care Biserica învățase să le facă în cadrul acțiunilor noastre umanitare din toată lumea. Și astfel, în cuvântarea mea am descris ceea ce noi și ei făcusem pentru a ajuta oamenii aflați în mare nevoie. Am spus că știam că Isus Hristos era sursa binecuvântărilor care veniseră în viața celor cărora noi și ei le slujisem.

După întrunire, auditoriul s-a ridicat să aplaude, ceea ce mi s-a părut puțin neobișnuit. Eram uluit dar încă puțin

îngrijorat. Mi-am amintit ce i se întâmplase lui Abinadi. Numai Alma acceptase mărturia lui. Dar în acea seară, la un mare dineu oficial, l-am auzit pe președintele universității spunând că în acea cuvântare a auzit cuvintele lui Dumnezeu.

Asemenea deznodământ miraculos se întâmplă rar în experiența mea ca martor al lui Hristos. Dar efectul Cărții lui Mormon asupra caracterului, puterii și curajului dumneavoastră de a fi martori ai lui Dumnezeu este sigur. Doctrina și exemplele curajoase din acea carte vă vor ridica, vă vor îndruma și vă vor încuraja.

Fiecare misionar care proclamă numele și Evanghelia lui Isus Hristos va fi binecuvântat când se ospătează zilnic din Cartea lui Mormon. Părinții care se străduiesc să aducă o mărturie despre Salvator în inima unui copil vor fi ajutați când caută o cale de a aduce cuvintele și spiritul Cărții lui Mormon în căminele și în viețile tuturor celor din familia lor. Acest lucru s-a dovedit a fi adevărat în cazul nostru.

Pot vedea că acest lucru se întâmplă la fiecare adunare de împărtășanie și la adunările Bisericii la care particip. Vorbitorii și învățătorii arată dragoste

și o înțelegere matură a scripturilor, mai ales a Cărții lui Mormon. Iar mărturiile personale este evident că provin din adâncul inimilor lor. Ei predau cu o convingere tot mai mare și își depun cu putere mărturia.

Văd și dovada că ne descurcăm mai bine privitor la cea de-a treia promisiune pe care am făcut-o la botez. Am făcut legământ să îndurăm, să ținem poruncile lui Dumnezeu atâta timp cât trăim.

Am vizitat-o în rezerva ei de la spital pe o veche prietenă care fusese diagnosticată cu cancer în ultima fază. Le-am luat cu mine pe cele două fice mai mici. Nu mă așteptam ca ea să le recunoască. Familia sa stătea în jurul patului când am intrat noi.

Ea s-a uitat în sus și a zâmbit. Îmi voi aminti totdeauna privirea ei când a văzut că le luasem cu noi pe ficele noastre. Le-a făcut semn să vină mai aproape de ea, pe pat. Ea s-a ridicat, le-a îmbrățișat și le-a prezentat familiei sale. A vorbit despre măreția acestor două fete. Era ca și cum ar fi prezentat prințese la o curte regală.

Mă așteptam ca vizita noastră să se încheie repede. Cu siguranță că e obosită, m-am gândit. Dar în timp ce

o priveam, era ca și cum au trecut ani în șir. Radia și, în mod evident, avea multă dragoste pentru noi toți.

Părea că savurează momentul, de parcă timpul s-ar fi oprit în loc. De dragul Domnului, ea își petrecuse majoritatea vieții având grijă de copii. Știa relatarea din Cartea lui Mormon când Salvatorul înviat a luat pruncii, unul câte unul, și i-a binecuvântat și, apoi, a plâns de bucurie⁴. Iar ea a simțit ea însăși acea bucurie suficient de mult timp pentru a putea să îndure să-L slujească iubitoare până la sfârșit.

Am văzut același miracol în dormitorul unui bărbat care oferise suficientă slujire credincioasă, astfel ca eu să cred că făcuse îndeajuns și merita să se odihnească.

Știam că trecuse printr-un tratament lung și dureros pentru o boală despre care doctorii îi spusese că era în ultima fază. Ei nu i-au oferit tratament, nici speranță.

Soția lui m-a dus în dormitorul său. Acolo era el, lungit pe spate pe un pat aranjat cu grijă. Purta o cămașă albă proaspăt călcată, o cravată și pantofi noi.

El a văzut uimirea din ochii mei, a râs încet și mi-a explicat: „După ce îmi dai o binecuvântare, vreau să fiu gata să răspund chemării de a-mi lua patul și a pleca la muncă”. Era evident că era pregătit pentru interviul pe care avea să-l aibă curând cu Învățătorul pentru care lucrase cu atâta credință.

El a fost un exemplu al sfinților din zilele din urmă convertiți pe deplin, pe care i-am întâlnit deseori după ce oferiseră o viață de slujire cu devotație. Ei merg înainte.

Președintele Marion G. Romney a descris acest lucru în acest fel: „Pentru cineva care s-a convertit în întregime, o dorință a lucrurilor care sunt contrare Evangheliei lui Isus Hristos este efectiv moartă. Și ea este substituită,

de aceea, cu dragoste pentru Dumnezeu, cu o hotărâre fermă și stăpânită de a ține poruncile Lui”⁵.

Această hotărâre fermă am văzut-o tot mai mult la ucenicii experimentați ai lui Isus Hristos. Precum sora care mi-a salutat fiicele și bărbatul cu pantofi noi pregătit să se ridice și să mărșăluiească, ei urmează poruncile Salvatorului până la sfârșit. Dumneavoastră, toți, ați văzut acest lucru.

Îl puteți vedea din nou dacă vă întoarceți la Cartea lui Mormon. Încă simt admirație în inima mea când citesc aceste cuvinte ale unui slujitor în vârstă și decis al lui Dumnezeu: „Căci chiar la timpul acesta, întregul meu trup tremură extrem de tare încercând să vă vorbesc; dar Domnul... mă sprijină și mi-a permis să vă vorbesc”⁶.

Presupun că, la fel ca mine, veți avea curaj prin exemplul de a îndura pe care ni l-a dat Moroni. El era singur în slujirea sa. Știa că sfârșitul era aproape pentru el. Și totuși, ascultați ce a scris de dragul oamenilor încă nenăscuți și al urmașilor dușmanilor

săi de moarte: „Da, veniți la Hristos și perfecționați-vă pentru El și lepădați-vă de orice necredință; și dacă voi vă veți lepăda de orice necredință și-L veți iubi pe Dumnezeu cu toată puterea, mintea și tăria voastră, atunci harul Lui este destul pentru voi pentru ca prin harul Lui voi să puteți să fiți perfecți în Hristos”⁷.

Moroni a dat acea mărturie ca fiind cuvântarea de adio a slujirii sale. El a îndemnat la caritate, așa cum au făcut toți profeții din Cartea lui Mormon. El și-a adăugat mărturia despre Salvator când s-a apropiat de moarte. El era un copil cu adevărat convertit al lui Dumnezeu, așa cum putem fi și noi: plini de caritate, constanți și lipsiți de teamă, stând ca martori ai Salvatorului și Evangheliei Sale și decizi să îndurăm până la capăt.

Moroni ne-a spus ce presupune acest lucru din partea noastră. El a spus că primul pas ce ne conduce la convertirea deplină este credința. Studiul evlavios din Cartea lui Mormon va clădi credință în Dumnezeu Tatăl, în Fiul Său

Preaiubit și în Evanghelia Sa. Va clădi credința dumneavoastră în profeții lui Dumnezeu, din vechime și de azi.

Vă poate apropia mai mult de Dumnezeu decât orice altă carte. Poate schimba o viață în bine. Vă îndemn să faceți ceea ce a făcut un coleg de-al meu misionar. Când a fugit de acasă, adolescent fiind, cineva i-a pus Cartea lui Mormon într-o cutie pe care o avea cu el când era în căutare de mai multă fericire.

Anii au trecut. El s-a mutat din loc în loc colindând lumea. Era singur și nefericit, într-o zi, când a văzut cutia. Cutia era plină cu lucrurile pe care le cărase după el. La fundul cutiei a găsit Cartea lui Mormon. A citit promisiunea din ea și a încercat-o. A știut că era adevărată. Acela mărțurie i-a schimbat viața. A găsit fericire mai mare decât în cele frumoase visuri.

Poate că nu citiți din Cartea lui Mormon atât de mult cât ar trebui din cauza responsabilităților și activităților zilnice. Vă rog să vă adăpați pe îndesultate și deseori din paginile sale. Ea conține plinătatea Evangheliei lui Isus Hristos, care este singura cale ce duce acasă la Dumnezeu.

Vă las mărturia mea sigură că Dumnezeu trăiește și va răspunde tuturor rugăciunilor dumneavoastră. Isus Hristos este Salvatorul acestei lumi. Cartea lui Mormon este o mărturie adevărată că El trăiește și că El este Salvatorul nostru înviat și viu.

Cartea lui Mormon este un martor prețios. Vă las acum mărturia mea în numele sfânt al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Mosia 18:9.
2. Mosia 2:17.
3. Moroni 7:47.
4. Vezi 3 Nefi 17:21–22.
5. Marion G. Romney, în Conference Report, octombrie 1963, p. 23.
6. Mosia 2:30.
7. Moroni 10:32.

Vârstnicul Robert D. Hales
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Nădăjduind în Domnul: Facă-se voia Ta

*Scopul vieții noastre pe pământ este să creștem,
să ne dezvoltăm și să fim întăriți prin
intermediul experiențelor noastre.*

În această dimineață de Sabat, oferim mulțumiri pentru și mărturisim despre realitatea vie a Salvatorului nostru. Evanghelia Sa a fost restaurată prin profetul Joseph Smith. Cartea lui Mormon este adevărată. Astăzi, suntem conduși de un profet în viață, președintele Thomas S. Monson. Mai presus de toate, depunem mărturie solemnă despre ispășirea lui Isus Hristos și binecuvântările eterne ce decurg din aceasta.

În ultimele luni, am avut oportunitatea să studiez și să învăț mai mult despre sacrificiul ispășitor al Salvatorului și modul în care El s-a pregătit pentru a face acea jertfă veșnică pentru fiecare dintre noi.

Pregătirea Sa a început în viața premuritoare, când și-a pus nădejdea în Tatăl Său, spunând: „Facă-se voința Ta și slava să fie a Ta în veci”¹. Începând din acel moment și continuând astăzi, El își folosește libertatea de a alege pentru a accepta și duce la îndeplinire planul Tatălui nostru Ceresc. Scripturile ne învață că, în tinerețea Sa, El s-a dus „în casa Tatălui [Său]”² și „a așteptat să vină vremea slujirii Sale”³. La vârsta de 30 de ani, El a trebuit să îndure ispite

grele și, totuși, a ales să rabde spunând: „Înapoia Mea, Satano!”⁴. În Ghetsimani, El a avut încredere în Tatăl Său, declarând: „Totuși, facă-se nu voia Mea, ci a Ta”⁵ și apoi a ales să sufere pentru păcatele noastre. În timpul umilitorului proces public și al agoniei răstigniri, El și-a pus nădejdea în Tatăl Său, fiind dispus să „fie rănit pentru păcatele noastre... [și] zdrobit pentru fărădelegile noastre”⁶. Chiar și atunci când a strigat: „Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?”⁷, El și-a pus nădejdea în Tatăl Său – exercitând libertatea Sa de a alege pentru a-i ierta pe dușmanii Săi,⁸ pentru a se asigura că mama Sa avea pe cineva să vegheze asupra ei⁹ și pentru a îndura până la sfârșit, până când viața și misiunea Lui din viața muritoare s-au încheiat¹⁰.

Deseori m-am gândit: Cum se întâmplă că Fiul lui Dumnezeu și profeții Săi sfinți și toți acei sfinți credincioși au parte de încercări și suferințe, chiar și atunci când ei încearcă să facă voia Tatălui Ceresc? De ce este așa de greu, în special pentru ei?

Mă gândesc la Joseph Smith, care a suferit din cauza bolii în tinerețea sa și a persecuțiilor de-a lungul vieții

sale. Precum Salvatorul, el a strigat: „O Dumnezeule, unde ești Tu?”¹¹. Dar, și atunci când era, aparent, singur, el și-a exercitat libertatea de a alege, și-a pus nădejdea în Domnul și a făcut voia Tatălui Ceresc.

Mă gândesc la strămoșii noștri pionieri, izgoniți din Nauvoo și străbătând câmpiile, exercitându-și libertatea de a alege pentru a-l urma pe profet, chiar și atunci când ei au îndurat boli, lipsuri și unii chiar moarte. De ce au trecut ei prin suferințe atât de grele? Cu ce scop? Pentru ce folos?

Când noi punem aceste întrebări, ne dăm seama că scopul vieții noastre pe pământ este să creștem, să ne dezvoltăm și să fim întăriți prin intermediul experiențelor noastre. Cum facem acest lucru? Scripturile ne oferă un răspuns printr-o simplă frază: noi „ne încredem în Domnul”¹². Fiecăruia îi sunt date încercări. Aceste încercări, din viața muritoare, ne permit nouă și Tatălui Ceresc să vedem dacă ne vom exercita libertatea de a alege pentru a-L urma pe Fiul Său. El știe deja aceasta și noi avem oportunitatea să învățăm că, oricât de dificile sunt

situațiile în care ne aflăm, „toate aceste lucruri [vor fi pentru] experiența [noastră] și... binele [nostru]”¹³.

Înseamnă aceasta că tot timpul vom înțelege încercările noastre? Nu vom avea, la un moment dat, noi toți, motiv să întrebăm: „O Dumnezeule, unde ești Tu?”¹⁴. Da, vom avea! Când un soț moare, tovarășul său se va întreba. Când probleme financiare vor veni asupra unei familii, tatăl va întreba. Atunci când copiii se îndepărtează de la calea cea dreaptă, mama și tatăl vor striga întristați. Da, „seara vine plânsul, iar dimineața veselie”¹⁵. Atunci, cu o credință și înțelegere care încep să crească, noi ne înălțăm și alegem să ne punem nădejdea în Domnul, spunând: „Facă-se voia Ta”¹⁶.

Ce înseamnă să ne punem nădejdea în Domnul? În scripturi, cuvântul *nădejde* înseamnă să speri, să aștepti, să ai încredere. Să speri și să ai încredere în Domnul necesită credință, răbdare, umilință, blândețe, îndelungă suferință, ținerea poruncilor și îndurare până la sfârșit.

Să avem nădejde în Domnul înseamnă să plantăm sămânța credinței

și să o hrănim „cu mare sârguință și... răbdare”¹⁷.

Înseamnă să ne rugăm, așa cum a făcut Salvatorul – către Dumnezeu, Tatăl nostru Ceresc – spunând: „Vie Împărăția Ta. Facă-se voia Ta”¹⁸. Este o rugăciune pe care o oferim din tot sufletul, în numele Salvatorului nostru, Isus Hristos.

Să ne punem nădejdea în Domnul înseamnă să medităm în inimile noastre și să „[primim] Duhul Sfânt” pentru ca să știm „toate lucrurile pe care trebuie să le [facem]”¹⁹.

Pe măsură ce urmăm îndemnul Spiritului, noi vedem că „necazul aduce răbdare”²⁰ și învățăm să „[continuăm] cu răbdare până când [devinem] perfecți”²¹.

Să ne punem nădejdea în Domnul înseamnă să „[stăm] neclintii”²² și să „[înaintăm] cu fermitate” și credință, „având o strălucire perfectă a speranței”²³.

Înseamnă să ne „sprijinim numai pe meritele lui Hristos”²⁴ și „fiind ajutați de Harul [Său să spunem]: Facă-se voia Ta, o Doamne, și nu a noastră”²⁵.

Atunci când ne punem nădejdea în Domnul, noi suntem „neclintii în ținerea poruncilor”²⁶ știind că ne vom „odihni după toate suferințele [noastre]”²⁷.

Și noi „[nu părăsim]... încrederea”²⁸ că „toate lucrurile pe care le-[am] suferit vor lucra împreună pentru binele [nostru]”²⁹.

Acele suferințe vor veni în diferite feluri și vor avea grade diferite de dificultate. Experiența lui Iov ne reamintește ceea ce ni se va putea cere să îndurăm. Iov a pierdut toate averile sale, inclusiv pământul, casa și animalele sale; membrii familiei sale; reputația sa; sănătatea sa fizică și, chiar, pe cea mentală. Totuși, el și-a pus încrederea în Domnul și a depus o puternică mărturie personală. El a spus:

„Dar știu că răscumpărătorul meu este viu, și că se va ridica la urmă pe pământ.

Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu”³⁰.

„Da, mă va ucide: n-am nimic de nădăjduit”³¹.

Deși vom avea exemplele strălucite ale lui Iov, ale profeților și Salvatorului, câteodată, ne va fi greu să ne punem nădejdea în Domnul, în special atunci când nu vom putea înțelege planul și scopul Său pentru noi. Acea înțelegere este deseori dată „rând după rând, precept după precept”³².

În viața mea am învățat că, uneori, nu primesc un răspuns la rugăciunea mea deoarece Domnul consideră că nu sunt pregătit. Atunci când El răspunde, de cele mai multe ori, este „aici puțin și acolo puțin”³³ deoarece aceasta este tot ceea ce pot eu înțelege sau tot ceea ce sunt dispus să fac.

Deseori ne rugăm să avem răbdare, dar vrem aceasta imediat! Pe când era tânăr băiat, președintele David O. McKay s-a rugat să primească o mărturie despre adevărul Evangheliei. Mulți ani mai târziu, pe când slujea în misiune în Scoția, el a primit, în sfârșit, acea mărturie. Mai târziu, el a scris: „A venit ca o asigurare pentru mine că rugăciunea sinceră primește răspuns «cândva, undeva»”³⁴.

Noi nu știm când și cum Dumnezeu ne va răspunde, dar la timpul Său și în modul ales de El, vă mărturisesc că răspunsul Său va veni. Pentru unele răspunsuri va trebui să așteptăm până după moarte. Acesta este cazul pentru unele promisiuni din binecuvântările noastre patriarhale și pentru unele binecuvântări date membrilor familiei. Să nu-L abandonăm pe Domnul. Binecuvântările Sale sunt eterne și nu temporare.

Atunci când ne punem nădejdea

în Domnul, avem ocazia unică de a descoperi că sunt mulți care își pun nădejdea în noi. Copiii noștri nădăjduiesc ca noi să arătăm răbdare, dragoste și înțelegere față de ei. Părinții noștri nădăjduiesc ca noi să le arătăm recunoștință și compasiune. Frații și surorile noastre nădăjduiesc ca noi să fim toleranți, plini de milă și iertători. Soții și soțiile noastre nădăjduiesc ca noi să îi iubim precum Salvatorul ne iubește pe fiecare dintre noi.

Atunci când noi îndurăm suferințe fizice ne dăm seama de cât de mulți oameni ne slujesc fiecăruia dintre noi. Eu simt recunoștința Tatălui Ceresc iubitor și a Fiului Său față de toți aceia care, precum Maria, Marta și bunul samaritean slujesc săracilor, îi ajută pe cei slabi și au grijă de cei cu boli fizice și psihice. În slujirea dumneavoastră zilnică, asemănătoare cu a lui Hristos, dumneavoastră vă puneți nădejdea în Domnul și faceți voia Tatălui Ceresc. Promisiunea Sa pentru dumneavoastră este clară: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut”³⁵. El vă cunoaște sacrificiile și tristețile. El vă aude rugăciunile. Veți avea pacea și

odihna Lui atunci când continuați să vă puneți nădejdea în El.

Fiecare dintre noi este iubit de Domnul mai mult decât putem înțelege noi sau ne putem imagina. Să fim, astfel, mai buni cu ceilalți și mai buni cu noi înșine. Să ne amintim că, atunci când ne punem nădejdea în El, noi devenim „[sfânti] prin ispășirea [Sa]... ascultător[i], blân[zi], umil[i], răbdător[i], plin[i] de dragoste, [dornici] să [ne] [supunem] tuturor lucrurilor pe care Domnul are grijă să [ni] le trimită, tot așa cum un copil se supune tatălui său”³⁶.

Astfel de supunere a arătat Salvatorul, față de Tatăl Său, în Grădina Ghetsimani. El i-a implorat pe discipolii Săi: „Vegheați împreună cu mine” și, totuși, de trei ori El s-a întors și i-a găsit adormiți.³⁷ Fără tovarășia discipolilor Săi și, în cele din urmă, fără prezența Tatălui Său, Salvatorul a ales să sufere ale noastre „dureri și suferințe și ispite de toate felurile”³⁸. Cu un înger trimis să-L întărească³⁹, El nu a refuzat să bea cupa amară⁴⁰. El și-a pus nădejdea în Tatăl Său, spunând: „Facă-se voia ta”⁴¹ și, umil, El și-a împlinit misiunea singur⁴². Acum, fiind unul dintre cei Doisprezece Apostoli ai Săi, în aceste zile din urmă, mă rog ca noi să fim întăriți să veghem împreună cu El și să ne punem nădejdea în El de-a lungul vieții noastre.

În această dimineață de Sabat, îmi exprim recunoștința că, în cele mai grele încercări⁴³, eu și dumneavoastră nu suntem singuri. El care veghează asupra *noastră* „nu dormitează, nici nu doarme”⁴⁴. Îngerii Săi, de aici și de după vâl, sunt „în jurul [nostru] pentru a [ne] susține”⁴⁵. Depun mărturia mea specială că promisiunea Sa este adevărată deoarece El spune: „Dar ceice se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obosesc, umblă și nu ostnesc”⁴⁶. Fie ca noi să ne punem nădejdea în El, mergând înainte cu credință, pentru ca

noi să putem să spunem în rugăciunile noastre „Facă-se voia Ta”⁴⁷ și să ne întoarcem la El cu onoare. În numele sacru al Salvatorului și Mântuitorului nostru, chiar Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Moise 4:2.
2. Luca 2:49.
3. Traducerea Bibliei de Joseph Smith, Matei 3:24, în Ghidul pentru scripturi.
4. Luca 4:8.
5. Luca 22:42.
6. Isaia 53:5; Mosia 14:5.
7. Matei 27:46; Marcu 15:34.
8. Vezi Luca 23:34.
9. Vezi Ioan 19:27.
10. Vezi Ioan 19:30.
11. Doctrină și legăminte 121:1.
12. Psalmii 37:9; 123:2; Isaia 8:17; 40:31; 2 Nefi 18:17.
13. Doctrină și legăminte 122:7.
14. Doctrină și legăminte 121:1.
15. Psalmii 30:5.
16. Matei 6:10; 3 Nefi 13:10; vezi, de asemenea Matei 26:39.
17. Alma 32:41.
18. Matei 6:10; Luca 11:2.
19. 2 Nefi 32:5.
20. Romani 5:3.
21. Doctrină și legăminte 67:13.
22. Alma 45:17.
23. 2 Nefi 31:20.
24. Moroni 6:4.
25. Doctrină și legăminte 109:44.
26. Alma 1:25.
27. Alma 34:41.
28. Evrei 10:35.
29. Doctrină și legăminte 98:3.
30. Iov 19:25–26.
31. Iov 13:15.
32. 2 Nefi 28:30.
33. 2 Nefi 28:30.
34. *Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay* (2003), p. xviii.
35. Matei 25:40.
36. Mosia 3:19.
37. Matei 26:38; vezi, de asemenea versetele 39–45.
38. Alma 7:11.
39. Vezi Luca 22:43.
40. „In Memory of the Crucified”, *Hymns*, nr. 190; vezi, de asemenea 3 Nefi 11:11; Doctrină și legăminte 19:18–19.
41. Matei 26:42.
42. Vezi Doctrină și legăminte 76:107; 88:106; 133:50.
43. „Unde găsec pacea?”, *Immuri*, nr. 81.
44. Psalmii 121:4.
45. Doctrină și legăminte 84:88.
46. Isaia 40:31.
47. Matei 26:42.

Vârstnicul Tad R. Callister
din Președinția Celor Șaptezeci

Cartea lui Mormon – o carte de la Dumnezeu

Alături de Biblie, Cartea lui Mormon este o mărturie indispensabilă despre doctrinele lui Hristos și divinitatea Sa.

Cu ani în urmă, stră-străbunicul meu a primit pentru prima dată un exemplar al Cărții lui Mormon. A deschis cartea la mijloc și a citit câteva pagini. Apoi, a declarat: „Acestă carte a fost scrisă ori de Dumnezeu, ori de diavol și intenționez să aflu cine a scris-o”. A citit-o în întregime de două ori în următoarele 10 zile și apoi a declarat: „Diavolul nu ar fi putut s-o scrie – trebuie să fie de la Dumnezeu”¹.

Acesta este aspectul minunat al Cărții lui Mormon – nu există cale de mijloc. Ori este cuvântul lui Dumnezeu, cum se pretinde, ori este un fals perfect. Această carte nu se pretinde a fi doar un referat despre morală sau un comentariu teologic sau o colecție de cugetări scrise. Ea pretinde a fi cuvântul lui Dumnezeu – fiecare propoziție, fiecare verset, fiecare pagină. Joseph Smith a declarat că un înger al lui Dumnezeu l-a îndrumat spre plăcile de aur, care conțineau scrierile unui profet din vechea Americă și că el a tradus acele plăci prin puteri divine. Dacă această poveste este adevărată, atunci Cartea lui Mormon este scriptură sfântă, chiar așa cum ea pretinde a fi; dacă nu, este contrafăcută, dar, în orice caz, o făcătură diabolică.

C. S. Lewis a vorbit despre o dilemă asemănătoare întâmpinată de cineva care trebuie să accepte ori să respingă divinitatea Salvatorului – în care, de asemenea, nu există cale de mijloc: „Încerc aici să previn pe oricine care spune lucruri cu adevărat prostești pe care oamenii le spun despre El: «Sunt gata să-L accept pe Isus ca pe un mare învățător moral, dar nu accept că El pretinde a fi Dumnezeu». Acesta este singurul lucru pe care nu trebuie să-l spunem. Un om care era doar un bărbat și spunea felurite lucruri pe care le spunea Isus nu avea cum să fie un mare învățător moral... Dumneavoastră trebuie să alegeți. Ori acest om era, și este, Fiul lui Dumnezeu, ori este un nebun sau ceva și mai rău... Dar să nu venim cu idei lipsite de sens despre El că ar fi un mare om și învățător. El nu a lăsat ca această interpretare să ne fie la îndemână. El nici nu a intenționat acest lucru”².

La fel, noi trebuie să facem o alegere simplă cu privire la Cartea lui Mormon: ea este ori de la Dumnezeu, ori de la diavol. Nu există altă opțiune. Vă invit o clipă să faceți un test care vă va ajuta să stabiliți adevărata natură a acestei cărți. Întrebați-vă dacă următoarele scripturi

din Cartea lui Mormon vă duc mai aproape de Dumnezeu sau de diavol:

„Ospătați-vă din cuvintele lui Hristos; căci iată, cuvintele lui Hristos vă vor spune toate lucrurile pe care trebuie să le faceți” (2 Nefi 32:3).

Sau aceste cuvinte ale unui tată iubitor adresate fiilor săi: „Și acum, fiii mei, aduceți-vă aminte, aduceți-vă aminte că pe stâncă Mântuitorului nostru, care este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, trebuie să vă clădiți voi temelia voastră” (Helaman 5:12).

Sau aceste cuvinte ale unui profet: „Veniți la Hristos și perfecționați-vă pentru El” (Moroni 10:32).

Este posibil ca aceste declarații din Cartea lui Mormon să fi fost scrise de cel rău? După ce Salvatorul a alungat niște diavoli, fariseii au pretins că El a făcut aceasta „cu Beelzebul, domnul dracilor”. Salvatorul a răspuns că o asemenea concluzie nu avea sens: „Orice împărăție” a spus El, „dezbinată împotriva ei însăși, este pustiită; și orice... casă, dezbinată împotriva ei însăși, nu poate dăinui”. Și, apoi, concluzia Sa culminantă: „*Dacă Satana scoate afară pe Satana, este dezbinat; deci, cum poate dăinui împărăția lui?*” (Matei 12:24–26; subliniere adăugată).

Dacă scripturile menționate din Cartea lui Mormon ne învață să-L preaslăvim și să-L slujim pe Salvator (și ele fac acest lucru), cum pot ele să fie de la diavol? Dacă ar fi așa, el ar fi

dezbinat împotriva lui însuși și astfel și-ar distruge propria împărăție, și este exact ceea ce a spus Salvatorul că nu se poate întâmpla. O citire sinceră, cu mintea deschisă, a Cărții lui Mormon, va duce pe oricine la aceeași concluzie pe care a avut-o stră-străbunicul meu, anume: „Diavolul nu ar fi putut s-o scrie – trebuie să fie de la Dumnezeu”.

Dar de ce este așa importantă Cartea lui Mormon, dacă avem deja Biblia care să ne învețe despre Isus Hristos? V-ați întrebat vreodată de ce sunt așa de multe religii creștine astăzi în lume când ele își iau doctrinele, în esență, din aceeași Biblie? Este așa, deoarece ele interpretează Biblia în mod diferit. Dacă ar interpreta-o la fel, ar fi aceeași biserică. Această situație nu este dorită de Domnul, căci apostolul Pavel a declarat că există „un singur Domn, o singură credință, un singur botez” (Efeseni 4:5). Pentru a ajuta la formarea acestei unități, Domnul a stabilit o lege divină a martorilor. Pavel ne-a învățat: „Orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori” (2 Corinteni 13:1).

Biblia este un martor despre Isus Hristos; Cartea lui Mormon este un alt martor. De ce este acest al doilea martor așa de important? Următorul exemplu poate ajuta: câte linii drepte puteți trasa dintr-un singur punct pe o coală de hârtie? Răspunsul este: un număr infinit. Presupuneți, o clipă, că punctul reprezintă Biblia și că sutele

de linii drepte trasate prin acel punct reprezintă diferitele interpretări ale Bibliei și că fiecare din acele interpretări reprezintă o altă biserică.

Ce se întâmplă, totuși, dacă pe acea coală de hârtie există un al doilea punct reprezentând Cartea lui Mormon? Câte linii drepte puteți trasa între aceste două puncte de referință: Biblia și Cartea lui Mormon? Doar una. Numai o interpretare a doctrinelor lui Hristos poate exista despre mărturia acestor doi martori.

Tot timpul, Cartea lui Mormon acționează ca o mărturie ce confirmă, clarifică și unește doctrinele predicate în Biblie astfel încât să existe „un singur Domn, o singură credință, un singur botez”. De exemplu, unii oameni nu sunt lămuriiți dacă botezul este esențial pentru salvare, chiar dacă Salvatorul i-a declarat lui Nicodim: „Dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:5). Cartea lui Mormon, totuși, elimină toate îndoielile asupra acestui subiect: „Iar El poruncește tuturor oamenilor să se pocăiască și să fie botezați în numele Lui... căci altfel ei nu vor putea fi salvați în Împărăția lui Dumnezeu” (2 Nefi 9:23).

Există diferite metode de a boteza în lume azi, chiar dacă Biblia ne spune metoda prin care Salvatorul, mărețul nostru Exemplu, a fost botezat: „[El] a ieșit afară din apă” (Matei 3:16). Ar

Jundiaí, Brazilia

fi putut El să iasă afară din apă dacă nu ar fi intrat, mai întâi, în apă? Ca nu cumva să existe nicio îndoială asupra acestui subiect, Cartea lui Mormon o risipește prin această declarație clară a doctrinei despre procedeu adecvat de a boteza: „Și apoi îi veți scufunda pe ei în apă” (3 Nefi 11:26).

Mulți cred că revelația s-a sfârșit odată cu scrierea Bibliei, chiar dacă Biblia însăși este o mărturie despre modelul de revelație al lui Dumnezeu de peste 4.000 de ani de existență a omului. Dar, o doctrină incorectă cum este aceasta, este precum un set de piese de domino în mișcare ce produce căderea altor piese de domino sau, în acest caz, produce căderea doctrinelor corecte. Credința în încetarea revelației face să cadă doctrina conform căreia „Dumnezeu este același ieri, azi și în vecii vecilor” (Mormon 9:9); face să cadă doctrina predicată de Amos că „Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci” (Amos 3:7); și face să cadă doctrina conform căreia „Dumnezeu nu este părtinitor” (Faptele apostolilor 10:34) și, astfel, spune tuturor oamenilor din toate timpurile istoriei să cadă. Dar, din fericire, Cartea lui Mormon întonează din nou adevărul biblic despre revelația continuă:

„Și iarăși vă spun eu vouă, aceia care tăgăduiți revelațiile lui Dumnezeu și ziceți că ele au încetat să mai fie, că nu este nicio revelație...

nu citim noi că Dumnezeu este același ieri, astăzi și în vecii vecilor... ?” (Mormon 9:7, 9).

Cu alte cuvinte, dacă Dumnezeu, care este neschimbător, a vorbit în vremurile străvechi, El va vorbi, la fel, în vremurile moderne.

Lista confirmării și clarificării doctrinelor continuă la nesfârșit, dar niciuna nu este mai puternică, nici mai emoționantă, ca discursurile din Cartea lui Mormon despre ispășirea lui Isus Hristos. V-ar plăcea să vi se confirme în sufletul dumneavoastră o mărturie de netăgăduit că Salvatorul a coborât mai prejos de păcatele dumneavoastră și că nu mai există păcat, nici durere fizică dincolo de atingerea îndurătoare a ispășirii Sale – că pentru fiecare dintre străduințele dumneavoastră El are remediul unei puteri de vindecare superioare? Atunci, citiți Cartea lui Mormon. Ea vă va învăța și vă va mărturisii că ispășirea lui Hristos este infinită, deoarece ea acoperă, ia în considerare și este mai puternică decât orice slăbiciune fizică știută de om. De aceea, profetul Mormon a spus: „Voi trebuie să aveți nădejde prin ispășirea lui Hristos” (Moroni 7:41).

Nu e de mirare că în Cartea lui Mormon se declară cu îndrăzneală: „Și dacă credeți în Hristos, atunci voi veți crede în aceste cuvinte, căci ele sunt cuvintele lui Hristos” (2 Nefi 33:10). Alături de Biblie, Cartea lui Mormon este o mărturie indispensabilă despre doctrinele lui Hristos și divinitatea Sa. Alături de Biblie, ea „îi învață pe toți oamenii că ar trebui să facă bine” (2 Nefi 33:10). Și alături de Biblie, ea ne aduce la „un singur Domn, o singură credință și un singur botez”. De aceea, Cartea lui Mormon este atât de crucială în viețile noastre.

Cu câțiva ani în urmă, am participat la una dintre întrunirile noastre de preaslăvire din Toronto, Canada. O fată de 14 ani era vorbitoare. Ea a spus că discutase despre religie cu una dintre prietenele ei de la școală. Prietena ei i-a spus: „Cărei religii îi aparții?”

Ea a răspuns: „Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă sau mormonii”.

Prietena i-a răspuns: „Cunosc aceea biserică și știu că nu este adevărată”.

„De unde știi?”, a venit întrebarea.

„Pentru că”, a spus prietena ei, „am făcut cercetări despre ea”.

„Ai citit Cartea lui Mormon?”

„Nu”, a venit răspunsul. „Nu am citit-o.”

Această tânără fată prietenoasă a răspuns: „Atunci, tu nu ai cercetat Biserica mea, deoarece eu am citit fiecare pagină din Cartea lui Mormon și știu că este adevărată”.

Și eu am citit fiecare pagină din Cartea lui Mormon, iar și iar, și îmi depun mărturia solemnă, precum stră-străbunicul meu, că ea este de la Dumnezeu. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Willard Richards, în LeGrand Richards, *A Marvelous Work and a Wonder*, ed. rev. (1972), p. 81, 82.
2. C. S. Lewis, *Mere Christianity* (1952), p. 40–41.

Elaine S. Dalton

Președinta generală a Tinerelor Fete

Iubiți-o pe mama ei

Cum poate un tată să crească o fată care să fie fericită și care să se adapteze bine în lumea tot mai periculoasă de astăzi? Răspunsul a fost oferit de profeții Domnului.

Este dificil de descris momentul sacru în care un proaspăt tătic își ține fiica în brațe pentru prima oară.

În această vară, trei dintre fiii noștri au devenit părinții unor fetițe nou-născute. În timp ce-l priveam pe fiul nostru, Jon, un jucător de rugby puternic, dur, ținându-l în brațe pe prima sa fiică, el s-a uitat la ea cu blândețe și, apoi, la mine cu o expresie pe chipul său care părea să însemne: „Cum cresc o fată?”.

În această dimineață aș dori să le vorbesc fiilor noștri și tuturor taților. Cum poate un tată să crească o fată care să fie fericită și care să se adapteze bine în lumea tot mai periculoasă de astăzi? Răspunsul a fost oferit de profeții Domnului. Acesta este un răspuns simplu și adevărat – „Cel mai important lucru pe care îl poate face un tată pentru [fica] lui este să o iubească pe mama [ei]”¹. Prin felul în care o iubiți pe mama ei, vă veți învăța fiica despre blândețe, fidelitate, respect, compasiune și devotament. Ea va învăța din exemplul dumneavoastră ce să aștepte de la tinerii băieți și ce calități să caute la un viitor soț. Prin felul în care vă iubiți și vă cinstiți soția, îi puteți arăta fiicei dumneavoastră că ea trebuie să vrea să se căsătorească cu cineva care o va iubi și o va cinsti. Exemplul dumneavoastră o va învăța pe fiica

dumneavoastră despre valoarea calității de femeie. Îi veți arăta că ea este o fiică a Tatălui nostru Ceresc, care o iubește.

Iubiți-o pe mama ei într-atât încât căsătoria dumneavoastră să fie celestială. O căsătorie în templu pentru timp și pentru toată eternitatea merită cele mai mari eforturi ale dumneavoastră și să i se acorde cea mai mare prioritate. Numai după ce Nefi a construit un templu în pustiu, el a spus: „Și... noi am trăit în fericire”². „Fericire[a]” se găsește în templu. Reprezintă ținerea legămintelor. Nu permiteți niciunei influențe să pătrundă în viața sau în familia dumneavoastră care să vă determine să vă compromiteți legămintele sau angajamentul față de soția și de familia dumneavoastră.

În programul Tinerelor Fete, noi o ajutam pe fiica dumneavoastră să își înțeleagă identitatea de fiică a lui Dumnezeu și importanța de a rămâne virtuoasă și demnă să primească binecuvântările templului și ale căsătoriei în templu. Noi o învățăm pe fiica dumneavoastră despre importanța de a face și a ține legămintele sacre. Noi o învățăm să-și ia angajamentul de a trăi în așa fel încât să poată fi întotdeauna demnă să intre în templu și de a nu permite niciunui lucru să o facă să amâne, să o îndepărteze sau să o facă nedemnă

de acel țel. Exemplul dumneavoastră, în calitate de tată al ei, are o influență mai mare decât ceea ce spunem noi. Tinerile fete își fac griji cu privire la tații lor. Multe dintre ele spun că cea mai mare dorință a lor este să fie uniți ca familie pentru eternitate. Ele doresc să fiți acolo atunci când ele se vor duce la templu sau când se vor căsători în templu. Rămâneți aproape de fiica dumneavoastră și ajutați-o să se pregătească și să rămână demnă pentru a intra în templu. Când împlinește 12 ani, mergeți des, împreună, la templu pentru a înfăptui botezuri pentru strămoșii dumneavoastră și pentru alte persoane. Ea va prețui aceste amintiri pentru totdeauna.

Societatea de astăzi încearcă să distrugă treptat și să denigreze rolul dumneavoastră etern de patriarh și tată și să reducă la minim responsabilitățile dumneavoastră cele mai importante. Acestea v-au fost date prin „planul divin” și, în calitate de tați, trebuie să „[conduceți] familiile [dumneavoastră] cu dragoste și dreptate și... [sunteți] răspunzători de satisfacerea nevoilor pentru viața și protejarea familiilor [dumneavoastră]”³.

Stimați tați, dumneavoastră sunteți apărătorii căminelor, soțiilor și copiilor dumneavoastră. Astăzi, „nu este un lucru ușor să protejezi familia împotriva influenței nedorite a răului în mințile și spiritele membrilor [ei]... Aceste influențe pot intra și intra în cămin fără a fi împiedicate. Satana [este foarte isteț]. El nu are nevoie să spargă ușa pentru a intra”⁴.

Dumneavoastră trebuie să fiți apărătorii virtuții. „Un deținător al preoției este *virtuos*. Comportamentul virtuos include gândurile curate și faptele cinstite... Virtutea este... o trăsătură divină... [Ea] este asemănătoare sfințeniei”⁵. Valorile tinerelor fete sunt trăsături asemănătoare cu cele ale lui

Obişnuiam să-l aştept în fiecare seară pe treptele casei noastre când sosea acasă. Mă ridica în braţe şi mă învârtea, apoi îmi aşeza picioarele pe pantofii lui cei mari şi dansa cu mine în timp ce intram în casă. Îmi plăcea provocarea de a încerca să urmez fiecare pas al său. Încă îmi place.

Ştiaţi că mărturia dumneavoastră are o influenţă puternică asupra fiicelor dumneavoastră? Am ştiut că tatăl meu avea o mărturie. Am ştiut că Îl iubea pe Domnul. Şi, pentru că tatăl meu Îl iubea pe Domnul, şi eu L-am iubit. Ştiam că îi pasă de văduve, căci şi-a petrecut concediul vopsind casa văduvei care locuia alături de noi. Am crezut că a fost cea mai grozavă vacanţă a familiei noastre pe care am avut-o vreodată, căci m-a învăţat cum să vopsesc! Veţi binecuvânta viaţa fiicei dumneavoastră în anii ce vor urma dacă o să căutaţi ocazii de a petrece timpul cu ea şi de a vă împărtăşi mărturia cu ea.

În Cartea lui Mormon, citim că Abiş a fost convertită datorită unei viziuni remarcabile pe care tatăl ei i-a împărtăşit-o. Timp de mulţi ani, ea a păstrat mărturia ei în inimă şi a trăit în mod neprihănit într-o societate foarte ticăloasă. Apoi, a venit timpul când nu a mai putut păstra tăcerea şi a alergat din casă în casă pentru a-şi împărtăşi mărturia şi minunile pe care le văzuse la curtea regelui. Puterea convertirii şi mărturiei lui Abiş a contribuit la schimbarea unei societăţi întregi. Oamenii care au auzit-o depunând mărturie au devenit un popor care „[a] fost [convertit] pentru Domnul şi nu [s-a] răătăcit niciodată”, iar fiii lor au devenit soldaţii cei tineri¹⁰!

Unul dintre imnuri vă îndeamnă: „Ridicaţi-vă, bărbaţi ai lui Dumnezeu”¹¹. Acesta este un apel adresat dumneavoastră, bărbaţii care deţineţi sfânta preoţie a lui Dumnezeu. Fie ca despre dumneavoastră să se spună

Hristos, care includ valoarea virtuţii. Acum, facem apel la dumneavoastră să vă alăturaţi nouă pentru a conduce lumea să se întoarcă la virtute. Pentru a face acest lucru, dumneavoastră trebuie „să [daţi] dovadă de virtute şi de sfinţenie”⁶, eliminând din viaţa dumneavoastră orice lucru rău şi care nu este potrivit pentru un deţinător al sfintei preoţii a lui Dumnezeu. „Virtutea să înfrumuseţeze, fără încetare, gândurile tale; atunci, încrederea ta va creşte puternic în prezenţa lui Dumnezeu; şi... Duhul Sfânt va fi tovarăşul tău permanent”⁷. Aşadar, aveţi grijă ce fel de divertisment vedeţi pe ecran sau în presă. Virtutea dumneavoastră personală va fi un exemplu pentru fiicele dumneavoastră şi, de asemenea, pentru fiii dumneavoastră, pentru a şti ce reprezintă cu adevărat tăria morală şi curajul. Fiind apărătorul virtuţii în propria dumneavoastră viaţă, în căminul şi în vieţile copiilor dumneavoastră, le arătaţi soţiei şi fiicelor dumneavoastră ce înseamnă adevărata dragoste. Puritatea dumneavoastră personală vă va da putere.

Sunteţi apărătorul fiicei dumneavoastră mai mult decât o descrie din punct de vedere legal acest termen. Fiţi prezenţi în mod activ în viaţa fiicei dumneavoastră. Asiguraţi-vă că ea vă cunoaşte standardele, aşteptările, speranţele şi visurile ce privesc succesul şi fericirea ei. Discutaţi cu ea, faceţi cunoştinţă cu prietenii ei şi, atunci când va veni timpul, cu băieţii cu care iese la întâlniri. Ajutaţi-o să înţeleagă importanţa educaţiei. Ajutaţi-o să

înţeleagă că principiul decenţei oferă protecţie. Ajutaţi-o să aleagă muzica, revistele, cărţile, programele de televiziune şi filmele care invită Spiritul şi care sunt în armonie cu identitatea ei divină. Fiţi o parte activă a vieţii ei. Şi, dacă în timpul adolescenţei, se întâmplă să nu vină la timp acasă de la o întâlnire, duceţi-vă şi găsiţi-o. Ea se va împotrivi şi vă va spune că i-aţi distrus viaţa socială, dar, în interiorul ei, va şti că o iubiţi şi că vă pasă suficient de mult încât să fiţi apărătorul ei.

Nu sunteţi bărbaţi oarecare. Datorită curajului dumneavoastră în lumea premuritoare, aţi devenit demni să deveniţi conducători şi să deţineţi puterea preoţiei. Acolo, aţi dat dovadă de „[mare]... credinţă şi... [de] fapte... bune” şi, acum, sunteţi aici pentru a face acelaşi lucru⁸. Preoţia dumneavoastră vă face diferiţi.

În câteva săptămâni, cei trei fii ai noştri le vor da fiicelor lor un nume şi o binecuvântare. Sper că aceasta va fi prima dintre multele binecuvântări ale preoţiei pe care le vor primi de la taţii lor, căci, în lumea în care vor creşte, ele vor avea nevoie de acele binecuvântări. Fiica dumneavoastră va preţui preoţia şi va hotărî în inima ei că acesta este lucrul pe care îl vrea pentru viitorul ei cămin şi în viitoarea ei familie. Amintiţi-vă întotdeauna „că drepturile preoţiei sunt legate inseparabil de puterile cerului” şi pot „fi controlate... [doar] în acord cu principiile dreptăţii”⁹.

Sunteţi eroul fiicei dumneavoastră. Tatăl meu a fost eroul meu.

aceleași cuvinte care s-au spus despre căpitanul Moroni:

„[El] era un om puternic și tare... un om cu înțelegerea perfectă... și era un om care era neclintit în credința pentru Hristos...”

Dacă toți oamenii ar fi fost și ar fi și vor fi în viitor la fel ca Moroni, iată, înseși puterile iadului ar fi zdruncinate pentru veșnicie... diavolul nu ar avea putere niciodată asupra inimilor copiilor oamenilor”¹².

Stimați frați, tați și tineri băieți, „fiți fideli preoției împărătești pe care o dețineți”¹³.

Deci, cum creșteți o fată? Iubiți-o pe mama ei. Duceți-vă familia la templu, fiți apărătorii virtuții și îndepliniți-vă cu credință și sânguință responsabilitățile preoției. Stimați tați, dumneavoastră vi s-au încredințat fiicele împărătești ale Tatălui nostru Ceresc. Ele sunt virtuose și alese. Mă rog ca dumneavoastră să vegheați asupra lor, să le întăriți, să dați exemplu de comportament virtuos și să le învățați să meargă pe fiecare urmă a Salvatorului – căci El trăiește! În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Președintele David O. McKay cita adesea această afirmație a lui Theodore Hesburgh din „Quotable Quotes”, *Reader's Digest*, ianuarie 1963, p. 25; vezi, de asemenea, *Richard Evans' Quote Book* (1971), p. 11.
2. 2 Nefi 5:27.
3. „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, noiembrie 2010, p. 129.
4. A. Theodore Tuttle, „The Role of Fathers”, *Ensign*, ianuarie 1974, p. 67.
5. Ezra Taft Benson, „Godly Characteristics of the Master”, *Ensign*, noiembrie 1986, p. 46.
6. Doctrină și legăminte 46:33.
7. Doctrină și legăminte 121:45, 46.
8. Alma 13:3; vezi, de asemenea, versetul 2.
9. Doctrină și legăminte 121:36.
10. Alma 23:6; vezi, de asemenea, Alma 19:16–17; 53:10–22.
11. „Rise Up, O Men of God”, *Hymns*, no. 323.
12. Alma 48:11, 13, 17.
13. În Harold B. Lee, „Be Loyal to the Royal within You”, în *Speeches of the Year: BYU Devotional and Ten-Stake Fireside Addresses 1973* (1974), p. 100.

Vârstnicul M. Russell Ballard

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Importanța unui nume

Să dezvoltăm... obiceiul de a spune clar că Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este numele prin care Însuși Domnul a poruncit că vom fi cunoscuți.

Vârstnice Hales, noi toți ne exprimăm dragostea profundă și suntem recunoscători pentru faptul că sunteți aici, în această dimineață.

Din luna aprilie, când a avut loc ultima conferință generală, în repetate rânduri mintea mea s-a concentrat asupra subiectului cu privire la importanța unui nume. În ultimele câteva luni, în familia noastră s-au născut câțiva strănepoți. Deși se pare că vin mai repede decât pot ține pasul cu ei, fiecare copil este o completare binevenită în familia noastră. Fiecare a primit un nume special ales de părinții lui, un nume cu care să fie cunoscut de-a lungul întregii lui viațe, distingându-l de oricine altcineva. Acest lucru este adevărat în fiecare familie și este, de asemenea, adevărat în rândul celorlalte religii.

Domnul Isus Hristos știa cât de important era ca Biserica Sa să fie numită cu claritate în aceste zile din urmă. În secțiunea 115 din Doctrină și legăminte, El Însuși a numit Biserica: „Pentru că așa se va numi Biserica Mea în ultimele zile, chiar Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă” (versetul 4).

Și regele Beniamin și-a învățat poporul după cum ni se spune în Cartea lui Mormon:

„Doresc ca să luați asupra voastră numele lui Hristos, toți aceia care ați

intrat într-un legământ cu Dumnezeu, că veți fi supuși până la sfârșitul vieților voastre...”

Și aș dori ca să vă aduceți aminte, de asemenea, că acesta este numele pe care am spus că vi-l voi da și care nu se va șterge niciodată decât prin încălcarea legii; de aceea, aveți grijă să nu încălcați legea, pentru ca numele să nu fie șters din inima voastră” (Mosia 5:8, 11).

Noi luăm numele lui Hristos asupra noastră în apele botezului. Noi reînnoim efectul aceluia botez în fiecare săptămână când luăm din împărțășanie, acest lucru semnificând dorința de a lua asupra noastră numele Său și promisiunea să ne amintim totdeauna de El (vezi D&L 20:77, 79).

Vă dați seama dumneavoastră cât de binecuvântați suntem să luăm asupra noastră numele Preaiubitului și Singurului Fiu Născut al lui Dumnezeu? Înțelegem noi cât de important este acest lucru? Numele Salvatorului este singurul nume sub cer prin care omul poate fi salvat (vezi 2 Nefi 31:21).

După cum vă amintiți, președintele Boyd K. Packer a discutat despre importanța numelui Bisericii în cadrul ultimei conferințe generale din aprilie. El a explicat că „supuși față de revelație, noi ne numim Biserica lui Isus

Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, și nu Biserica Mormonă” („În drumuți de Spiritul Sfânt”, *Liahona*, mai 2011, p. 30).

Deoarece numele întreg al Bisericii este atât de important, eu repet revelațiile din scripturi, instrucțiunile Primei Președinții din scrisorile din anii 1982 și 2001 și cuvintele altor profeți care i-au îndemnat pe membrii Bisericii să apere și să explice lumii că Biserica este cunoscută sub numele Domnului Isus Hristos. Acesta este numele cu care Domnul ne va chema în ultima zi. Este numele prin care Biserica Sa se va deosebi de toate celelalte.

M-am gândit mult de ce Salvatorul a dat Bisericii Sale restaurate un nume format din zece cuvinte. Poate părea lung, dar dacă ne gândim la el ca la o descriere generală a Bisericii, deodată devine minunat de scurt, sincer și direct. Cum ar putea altă descriere să fie mai directă și clară și să fie exprimată totuși în așa puține cuvinte?

Fiecare cuvânt clarifică și este absolut necesar. Faptul că *Biserica* este menționată ca un substantiv articulat cu articolul hotărât clarifică și indică poziția unică a Bisericii restaurate printre religiile din lume.

Cuvintele *Biserica lui Isus Hristos* declară că ea este Biserica Lui. În Cartea lui Mormon, Isus ne învață: „Și cum ar putea această Biserică să fie a Mea dacă nu ar fi numită după numele Meu? Căci dacă o Biserică ar fi numită după numele lui Moise, atunci aceasta ar fi Biserica lui Moise; sau dacă ar fi numită după numele unui om [cum ar fi Mormon], atunci aceasta ar fi Biserica unui om; dar dacă ar fi numită după numele Meu, atunci aceasta este Biserica Mea, cu condiția ca aceasta să fie zidită pe Evanghelia Mea” (3 Nefi 27:8).

Cuvintele *din Zilele din Urmă* explică faptul că este aceeași Biserică precum Biserica pe care Isus Hristos a stabilit-o în timpul slujirii Sale din timpul vieții muritoare, dar restaurată în aceste zile din urmă. Noi știm că a fost o lepădare de credință sau o apostazie, fiind necesară restaurarea Bisericii Sale adevărate și complete în zilele noastre.

Cuvântul *Sfinții* înseamnă că membrii ei Îl urmează și se străduiesc să facă voia Sa, să țină poruncile Lui și se pregătesc să trăiască, din nou, în prezența Sa și a Tatălui nostru Ceresc. *Sfânt* se referă, pur și simplu, la cei care caută să aibă vieți sfinte făcând

legământul de a-L urma pe Hristos.

Numele pe care Salvatorul l-a dat Bisericii Sale ne spune exact cine suntem și în ce credem. Noi credem că Isus Hristos este Salvatorul și Mântuitorul lumii. El a ispășit pentru toți aceia care se vor pocăi de păcatele lor, El a rupt legăturile morții și a făcut ca învierea morților să fie sigură. Noi Îl urmăm pe Isus Hristos. Și la fel cum a spus regele Beniamin poporului său, reafirm și eu, astăzi, pentru noi toți: „Să vă aduceți aminte să păstrați numele [Său] scris pentru totdeauna în inimile voastre” (Mosia 5:12).

Nouă ni s-a cerut să fim martorii Săi „în toate timpurile și în toate lucrurile și în toate locurile” (Mosia 18:9). Aceasta înseamnă că trebuie să fim dornici să dăm altora posibilitatea să afle pe cine urmăm și cărei Biserici îi aparținem: Biserica lui Isus Hristos. Cu siguranță noi vrem să facem aceasta în spiritul dragostei și al mărturiei. Noi dorim să-L urmăm pe Salvator declarând, simplu și clar, dar umili, că suntem membrii Bisericii Sale. Îl urmăm pe El, fiind sfinți din zilele din urmă – ucenici din zilele din urmă.

Deseori, oamenilor și organizațiilor li se dau de către alții porecle. O poreclă poate fi o formă prescurtată a numelui sau poate deriva dintr-un eveniment sau unele caracteristici fizice sau de alt gen. Deși poreclele nu au același statut sau semnificație ca numele adevărat, ele pot fi folosite corespunzător.

Biserica Domnului, atât în timpurile străvechi, cât și în cele moderne, a avut porecle. În timpul Noului Testament, sfinții erau numiți *Creștini* deoarece ei declarau deschis credința în Isus Hristos. Acel nume, folosit la început cu un sens lipsit de considerație de calomniatorii lor, este acum un nume de distincție; și noi suntem onorați să fim numiți Biserica creștină.

Membrii noștri au fost numiți *mormoni* deoarece noi credem în Cartea lui Mormon: un alt testament al lui Isus Hristos. Alții pot încerca să folosească cuvântul *mormon* într-un sens mai larg pentru a include și a se referi la cei care au părăsit Biserica și au format diverse grupuri separate. Folosirea acestui nume într-un astfel de sens duce doar la confuzie. Suntem recunoscători mijloacelor de comunicare în masă pentru eforturile de a se reține de la folosirea cuvântului *mormon* într-un mod care ar putea determina publicul să confunde Biserica cu poligamii sau alte grupuri fundamentaliste. Permiteți-mi să declar în mod clar că niciun grup poligam, inclusiv cele care se numesc singure grupuri fundamentale mormone sau cu alte derivate din numele nostru, nu au nicio afiliere de niciun fel cu Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

Deși *mormon* nu este numele întreg și corect al Bisericii și cu toate că a fost dat inițial de calomniatorii noștri în timpul primilor noștri ani de persecuție, a devenit o poreclă acceptabilă când este vorba de membri, dar nu de instituție. Nu trebuie să oprim folosirea numelui de *mormon* când

este adecvat, dar trebuie să continuăm să punem accentul pe numele întreg și corect al Bisericii. Cu alte cuvinte, trebuie să evităm și să discutăm folosirea termenului „Biserica Mormonă”.

De-a lungul anilor, în timp ce am îndeplinit sarcini care mi-au fost desemnate în jurul lumii, am fost întrebat de multe ori, dacă aparțin Bisericii Mormone. Răspunsul meu a fost: „Sunt membru al Bisericii lui Isus Hristos. Deoarece credem în Cartea lui Mormon, care este denumită după un profet conducător din vechea Americă și este un alt testament al lui Isus Hristos, noi suntem denumiți uneori mormoni”. De fiecare dată, acest răspuns a fost bine primit și, de fapt, mi-a oferit multe ocazii de a explica restaurarea plenitudinii Evangheliei în aceste zile din urmă.

Dragi frați și surori, gândiți-vă numai la ce impact putem avea răspunzând în mod simplu prin folosirea numelui întreg al Bisericii, așa cum Domnul a declarat că trebuie să facem. Și dacă nu puteți folosi imediat întregul nume, cel puțin spuneți: „Eu aparțin Bisericii lui Isus Hristos” și, mai târziu, explicați titulatura: „a Sfinților din Zilele din Urmă”.

Unii ar putea întreba despre site-urile Internet cum ar fi Mormon.org, ca și despre diferite campanii de presă inițiate de Biserică. După cum am spus, referirea în mod colectiv la membri ca fiind *mormoni* este uneori corespunzătoare. În mod practic, cei care nu aparțin religiei noastre ne caută folosind acest termen. Dar odată ce deschideți Mormon.org, numele corect al Bisericii este explicat la pagina de început și el apare pe fiecare pagină suplimentară de pe site. Ar fi nepotrivit să ne așteptăm ca oamenii să scrie numele întreg al Bisericii atunci când ne caută sau când se conectează pe site-ul nostru.

Deși aceste cerințe practice pot continua, ele nu trebuie să-i împiedice pe membri să folosească numele întreg al Bisericii ori de câte ori este posibil. Să dezvoltăm în cadrul familiilor noastre, în timpul activităților Bisericii și în interacțiunile noastre zilnice obiceiul de a spune clar că Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este numele prin care Însuși Domnul a poruncit că vom fi cunoscuți.

Un sondaj recent al opiniei publice a arătat că prea mulți oameni încă nu înțeleg corect faptul că termenul de *mormon* se referă la membrii Bisericii

noastre. Și o mare parte a oamenilor nu sunt încă siguri că mormonii sunt creștini. Chiar dacă aceștia citesc despre munca organizației noastre din toată lumea oferită în urma uraganelor, cutremurelor, inundațiilor și foametei prin, „O mână de ajutor de la mormoni”, ei nu asociază eforturile noastre umanitare cu faptul că noi suntem o organizație creștină. Cu siguranță ar fi mai ușor pentru ei să înțeleagă că noi credem în Salvator și Îl urmăm, dacă ne referim la noi înșine ca fiind membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. În acest fel, cei care aud cuvântul *mormon* vor ajunge să asocieze acest cuvânt cu numele nostru revelat și cu oamenii care Îl urmează pe Isus Hristos.

Așa cum a cerut Prima Președinție prin scrisoarea din 23 februarie 2001: „Folosirea numelui revelat, Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă... este tot mai importantă în responsabilitatea noastră de a proclama numele Salvatorului în întreaga lume. Din acest motiv, vă rugăm ca atunci când ne referim la Biserică să folosim numele întreg oriunde este posibil”.

De mult, în anul 1948 la conferința generală, președintele George Albert Smith a spus: „Dragi frați și surori, când părăsim conferința astăzi, vă puteți asocia cu diferite grupuri religioase din lume, dar amintiți-vă că există o singură Biserică în toată lumea care, prin poruncă divină poartă numele lui Isus Hristos, Domnul nostru” (din Conference Report, octombrie 1948, p. 167).

Dragi frați și surori, să ne amintim și noi acest sfat când părăsim conferința în această dimineață. Să facem astfel încât mărturiile noastre despre El să fie auzite, iar dragostea noastră față de El să fie mereu în inimile noastre, mă rog, în numele Său, Domnul Isus Hristos, amin. ■

Președintele Thomas S. Monson

Stați în locuri sfinte

Comunicarea cu Tatăl nostru din Ceruri – incluzând rugăciunile noastre adresate Lui și inspirația Sa pentru noi – este necesară pentru ca noi să înfruntăm furtunile și încercările vieții.

Ubiții mei frați și surori, am auzit mesaje frumoase în această dimineață și i-am felicitat pe fiecare dintre participanți. Suntem bucuroși, în mod special, să-l avem din nou printre noi pe vârstnicul Robert D. Hales și să vedem că se simte mai bine. Te iubim, Bob.

În timp ce am reflectat la ce mi-ar plăcea să vă spun în această dimineață, am simțit că trebuie să vă împărtășesc anumite gânduri și sentimente pe care eu le consider a fi utile și potrivite. Mă rog să pot fi îndrumat în timp ce vă vorbesc.

Am trăit pe acest pământ timp de 84 de ani până acum. Ca să vă faceți o idee, m-am născut în același an în care Charles Lindberg a efectuat singurul zbor fără oprire de la New York la Paris, într-un monoplan cu un singur motor și având un singur loc. S-au schimbat multe în cei 84 de ani de atunci. A trecut mult timp de când omul a călătorit până la Lună și înapoi. De fapt, lucruri care altă dată erau doar științifico-fantastice, astăzi sunt realitate. Iar acea realitate, mulțumită tehnologiei din vremurile noastre, se schimbă așa de repede încât abia putem ține pasul cu ea – dacă îl putem ține. Pentru aceia dintre noi care își amintesc telefoanele cu disc

și mașinile de scris, tehnologia de azi este mai mult decât doar uimitoare.

Și standardele morale ale societății s-au schimbat rapid. Comportamente care cândva erau considerate nepotrivite și imorale, acum nu numai că sunt tolerate, ba sunt chiar considerate ca acceptabile de către mulți.

Am citit de curând în *Wall Street Journal* un articol de Jonathan Sacks, rabinul șef al englezilor. Printre alte lucruri, el scrie: „Practic, în fiecare societate din vest în anii 1960 a existat o schimbare bruscă în standardele morale, o abandonare a întregului set tradițional de reguli cărora oamenii trebuiau să li se supună. Tot ce-ți trebuie, cânta trupa Beatles, e dragostea. Codul moral al iudaismului și creștinismului a fost abandonat. În locul lui a apărut [o vorbă din popor]: *[Să faci] orice îți aduce beneficii*. Cele zece porunci au fost rescrise ca fiind cele zece sugestii creative”.

Rabinul Sacks continuă, spunând cu regret:

„Ne-am abandonat principiile morale cu aceeași nepăsare cu care ne-am irosit resursele financiare...”

În multe locuri din [lume] religia este un lucru aparținând trecutului și nu există nicio voce care să

echilibreze tendința de a cumpăra lucruri, de a cheltui bani, de a purta haine sclipitoare, de a face paradă cu ele, pentru că le merităm. Mesajul care se transmite arată că moralitatea este demodată, conștiința este pentru oameni slabi și cea mai importantă poruncă este: «Să nu fi prins»¹.

Dragii mei frați și dragile mele surori, acest lucru – din păcate – descrie în mare parte lumea din jurul nostru. Ne frecăm mâinile de disperare și ne întrebăm cum oare vom supraviețui într-o astfel de lume? Nu. Într-adevăr, avem în viețile noastre Evanghelia lui Isus Hristos și știm că moralitatea nu este demodată, că există conștiința noastră care ne îndrumă și că suntem responsabili pentru faptele noastre.

Deși lumea s-a schimbat, legile lui Dumnezeu rămân constante. Ele nu s-au schimbat; ele nu se vor schimba. Cele zece porunci sunt exact acest lucru – porunci. Ele *nu* sunt sugestii. Ele sunt, în întregime, la fel de necesare azi, precum au fost atunci când Dumnezeu le-a dat copiilor lui Israel. Dacă doar ascultăm, auzim ecoul glasului lui Dumnezeu, vorbindu-ne aici și acum:

„Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.

Să nu-ți faci chip cioplit...

Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului Tău...

Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-osfințești...

Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta...

Să nu ucizi.

Să nu comiți adulter.

Să nu furi.

Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău...

Să nu poftești»².

Codul nostru de conduită are caracter obligatoriu; nu este negociabil. El se găsește nu numai în cele zece porunci, ci și în predica de pe

munte pe care ne-a dat-o Salvatorul la vremea când El a umblat pe pământ. Se găsește pretutindeni în învățăturile Sale. Se găsește în cuvintele revelației moderne.

Tatăl nostru din Cer este același ieri, astăzi și întotdeauna. Profetul Mormon ne spune că Dumnezeu este „neschimbător în vecii vecilor”³. În această lume în care mai totul pare să se schimbe, statornicia Sa este ceva pe care ne putem baza, o ancoră de care ne putem ține bine și putem fi în siguranță, ca să nu fim duși departe în ape periculoase.

Vi se poate părea uneori că cei din lumea de afară se distrează mult mai bine decât dumneavoastră. Unii dintre dumneavoastră se pot simți îngrețuiți de codul de conduită la care noi am aderat în Biserică. Dragii mei frați și dragile mele surori, vă declar că, totuși, nu există *nimic* care să poată aduce mai multă bucurie în viețile

noastre sau mai multă pace în sufletele noastre decât Spiritul care poate veni la noi atunci când Îl urmăm pe Salvator și ținem poruncile. Spiritul nu poate fi prezent la acele genuri de activități la care participă așa de multă lume. Apostolul Pavel a spus adevărul: „Omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește”⁴. Termenul *omul firesc* se poate referi la oricare dintre noi, dacă noi ne permitem să fim astfel.

Trebuie să fim vigilenți într-o lume care s-a îndepărtat foarte mult de tot ce este spiritual. Este important să respingem orice nu este conform standardelor noastre, refuzând să renunțăm la ceea ce ne dorim mai mult: viața veșnică în împărăția lui Dumnezeu. Furtunile vieții vor mai bate la ușile noastre din când în când, căci ele sunt o parte inevitabilă din existența

noastră în viața muritoare. Totuși, noi vom fi mult mai bine pregătiți să le înfruntăm, să învățăm din ele și să le învingem dacă avem Evanghelia la temelie a vieților noastre și dragostea Salvatorului în inimile noastre. Profetul Isaia a declarat: „Lucrarea neprihănită va fi pacea, roada neprihănită: odihna și liniștea pe vecie”⁵.

Ca o posibilitate de a fi în lume dar de a nu fi *din* lume, este necesar ca noi să comunicăm cu Tatăl nostru Ceresc prin rugăciune. El vrea ca noi să facem așa; El va răspunde rugăciunilor noastre. Salvatorul ne avertizează, așa cum este consemnat în 3 Nefi 18: „Să vă rugați întotdeauna, ca să nu fiți duși în ispită; căci Satana dorește să vă aibă...

De aceea, voi trebuie întotdeauna să vă rugați la Tatăl în numele Meu.

Și orice veți cere voi de la Tatăl în numele Meu, care este drept, crezând că voi veți primi, iată, lucrul acesta vă va fi dat vouă”⁶.

Mi-am dobândit mărturia despre puterea rugăciunii când aveam vreo 12 ani. Lucrasem din greu să câștig niște bani și reușisem să economisesc cinci dolari. Se întâmpla în timpul Marii crize economice, când cinci dolari era o sumă substanțială de bani – în special pentru un băiat de 12 ani. Toate monelele mele, care însumau cinci dolari, le-am dat tatălui meu, iar el mi-a dat în schimb o bancnotă de cinci dolari. Știu că planificasem să cumpăr ceva special

cu cei cinci dolari, deși acum, după atât de mulți ani, nu-mi pot aminti ce era. Îmi amintesc doar cât de importanți au fost pentru mine acei bani.

Pe atunci, noi nu aveam mașină de spălat, așa că mama trimitea săptămânal la spălătorie rufele noastre care trebuiau spălate. După câteva zile, o grămadă căreia îi ziceam „rufe ude” avea să ne fie returnată, iar mama atârna lucrurile pe sfoara din spatele casei să se usuce.

Îmi pusesem bancnota de cinci dolari în buzunarul de la blugi. Așa cum probabil ați ghicit, blugii mei au fost trimiși la spălătorie cu banii încă în buzunar. Când mi-am dat seama ce se întâmplase, m-am îngrijorat rău de tot. Știam că buzunarele erau verificate de obicei la spălătorie, înainte de spălare. Dacă banii nu ar fi fost găsiți și luați atunci, știam că mai mult ca sigur banii ar fi căzut din buzunar în timpul spălării și ar fi fost luați de către un angajat de la spălătorie, care habar nu ar fi avut cui trebuiau returnați, chiar dacă ar fi vrut s-o facă. Șansele de a-mi vedea cei cinci dolari înapoi erau extrem de mici – fapt ce mi-a fost confirmat de scumpa mea mamă când i-am spus că lăsasem banii în buzunar.

Voiam acei bani; aveam nevoie de acei bani; lucrasem din greu pentru a câștiga acei bani. Mi-am dat seama că era un singur lucru de făcut. În disperarea mea, m-am îndreptat către Tatăl meu din Ceruri și L-am implorat să păstreze banii oarecum în siguranță în acel buzunar până ce primeam înapoi rufele spălate.

Peste două zile foarte lungi, când știam că era vremea să vină camionul care livra rufele spălate, m-am așezat la fereastră, așteptând. Când camionul a apărut la curbă, inima îmi bătea tare. Imediat ce rufele spălate au fost în casă, mi-am luat blugii și am fugit în dormitorul meu. Am băgat mâinile

tremurânde în buzunar. Negăsind nimic imediat, am crezut că totul era pierdut. Și, apoi, degetele au atins acea bancnotă udă de cinci dolari. În timp ce am scos-o din buzunar, am simțit un sentiment de ușurare. I-am oferit Tatălui meu din Ceruri o rugăciune cu inima plină de recunoștință, căci știam că El răspunsese rugăciunii mele.

Din acel moment de demult, am primit nenumărate răspunsuri la rugăciunile mele. Nicio zi nu a trecut fără să comunic prin rugăciune cu Tatăl meu din Ceruri. Este o relație pe care o prețuiesc – una fără de care aș fi, literalmente, pierdut. Dacă nu aveți acum o asemenea relație cu Tatăl dumneavoastră din Ceruri, vă îndemn să vă străduiți să îndepliniți acest țel. Dacă faceți acest lucru, veți fi îndreptățiți să primiți în viața dumneavoastră inspirație și îndrumare de la El – lucruri necesare fiecăruia dintre noi dacă vrem să supraiețuim spiritual în timpul vieții noastre, aici, pe pământ. Asemenea inspirație și îndrumare sunt daruri pe care El ni le oferă gratuit, numai dacă noi le dorim. Ce comori mărețe sunt ele!

Sunt întotdeauna umil și recunoscător când Tatăl meu Ceresc vorbește cu mine prin inspirația Sa. Am învățat să o recunosc, să mă încred în ea și să o urmez. De nenumărate ori am primit o astfel de inspirație. O experiență mai impresionantă a avut loc în august 1987, în timpul dedicării Templului Frankfurt, Germania. Președintele Ezra Taft Benson fusese cu noi în prima și poate și în a doua zi a dedicării, dar a trebuit să se întoarcă acasă și, astfel, am avut ocazia să conduc sesiunile rămase.

Sâmbătă am avut o sesiune pentru membrii noștri olandezi care erau în districtul Templului Frankfurt. Mă cunoșteam bine cu unul dintre conducătorii noștri remarcabili din Olanda, fratele Peter Mourik. Exact înainte de

sesiune, am avut sentimentul clar că fratelui Mourik trebuia să i se ceară să vorbească membrilor, fraților săi olandezi, în timpul sesiunii și că, de fapt, el trebuia să fie primul vorbitor. Nevăzându-l în templu în acea dimineață, i-am dat un bilețel vârstnicului Carlos E. Asay, președintele nostru de zonă, întrebând dacă Peter Mourik era prezent la sesiune. Chiar înainte de a mă ridica pentru a începe sesiunea, am primit înapoi un bilețel de la vârstnicul Asay, spunând că fratele Mourik *nu* era, de fapt, prezent, căci era ocupat în altă parte și că avea de gând să participe la sesiunea de dedicare din templu în ziua următoare, cu țărșul militarilor.

În timp ce stăteam la pupitru pentru a ura bun venit oamenilor și a prezenta programul, am primit din nou inspirația de neconfundat că trebuia să-l anunț pe Peter Mourik ca prim vorbitor. Aceasta era în contradicție cu toate instinctele mele, căci tocmai citisem de la vârstnicul Asay că fratele Mourik *nu* era în mod categoric în templu. Încrezându-mă în inspirație, am prezentat totuși corul, rugăciunea și, apoi, am menționat că primul nostru vorbitor va fi fratele Peter Mourik.

Când m-am întors la locul meu, am aruncat o privire spre vârstnicul Asay și am văzut pe fața sa o expresie de îngrijorare. Mai târziu mi-a spus că atunci când l-am anunțat pe fratele Mourik ca prim vorbitor, nu i-a venit a crede urechilor. A spus că știa că primisem biletul său și că l-am citit într-adevăr, și atunci nu și-a putut imagina de ce l-am anunțat pe fratele Mourik ca vorbitor, știind că nu era nicăieri în templu.

În timp ce se întâmplau toate acestea, Peter Mourik era la o adunare la biroul zonei în Porthstrasse. În timp ce adunarea sa se desfășura, el s-a întors brusc spre vârstnicul Thomas A. Hawkes Jr., care era pe atunci reprezentantul regional, și l-a întrebat: „Cât

de repede mă poți duce la templu?”

Vârstnicul Hawkes, care era cunoscut pentru cât de repede conducea micuțul său automobil sport, i-a răspuns: „Te pot duce acolo în zece minute! Dar de ce trebuie să mergi la templu?”

Fratele Mourik a admis că nu știa de ce trebuia să meargă la templu, dar că știa că trebuie să ajungă acolo. Amândoi au plecat imediat la templu.

În timpul minunatei interpretări a corului, am privit în jur, gândindu-mă că în orice moment îl voi vedea pe Peter Mourik. Nu l-am văzut. Totuși, remarcabil era că nu mă simțeam alarmat. Aveam o asigurare plăcută, de netăgăduit, că totul va fi bine.

Fratele Mourik a intrat pe ușa din față a templului chiar în momentul în

care se încheia rugăciunea de deschidere, neștiind încă de ce era acolo.

În timp ce se grăbea pe hol, a văzut chipul meu pe monitor și mi-a auzit anunțul: „Îl vom asculta acum pe fratele Peter Mourik”.

Spre uimirea vârstnicului Assay, Peter Mourik a intrat imediat în încăpere și a luat loc la podium.

După sesiune, fratele Mourik și cu mine am discutat despre ce se întâmplase înainte ca dumnealui să aibă ocazia să vorbească. Am reflectat la inspirația pe care am avut-o în acea zi, nu numai eu, ci și Peter Mourik. Acea remarcabilă experiență mi-a oferit o mărturie de netăgăduit despre importanța de a fi demn de a primi o asemenea inspirație și, apoi, de a te încrede

Vârstnicul Russell M. Nelson

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

în ea – și de a o urma – când vine. Știu, fără îndoială, că Domnul a vrut ca cei care erau prezenți la acea sesiune a dedicării Templului Frankfurt să audă puternica și impresionanta mărturie a slujitorului Său, fratele Peter Mourik.

Iubiții mei frați și surori, comunicarea cu Tatăl nostru din Ceruri – incluzând rugăciunile noastre adresate Lui și inspirația Sa pentru noi – este necesară pentru ca noi să înfruntăm furtunile și încercările vieții. Domnul ne invită: „Apropiati-vă de Mine și am să Mă apropii de voi; căutați-Mă cu toată sârguința și Mă veți găsi”⁷. Când facem așa, vom simți Spiritul Său în viețile noastre, însuflându-ne dorința și curajul de a fi tari și puternici în neprihănire – de a „[sta] în locuri sfinte și [a nu ne clinti]”⁸.

Când vântul schimbării se învolbură în jurul nostru și principiile morale ale societății continuă să se dezintegreze chiar în fața ochilor noștri, să ne amințim prețioasa promisiune a Domnului către cei care se încred în El: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeuul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare”⁹.

Ce promisiune minunată! Fie ca aceasta să fie binecuvântarea noastră, mă rog cu sinceritate în numele sfânt al Domnului și Salvatorului nostru, Isus Hristos, amin. ■

NOTE

- Jonathan Sacks, „Reversing the Decay of London Undone”, *Wall Street Journal*, 20 august 2011, online.wsj.com; subliniere adăugată. *Notă:* Lordul Sacks este rabinul șef al Congregațiilor Unite ale evreilor din Commonwealth.
- Exodul 20:3–4, 7–8, 12–17.
- Moroni 8:18.
- 1 Corinteni 2:14.
- Isaia 32:17.
- 3 Nefi 18:18–20.
- Doctrină și legăminte 88:63.
- Doctrină și legăminte 87:8.
- Isaia 41:10.

Legăminte

Când înțelegem că suntem copii ai legământului, știm cine suntem și ce vrea Dumnezeu de la noi.

La o săptămână după ce primisem însărcinarea recentă de a crea primul țarăș în Moscova, Rusia¹, am participat la o conferință de district în St. Petersburg. În timp ce vorbeam despre recunoștința mea față de primii misionari și conducătorii locali care au întărit Biserica în Rusia, am menționat numele Vyacheslav Efimov. El a fost primul membru rus convertit care a slujit ca președinte de misiune. Dânsul și soția dânsului au slujit foarte bine în acea chemare. La puțin timp după ce și-au încheiat misiunea, spre regretul nostru, președintele Efimov a murit pe neașteptate². Avea doar 52 de ani.

În timp ce vorbeam despre acest cuplu de pionieri, am simțit îndemnul să întreb congregația dacă sora Efimov era prezentă. Departe, în capătul sălii, s-a ridicat o femeie. Am invitat-o să vină la microfon. Da, era sora Galina Efimov. Dânsa a vorbit cu convingere și a depus o mărturie puternică despre Domnul, despre Evanghelia Sa și despre Biserica Sa restaurată. Dânsa și soțul dânsului fuseseră pecetluiți în templul sfânt. A spus că ei erau uniți pentru totdeauna. Încă erau un cuplu de misionari, dânsa era de partea aceasta a vălului și dânsul era de partea cealaltă a vălului³. Cu lacrimi

de bucurie, dânsa i-a mulțumit lui Dumnezeu pentru legămintele sacre din templu. Am plâns și eu, înțelegând pe deplin că unitatea eternă a acestui cuplu credincios a fost rezultatul firesc al facerii, respectării și cinstitii în dreptate a legămintelor sacre.

Unul dintre cele mai importante concepte ale religiei revelate este acela al legământului sacru. În termeni legali, un legământ este, în general, o înțelegere între două sau mai multe părți. Dar, în context religios, un legământ are o însemnătate mult mai mare. Este o promisiune sacră făcută lui Dumnezeu. El stabilește condițiile. Fiecare persoană este liberă să accepte acești termeni. Dacă o persoană acceptă condițiile legământului și se supune legii lui Dumnezeu, aceasta primește binecuvântările asociate legământului. Știm că atunci „când obținem orice binecuvântare de la Dumnezeu, aceasta este prin supunere față de acea lege pe care este bazată binecuvântarea”⁴.

De-a lungul timpului, Dumnezeu a făcut legăminte cu copiii Săi⁵. Legămintele Sale se regăsesc de-a lungul întregului plan al salvării și, de aceea, sunt o parte a plenitudinii Evangheliei Sale⁶. De exemplu, Dumnezeu a promis să trimită un Salvator pentru copiii

Săi⁷, cerând, în schimb, supunerea lor față de legea Sa⁸.

În Biblie, citim despre bărbați și femei din Lumea Veche care au fost cunoscuți ca fiind copii ai legământului. Ce legământ? „[Legământul] pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinții [lor], când a zis lui Avraam: «Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta»”⁹.

În Cartea lui Mormon, citim despre oameni din Lumea Nouă care au fost, de asemenea, cunoscuți sub numele

de copii ai legământului¹⁰. Domnul înviat le-a spus acest lucru: „Iată, voi sunteți copiii profeților; și voi sunteți din casa lui Israel; și voi sunteți aceia pentru care Tatăl a făcut un legământ cu părinții voștri, zicând către Avraam: Și în seminția ta vor fi toate neamurile pământului binecuvântate”¹¹.

Salvatorul a explicat importanța identității lor, aceea de copii ai legământului. El a spus: „Tatăl înălțându-Mă pe Mine în primul rând pentru voi... M-a trimis pe Mine ca să vă

binecuvânteze pe voi, aducând înapoi pe fiecare dintre voi care a pornit pe drumul nedreptăților; și aceasta pentru că voi sunteți copiii legământului”¹².

Legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu Avraam¹³ și pe care l-a reafirmat mai târziu lui Isaac¹⁴ și Iacov¹⁵ este de o importanță extraordinară. Acesta conținea mai multe promisiuni, inclusiv că:

- Isus Hristos avea să Se nască din urmașii lui Avraam;
- urmașii lui Avraam urmau să fie numeroși, primind dreptul de a se înmulți etern, precum și acela de a deține preoția;
- Avraam avea să devină părintele multor națiuni;
- anumite pământuri urmau să fie moștenite de urmașii lui;
- toate neamurile pământului vor fi binecuvântate prin seminția sa¹⁶;
- iar legământul va fi nepieritor – chiar până la „al miilea neam”¹⁷.

Unele dintre aceste promisiuni au fost îndeplinite; altele încă așteaptă să fie îndeplinite. Citez din una dintre primele profeții făcute în Cartea lui Mormon: „Tatăl nostru [Lehi] nu a vorbit numai despre seminția noastră, ci și despre toată casa lui Israel, arătând legământul care va trebui să fie împlinit *în zilele din urmă*; legământ pe care Domnul l-a făcut cu tatăl nostru, Avraam”¹⁸. Nu este acest lucru minunat? Cu aproximativ 600 de ani *înainte* ca Isus să Se nască în Betleem, profeții au știut că legământul avraamic se va îndeplini în întregime doar *în zilele din urmă*.

Pentru a ajuta la îndeplinirea acelei promisiuni, Domnul a apărut în aceste zile din urmă pentru a reînnoi legământul avraamic. Învățătorul i-a declarat profetului Joseph Smith:

„Avraam a primit promisiuni cu

Stockholm, Suedia

privire la seminția lui și a urmașilor săi – al cărui urmaș ești tu, slujitorul Meu Joseph...

Această promisiune este, de asemenea, și pentru voi, deoarece voi sunteți din Avraam¹⁹.

Odată cu reînnoirea acestei promisiuni, noi am primit, ca și cei din vechime, preoția sfântă și Evanghelia nepieritoare. Avem dreptul să primim plenitudinea Evangheliei, să ne bucurăm de binecuvântările preoției și să devenim demni de cea mai mare binecuvântare oferită de Dumnezeu – aceea a vieții veșnice²⁰.

Unii dintre noi sunt descendenții direcți ai lui Avraam; alții sunt adunați în familia sa prin adopție. Domnul nu face nicio diferență²¹. Împreună primim aceste binecuvântări promise – dacă Îl căutăm pe Domnul și ne supunem poruncilor Sale²². Dar dacă nu, pierdem binecuvântările legământului²³. Pentru a ne ajuta, Biserica Sa acordă binecuvântări patriarhale pentru a oferi persoanei care o primește atât o înțelegere cu privire la viitorul ei, cât și o legătură cu trecutul, chiar o declarație a descendenței sale prin Avraam, Isaac și Iacov²⁴.

Frații care fac parte din legământ au dreptul să devină demni de jurământul și legământul preoției²⁵. Dacă sunteți „credincioși astfel încât să [obțineți] aceste două preoții... și [vă îndepliniți] cu credință și sârguință chemările

[voastre, sunteți] sfințiți prin Spirit pentru înnoirea trupurilor [voastre]”²⁶. Aceasta nu este totul. Bărbații care sunt demni și primesc preoția, Îl primesc pe Domnul Isus Hristos, iar aceia care Îl primesc pe Domnul, Îl primesc pe Dumnezeu Tatăl²⁷. Iar cei care Îl primesc pe Tatăl, primesc tot ceea ce are El²⁸. Binecuvântări minunate le revin bărbaților, femeilor și copiilor demni din întreaga lume ca urmare a acestui jurământ și legământ al preoției.

Avem responsabilitatea de a ajuta la îndeplinirea legământului avraamic. Urmașii noștri sunt cei care au fost cunoscuți dinainte de întemeierea lumii și pregătiți pentru a binecuvânta toți oamenii din lume²⁹. De aceea, responsabilitatea preoției include munca misionară. După aproximativ 4.000 de ani de anticipare și pregătire, acesta este timpul stabilit în care Evanghelia trebuie să fie dusă națiunilor de pe întreg pământul. Acesta este timpul adunării promise a lui Israel. Iar noi putem participa! Nu este acesta un lucru minunat? Domnul se bazează pe noi și pe fiii noștri – și El este profund recunoscător pentru fiicele noastre – care slujesc cu demnitate ca misionari în această perioadă a adunării Israelului.

Cartea lui Mormon este o dovadă tangibilă că Domnul a început să adune Israelul, pe copiii Săi de legământ³⁰. Unul dintre scopurile acestei cărți, scrisă pentru zilele noastre, este ca „voi [să puteți afla] că legământul, pe care Tatăl l-a făcut cu copiii lui Israel... a început deja să se înfăptuiască... căci iată, Domnul Își va aduce aminte de legământul pe care l-a făcut cu poporul Său din casa lui Israel”³¹.

Într-adevăr, Domnul nu a uitat! El ne-a binecuvântat pe noi și i-a binecuvântat pe alții din întreaga lume prin Cartea lui Mormon. Unul dintre scopurile ei este „pentru convingerea iudeilor și a neamurilor că Isus este

Hristosul”³². Ea ne ajută să facem legăminte cu Dumnezeu. Ne invită să ne amintim de El și să Îl cunoaștem pe Fiul Său Preaiubit. Este un alt testament al lui Isus Hristos.

Copiii legământului au dreptul să primească doctrina Sa și să cunoască planul salvării. Ei *revendică* acest drept făcând legăminte de o însemnătate sacră. Brigham Young a spus: „Toți sfinții din zilele din urmă intră în noul și nepieritorul legământ atunci când devin membri ai acestei Biserici... Ei intră în noul și nepieritorul legământ pentru a susține și a întări împărăția lui Dumnezeu”³³. Ei *țin* legământul, supunându-se poruncilor Sale.

La botez, facem legământ să Îl slujim pe Domnul și să ținem poruncile Sale³⁴. Când luăm din împărăție, reînnoim acel legământ și ne declarăm dorința de a lua asupra noastră numele lui Isus Hristos. În acest fel, noi suntem adoptați ca fii și fiice ale Sale și devenim frați și surori. El este Tatăl noii noastre vieți³⁵. În final, în templul sfânt, putem deveni moștenitori ai binecuvântărilor de a avea o familie eternă, tot așa cum li s-a promis odată lui Avraam, Isaac și Iacov și urmașilor lor³⁶. În acest fel, căsătoria celestă este legământul exaltării.

Când înțelegem că suntem copii ai legământului, știm cine suntem și ce vrea Dumnezeu de la noi³⁷. Legea Sa este întipărită în inimile noastre³⁸. El este Dumnezeuul nostru și noi suntem poporul Său³⁹. Copiii legământului care și-au luat asupra lor angajamentul rămân credincioși chiar și în momente de încercare. Când doctrina este întipărită adânc în inimile noastre, chiar și înțepătura morții devine mai ușor de suportat, iar energia noastră spirituală este reîmprospătată.

Cel mai mare compliment care poate fi primit în această viață este să fim cunoscuți drept persoane care țin legăminte. Răsplata tinereții legămintelor

o vom primi atât în această viață, cât și în viața următoare. Un verset din scripturi ne învață ca „[noi] să [ne gândim] la starea binecuvântată și fericită a acelor care țin poruncile lui Dumnezeu. Căci iată, ei sunt binecuvântați în toate lucrurile... și dacă ei se mențin cu credință până la sfârșit, atunci sunt primiți în cer pentru ca să poată locui cu Dumnezeu într-o stare de fericire fără de sfârșit”⁴⁰.

Dumnezeu trăiește. Isus este Hristosul. Biserica Sa a fost restaurată pentru a-i binecuvânta pe toți oamenii. Președintele Thomas S. Monson este profetul lui Dumnezeu în aceste zile. Iar noi, fiind copii *credincioși* ai legământului, vom fi binecuvântați acum și întotdeauna. Eu mărturisesc astfel în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Țărușul Moscova, Rusia, a fost creat duminică, 5 iunie 2011.
2. Vyacheslav Efimov a fost președinte al Misiunii Ecaterinburg, Rusia, din 1995 până în 1998. A decedat pe 25 februarie 2000.
3. Vezi Doctrină și legăminte 138:57.
4. Doctrină și legăminte 130:21.
5. De exemplu, după potop, El a spus: „Curcubeul se va arăta în nor; și Eu Îmi voi aduce aminte de legământul dintre Mine și voi și dintre toate viețuitoarele de orice trup... și apele nu se vor mai face un potop, ca să nimicească orice faptură”

- (Genesa 9:14–15, nota de subsol b; din Joseph Smith Translation, Genesa 9:20).
6. Vezi Doctrină și legăminte 66:2; 133:57.
7. Vezi Ioan 3:16.
8. Vezi Avraam 3:25.
9. Faptele apostolilor 3:25.
10. Vezi 3 Nefi 20:26.
11. 3 Nefi 20:25.
12. 3 Nefi 20:26.
13. Vezi Genesa 17:1–10, 19; Leviticul 26:42; Faptele apostolilor 3:25; Bible Dictionary, „Abraham, Covenant of”.
14. Vezi Genesa 26:1–5, 24.
15. Vezi Genesa 28:1–4, 10–14; 35:9–13; 48:3–4.
16. Vezi referințele menționate mai sus în notele de subsol 13–15.
17. Deuteronomul 7:9; 1 Cronici 16:15; Psalmii 105:8.
18. 1 Nefi 15:18; subliniere adăugată.
19. Doctrină și legăminte 132:30–31. De asemenea, Domnul i-a spus profetului Joseph Smith: „Așa cum i-am spus lui Avraam cu privire la neamurile de pe pământ, îi spun și slujitorului Meu Joseph: În tine și în seminția ta toate neamurile de pe pământ vor fi binecuvântate” (Doctrină și legăminte 124:58).
20. Vezi Doctrină și legăminte 14:7.
21. Vezi Faptele apostolilor 10:34–35.
22. Vezi Exodul 19:5.
23. Un verset din scripturi declară: „Eu, Domnul, sunt obligat când faceți ceea ce spun Eu; dar, când nu faceți ceea ce spun, nu aveți promisiuni” (Doctrină și legăminte 82:10).
24. În ziua de 21 septembrie 1823, acest concept cu privire la legăminte i-a fost revelat profetului Joseph Smith. Îngerul Moroni a declarat că Ilie, profetul, urma să vină ca mesager din Cer pentru a sădi în inimile copiilor o cunoaștere a promisiunilor făcute cândva strămoșilor casei lui Israel (vezi Doctrină și legăminte 2:1–3).

25. Vezi Doctrină și legăminte 84:33–34, 39–40.
26. Doctrină și legăminte 84:33.
27. Vezi Doctrină și legăminte 84:35, 37.
28. Vezi Doctrină și legăminte 84:38.
29. Vezi Alma 13:1–9.
30. Vezi 3 Nefi 29.
31. 3 Nefi 29:1, 3.
32. Pagina de titlu a Cărții lui Mormon: un alt testament al lui Isus Hristos.
33. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997), p. 62.
34. Vezi Doctrină și legăminte 20:37.
35. „Noi vorbim despre Hristos, ne bucurăm în Hristos, predicăm despre Hristos, profețim despre Hristos... pentru ca să știe copiii noștri la ce sursă să se uite pentru iertarea păcatelor lor” (2 Nefi 25:26).
36. Vezi Galateni 3:29; Doctrină și legăminte 86:8–11.
37. Acest concept ni se aplică nouă: „Multe generații după ce Mesia se va arăta întrupat în fața copiilor oamenilor, atunci plenitudinea Evangheliei lui Mesia va ajunge la neamuri, iar de la neamuri la cei rămași din seminția noastră – și în ziua aceea, cei rămași din seminția noastră vor afla că sunt din casa lui Israel și că ei sunt poporul de legământ al Domnului; și atunci vor ști și vor ajunge la cunoașterea strămoșilor lor și, de asemenea, la cunoașterea Evangheliei Mântuitorului lor, care a fost propovăduită strămoșilor de către El; astfel că ei vor ajunge la cunoașterea Mântuitorului lor, precum și a punctelor adevărate ale doctrinei Lui, pentru ca ei să știe cum să vină la El și să fie salvați” (1 Nefi 15:13–14).
38. Vezi Isaia 55:3; Ieremia 31:33; Romani 2:15; 2 Corinteni 3:2–3; Evrei 10:16.
39. Vezi Psalmii 95:7; 100:3; Ieremia 24:7; 31:33; 32:38; Ezechiel 11:20; 37:23, 27; Zaharia 8:8; 2 Corinteni 6:16; Evrei 8:10.
40. Mosia 2:41.

Vârșnicul Dallin H. Oaks
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Învățăturile lui Isus

Isus Hristos este Singurul Născut și Preaiubitul Fiu al lui Dumnezeu... El este Salvatorul nostru de la păcat și moarte. Aceasta este cea mai importantă cunoaștere pe pământ.

Ce credeți voi despre Hristos?" (Matei 22:42). Cu aceste cuvinte Isus i-a încurcat pe fariseii din zilele Sale. Cu aceleași cuvinte îi întreb pe frații mei sfinți din zilele din urmă și pe alți creștini, ce credeți cu adevărat despre Isus Hristos și ce anume faceți datorită acelei credințe?

Citatele mele din scripturi vor fi în majoritate din Biblie, deoarece ea este cunoscută celor mai mulți creștini. Interpretările mele vor veni desigur din ceea ce ne învață scripturile moderne, în mod deosebit Cartea lui Mormon, despre înțelesul scripturilor din Biblie care sunt atât de ambigue încât unii creștini au păreri diferite despre înțelesul lor. Mă adresez credincioșilor, precum și celorlalți. Așa cum vârstnicul Tad R. Callister ne-a învățat în această dimineață, unii oameni, care se numesc ei înșiși creștini, Îl slăvesc pe Isus ca un mare Învățător, dar evită să afirme divinitatea Sa. Pentru a mă adresa lor, am folosit chiar cuvintele lui Isus. Noi, toți, trebuie să luăm în considerare ceea ce El Însuși a propovăduit despre cine este El și pentru ce a fost El trimis pe pământ.

Singurul Fiu Născut

Isus a propovăduit că El era Singurul Fiu Născut. El a spus:

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.

Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3:16–17).

Dumnezeu Tatăl a afirmat aceasta. În momentul culminant al experienței sacre de pe Muntele Schimbării la Față, El a declarat din cer: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultați” (Matei 17:5).

Isus, de asemenea, a propovăduit că înfățișarea Sa era aceeași cu a Tatălui Său. Apostolilor Săi, El le-a spus:

„Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. Și de acum încolo Îl veți cunoaște; și L-ați și văzut.

«Doamne», I-a zis Filip, «arată-ne pe Tatăl, și ne este de ajuns».

Isus i-a zis: «De atâta vreme sunt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl» (Ioan 14:7–9).

Mai târziu, apostolul Pavel L-a descris pe Fiul ca fiind „întipărirea Ființei Lui [Dumnezeu Tatăl]” (Evrei 1:3; vezi, de asemenea, 2 Corinteni 4:4).

Creatorul

Apostolul Ioan a scris că Isus, pe care L-a numit „Cuvântul”, „era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:2–3). Astfel, sub îndrumarea planului Tatălui, Isus Hristos a fost Creatorul tuturor lucrurilor.

Domnul Dumnezeu lui Israel

În timpul slujirii Sale oferite poporului Său din Palestina, Isus a spus că El era Iehova, Domnul Dumnezeu lui Israel (vezi Ioan 8:58). Mai târziu, ca Domn înviat, El a slujit poporului Său de pe continentul american. Acolo, El a declarat:

„Iată, Eu sunt Isus Hristos, despre care profeții au depus mărturie că trebuia să vină pe pământ...”

Eu sunt Dumnezeu lui Israel și Dumnezeuul întregului pământ” (3 Nefi 11:10, 14).

Ce a făcut El pentru noi

Cu mulți ani în urmă, la o conferință de țarăș, am întâlnit o femeie care a spus că fusese rugată să se reîntoarcă la Biserică, după mulți ani de când plecase, dar că nu găsea niciun motiv pentru care să facă acest lucru. Pentru a o încuraja, i-am spus: „Când luați în considerare toate lucrurile pe care Salvatorul le-a făcut pentru noi, nu aveți multe motive de a vă întoarce pentru a-L preaslăvi și a-L sluji?” Am fost uimit de răspunsul ei: „Ce a făcut El pentru mine?”. Pentru cei care nu înțeleg ce a făcut Salvatorul pentru noi, voi răspunde la această întrebare cu propriile Sale cuvinte și cu propria mea mărturie.

Viața lumii

Biblia consemnează învățătura lui Isus: „Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug” (Ioan 10:10). Mai târziu, în Lumea Nouă, El

a declarat: „Eu sunt lumina și viața lumii” (3 Nefi 11:11). El este viața lumii deoarece El este Creatorul nostru și pentru că, prin Învierea Sa, noi suntem asigurați că vom trăi din nou. Și viața pe care ne-a dat-o El nu este doar viață muritoare. El a propovăduit: „Eu le dau viață veșnică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va mai smulge din mâna Mea” (Ioan 10:28; vezi, de asemenea, Ioan 17:2).

Lumina lumii

De asemenea, Isus a spus: „Eu sunt Lumina lumii: cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric,

ci va avea lumina vieții” (Ioan 8:12). De asemenea, El a declarat: „Eu sunt calea, adevărul și viața” (Ioan 14:6). El este calea și El este lumina, deoarece învățăturile Sale luminează calea noastră în viața muritoare și ne arată calea de întoarcere la Tatăl.

Făcând voința Tatălui

Isus L-a onorat întotdeauna pe Tatăl și L-a urmat. Încă de când era tânăr, El a declarat părinților Săi pământenii: „Oare nu știți că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?” (Luca 2:49). „Căci M-am pogorât din Cer”, a propovăduit El mai târziu, „ca să fac nu voia Mea, ci voia

Celui ce M-a trimis” (Ioan 6:38; vezi, de asemenea, Ioan 5:19). Și Salvatorul a predicat: „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6; vezi, de asemenea, Matei 11:27).

Noi ne întoarcem la Tatăl făcând voința Sa. Isus a propovăduit: „Nu orișicine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri” (Matei 7:21). El a explicat:

„Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în numele Tău? N-am scos noi draci în numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în numele Tău?»

Atunci le voi spune curat: «Nicio dată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege» (Matei 7:22–23).

Cine va intra atunci în împărăția cerurilor? Nu cei care doar fac lucrări minunate folosind numele Domnului, a spus Isus, ci doar „cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri”.

Mărețul exemplu

Isus ne-a arătat cum să facem acest lucru. El ne-a invitat mereu să-L urmăm: „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine” (Ioan 10:27).

Puterea preoției

El a dat puterea preoției apostolilor Săi (vezi Matei 10:1) și celorlalți. Lui Petru, apostolul senior, El i-a spus: „Îți voi da cheile împărăției cerurilor; și orice vei lega pe pământ, va fi legat în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ, va fi dezlegat în ceruri” (Matei 16:19; vezi, de asemenea, Matei 18:18).

În Luca se spune că „Domnul a mai rânduit... șaptezeci, și i-a trimis doi câte doi înaintea Lui, în toate cetățile și în toate locurile, pe unde avea să treacă El” (Luca 10:1). Mai târziu, acești șaptezeci plini de bucurie I-au spus lui

Isus: „Doamne, chiar și dracii ne sunt supuși în numele Tău” (Luca 10:17). Eu sunt un martor al acestei puteri a preoției.

Îndrumare prin Duhul Sfânt

La încheierea slujirii Sale pe pământ, Isus a spus apostolilor Săi: „Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-l va trimite Tatăl, în numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu” (Ioan 14:26), și El „are să vă călăuzească în tot adevărul” (Ioan 16:13).

Îndrumare prin poruncile Sale

El ne îndrumă, de asemenea, prin poruncile Sale. Astfel, El a poruncit nefiților ca ei să nu se mai certe cu privire la punctele doctrinei, pentru că, a spus El:

„Cel care are spiritul de ceartă nu este de-al Meu, ci este de-al diavolului, care este tatăl certurilor; și el agită inimile oamenilor ca să se certe cu mânie unul cu altul.

Iată, aceasta nu este doctrina Mea să ațâțe inimile oamenilor la mânie unul împotriva altuia; ci doctrina Mea este ca asemenea lucruri să se termine” (3 Nefi 11:29–30).

Să ne concentrăm asupra vieții eterne

De asemenea, El ne-a cerut să ne concentrăm asupra Lui, nu asupra

lucrurilor lumii. În importanța Sa predică despre pâinea vieții, Isus a explicat contrastul dintre hrana muritoare și hrana eternă. „Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare”, a spus El, „ci pentru mâncarea care rămâne pentru viața veșnică, și pe care v-o va da Fiul Omului” (Ioan 6:27). Salvatorul a propovăduit că El era Pâinea Vieții, sursa hranei eterne. Vorbind despre hrana pieritoare pe care o oferă lumea, inclusiv mana pe care Iehova a trimis-o pentru a-i hrăni pe copiii lui Israel în pustiu, Isus a predicat că cei care s-au bazat pe această hrană au murit (Ioan 6:49). În contrast, hrana pe care El a oferit-o a fost „pâinea vie, care s-a pogorât din cer” și Isus s-a spus: „Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac” (Ioan 6:51).

Unii dintre ucenicii Lui a spus că aceasta era „prea de tot” și din acel timp mulți dintre ucenicii Lui „s-au întors înapoi și nu mai umblau cu El” (Ioan 6:60, 66). În mod aparent, ei nu au acceptat învățăturile Sale de la început, care prevedeau că ei trebuie „[să caute] mai întâi împărăția lui Dumnezeu” (Matei 6:33). Chiar și astăzi, unii care se declară creștini sunt mai atrași de lucrurile lumești – lucrurile care susțin viața pe pământ, dar nu dau hrană pentru viața eternă. Pentru unii, cuvintele Sale „prea de tot” sunt încă un motiv de a nu-L urma pe Hristos.

Ispășirea

Apogeul slujirii din timpul vieții muritoare a Salvatorului nostru a fost învierea Sa și ispășirea Sa pentru păcatele lumii. Ioan Botezătorul a profețit aceasta când a spus: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1:29). Mai târziu, Isus a predicat: „Fiul Omului [a] venit... să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Matei 20:28). La Cina cea de taină, Isus a explicat, conform relatării din Matei, că vinul pe care El îl binecuvântase era „sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor” (Matei 26:28).

Apărând nefiților, Domnul înviat i-a invitat să vină pentru a simți rănilile din coasta Sa și urmele cuielor în mâinile și picioarele Sale. El a făcut acest lucru, explicând: „Pentru ca să știți că Eu sunt Dumnezeuul lui Israel și Dumnezeuul întregului pământ; și că Eu am fost ucis pentru păcatele lumii” (3 Nefi 11:14). Și, relatarea continuă, arătând că mulțimea a căzut „la picioarele lui Isus și L-au preamărit pe El” (versetul 17). Pentru aceasta, lumea întregă Îl va preamări în cele din urmă.

Isus a predicat mai multe adevăruri prețioase despre ispășirea Sa. Cartea lui Mormon, care dă mai multe detalii despre învățăturile Salvatorului și dă cele mai bune explicații despre misiunea Sa, menționează această învățătură:

„Tatăl Meu M-a trimis pe Mine pentru ca Eu să pot fi înălțat pe cruce..., pentru ca să pot să-i aduc pe toți oamenii la Mine...

ca să fie judecați după faptele lor.

Și... acela care se pocăiește și este botezat în numele Meu, acela va fi împlinit; și dacă el rabdă până la sfârșit, iată, pe el îl voi ține Eu de nevinovat în fața Tatălui Meu în ziua când Eu voi sta să judec lumea...

Și niciun lucru necurat nu poate intra în împărăția Lui; de aceea, nimic nu va intra în odihna Lui, în afară de aceea care și-au spălat veșmintele în sângele Meu datorită credinței lor și a pocăirii de toate păcatele lor și a fidelității lor până la sfârșit” (3 Nefi 27:14–16, 19).

Și astfel, noi înțelegem că ispășirea lui Isus Hristos ne dă posibilitatea să biruim moartea spirituală care rezultă din păcat și, făcând și ținând legăminte sacre, să avem binecuvântările vieții eterne.

Provocare și mărturie

Isus a oferit provocarea: „Ce credeți voi despre Hristos?” (Matei 22:42). Apostolul Pavel i-a provocat pe corințeni: „Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință” (2 Corințeni 13:5). Noi, toți, ar trebui să ne răspundem nouă la aceste provocări. Unde este loialitatea noastră fundamentală? Suntem noi la fel ca și creștinii din memorabila descriere a vârstnicului Neal A. Maxwell care și-au mutat reședința în Sion dar încearcă să mai locuiască și în Babilon?¹

Nu există cale de mijloc. Noi suntem ucenici ai lui Hristos. Noi suntem

membri ai Bisericii Sale și ucenici ai Evangheliei Lui și nu ar trebui să vizităm Babilonul sau să ne comportăm ca fiind cetățenii săi. Noi trebuie să onorăm numele Său, să ținem legămintele Sale și să „nu [căutăm] lucrurile aceste lumi, ci [să căutăm]... mai întâi să [zidim] împărăția lui Dumnezeu și să [întemeiem] dreptatea Lui” (Matei 6:33 din Traducerea Bibliei de Joseph Smith, Matei 6:38).

Isus Hristos *este* Singurul Născut și Preaiubitul Fiu al lui Dumnezeu. El *este* Creatorul nostru. El *este* Lumina lumii. El *este* Salvatorul nostru de la păcat și moarte. Aceasta este ce mai importantă cunoaștere pe pământ și dumnezeoastră înșivă puteți ști aceasta, așa cum știu și eu. Duhul

Sfânt, care mărturisește despre Tatăl și Fiul și ne conduce spre adevăr, mi-a revelat aceste adevăruri și El vi le va revela și dumnezeoastră. Calea este dorință și supunere. În ceea ce privește dorința, Isus a propovăduit: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide” (Matei 7:7). În ceea ce privește supunerea, El a propovăduit: „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc de la Mine” (Ioan 7:17). Eu mărturisesc despre adevărul acestor lucruri, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTĂ:

1. Vezi Neal A. Maxwell, *A Wonderful Flood of Light* (1990), p. 47.

Matthew O. Richardson

al doilea consilier în Președinția generală a Școlii de duminică

Să predăm după felul Spiritului

Deși suntem toți învățători, noi trebuie să înțelegem în totalitate că Duhul Sfânt este Acela care este adevăratul învățător și martor al întregului adevăr.

Cu mulți ani în urmă, eram împreună cu colegul meu în centrul de pregătire a misionarilor și, la un moment dat, am auzit un glas de copil spunând: „Bunico, sunt aceștia misionari *adevărați*?”. M-am întors și am văzut o fetiță care-și ținea bunica de mână, arătând cu cealaltă mână spre mine și colegul meu. Eu am zâmbit, mi-am întins mâna, m-am uitat direct în ochii ei și am spus: „Bună, sunt vârstnicul Richardson și noi suntem misionari *adevărați*”. Chipul ei a strălucit în timp ce s-a uitat din nou către mine, fiind emoționată că se afla în prezența unor misionari autentici.

Am plecat reînnoindu-mi devotamentul datorită acelei experiențe. Vroiam să fiu genul de misionar care Salvatorul, familia mea și acea fetiță se așteptau să fiu. În următorii doi ani, am lucrat din greu pentru a arăta, a gândi, a acționa și, în mod special, pentru a preda ca un misionar *adevărat*.

Când m-am întors acasă, a devenit din ce în ce mai evident că, deși mi-am terminat misiunea, ea continua să aibă o influență asupra mea. De fapt, chiar și după toți acești ani, încă simt că misiunea mea a reprezentat cei

mai buni doi ani *pentru* viața mea. O lecție neașteptată din misiunea mea, pe care nu o pot uita, a fost glasul acelei fetițe. Parcă acum aud în minte: „Bunico, este acela un *adevărat* deținător al preoției?”, „Bunico, este acela un soț *adevărat* sau un tată *adevărat*?” sau „Bunico, este acela un *adevărat* membru al Bisericii?”.

Am învățat că un element important pentru a deveni *adevărați* în fiecare aspect al vieții noastre îl reprezintă potențialul nostru de a preda într-o manieră care nu limitează învățarea. Vedeti dumneavoastră, o *viață adevărată* necesită *învățare adevărată*, ceea ce depinde de o *predare adevărată*. Responsabilitatea de a preda eficient nu se limitează doar la cei care au chemări oficiale ca învățători.¹ De fapt, fiecare membru al familiei, conducător al Bisericii și membru al Bisericii (inclusiv tinerii și copiii) are responsabilitatea de a preda.

Deși suntem toți învățători, noi trebuie să înțelegem în totalitate că Duhul Sfânt este Acela care este *adevăratul* învățător și martor al întregului adevăr. Cei care nu înțeleg în totalitate acest lucru, fie încearcă să preia

această responsabilitate de la Duhul Sfânt și să facă totul singuri, fie invită politicos Spiritul să fie alături de ei, dar numai în calitate de asistent, fie cred că tot ceea ce predau este prin Spirit când, de fapt, ei pur și simplu prezintă lecția fără s-o fi studiat sau fără să se fi pregătit. Toți părinții, conducătorii și învățătorii au responsabilitatea de a preda „prin Spirit”². Ei nu trebuie să predea înainte ca Spiritul să fie prezent sau după ce Spiritul a plecat, ci „prin Spirit” pentru ca Spiritul să poată preda neobstrucționat adevărul.

Moroni ne ajută să înțelegem cum putem preda prin Spirit fără a-L înlocui, limita sau opri pe Duhul Sfânt, El fiind *adevăratul* învățător. Moroni a spus că sfinții își conduceau adunările „după felul și lucrările Spiritului”³. Acest lucru înseamnă mai mult decât faptul de a avea Spiritul cu noi. Să ne comportăm „după felul” Duhului Sfânt înseamnă că poate să fie necesar să ne schimbăm modalitatea de predare astfel încât să urmăm exemplul de predare al Duhului Sfânt. Dacă modul de predare al Duhului Sfânt devine modul nostru de predare, atunci Duhul Sfânt poate preda și mărturisi fără a fi obstrucționat. Acest lucru important poate fi ilustrat prin exemplul următor.

Cu mulți ani în urmă, împreună cu copiii mei am urcat pe vârful muntelui South Sister, un munte din Oregon înalt de 10.358 picioare (3.157 m). După mai multe ore, am ajuns la o pantă lungă cu o înclinare de 45 de grade, formată din pietriș vulcanic. Având vârful muntelui în fața ochilor, am continuat să urcăm și ne-am dat seama că, pe măsură ce înaintam, tălpile ni se afundau în pietriș, ceea ce ne făcea să alunecăm înapoi câțiva centimetri. Fiul meu în vârstă de 12 ani și-a croit drum înainte, în timp ce eu am rămas alături de fiica mea în vârstă de 8 ani. Oboseala și descurajarea au

cuprins-o curând devenind foarte tristă, crezând că nu va putea să i se alăture fratelui ei în vârful muntelui. Primul meu impuls a fost s-o duc în brațe. Spiritul meu era plin de râvnă dar, din nefericire, trupul îmi era neputincios. Ne-am așezat pe pietre, am evaluat situația și am născocit un nou plan. I-am spus să-și bage mâinile în buzunarele de la spate ale pantalonilor mei, să se țină bine și — cel mai important — imediat ce-mi ridicam piciorul pentru a păși, ea trebuia să pășească acolo unde fusese piciorul meu. Ea a repetat fiecare mișcare pe care eu o făceam și nu s-a afundat pentru că se ținea de buzunarele mele. După ce am trecut de porțiunea care părea că ne luase o veșnicie, am ajuns în vârful muntelui. Expresia de victorie și satisfacție de pe chipul ei a fost neprețuită. Și da, ea și fratele ei au fost, conform aprecierii mele, *adevărați* cățărați.

Succesul fiicei mele a fost rezultatul efortului ei sărguincios și a reușitei de a se cățăra *după felul* în care m-am cățărat eu. Pe măsură ce-și sincroniza mișcărilor cu ale mele, am ajuns să avem un ritm împreună, ceea ce mi-a permis să-mi folosesc toată energia. La fel se întâmplă și atunci când predăm „după felul și lucrările Spiritului”. Când modul nostru de predare este la fel cu cel al Duhului Sfânt, Spiritul ne întărește și, în același timp, nu este obstrucționat. Ținând minte acest lucru,

vă rog să vă gândiți la două „lucrări ale Spiritului” fundamentale pe care ar trebui să le urmăm.

Prima, Duhul Sfânt le predă oamenilor într-un mod foarte personal. Acest lucru ne permite să avem propria experiență în cunoașterea adevărului. Datorită nevoilor noastre diferite, a circumstanțelor și progresului nostru, Duhul Sfânt predă ceea ce trebuie să știm și să facem pentru a deveni cine trebuie să fim. Vă rog să remarcați că deși Duhul Sfânt predă „adevărul tuturor lucrurilor”⁴, El nu predă tot adevărul deodată. Spiritul predă adevărul „rând după rând, precept după precept, aici puțin și acolo puțin”⁵.

Cei care predau după felul Spiritului înțeleg că ei le predau oamenilor și nu predau doar o simplă lecție. Astfel, ei înving impulsul de a parcurge tot ce este în manual sau de a predă tot ce au învățat despre subiectul respectiv și, în schimb, se concentrează asupra acelor lucruri pe care membrii familiei lor sau cursanții trebuie să le știe și să le facă. Părinții, conducătorii și învățătorii care urmează modul Spiritului de a predă, învață repede că *adevăratele* predare înseamnă mult mai mult decât faptul de a vorbi și de a spune. Ca urmare, ei se opresc în mod intenționat pentru a asculta, pentru a observa cu atenție și pentru a discerne apoi ce urmează să facă.⁶ Când fac acest lucru, Duhul Sfânt îi va putea învăța atât pe

cursanți, cât și pe învățători ce trebuie să facă și să spună.⁷

A doua, Duhul Sfânt predă invitându-ne, îndemnându-ne, încurajându-ne și inspirându-ne să acționăm. Hristos ne-a asigurat că vom ajunge să cunoaștem adevărul atunci când trăim și acționăm conform doctrinei.⁸ Spiritul ne conduce, ne îndrumă și ne arată ce să facem.⁹ Totuși, El nu va face pentru noi ceea ce doar noi putem face pentru noi înșine. Vedetei dumneavoastră, Duhul Sfânt nu poate învăța *pentru* noi, nu poate simți *pentru* noi sau nu poate acționa *pentru* noi, deoarece acest lucru ar fi în opoziție cu doctrina libertății de a alege. El ne poate înlesni ocazii și ne poate invita să învățăm, să simțim și să acționăm.

Cei care predau după felul Spiritului îi ajută pe alții invitându-i, încurajându-i și înlesnindu-le ocazii de a-și exercita libertatea de a alege. Părinții, conducătorii și învățătorii înțeleg că ei nu pot simți *pentru*, învăța *pentru* și nici măcar nu se pot pocăi *pentru* membrii familiei lor, congregația lor sau studenții lor. În loc să se întrebe „Ce pot să fac pentru copiii mei, pentru cursanții mei sau pentru alții?”, ei se întrebă: „Cum îi invit și-i ajut pe cei din jurul meu să învețe singuri?”. Părinții care reflectă lucrările Duhului Sfânt clădesc cămine în care familiile învață să înțeleagă principiile, nu doar să audă despre ele. În mod asemănător, în loc doar să vorbească despre doctrine, învățătorii îi ajută pe cursanți să înțeleagă doctrinele Evangheliei și să trăiască în acord cu ele. Duhul Sfânt nu este obstrucționat atunci când indivizii își exercită în mod corespunzător libertatea de a alege.

Având în vedere condițiile actuale ale lumii, avem foarte mare nevoie de învățare și predare *adevărate* în căminele, în adunările și în cadrul cursurilor noastre despre Evanghelie. Știu că efortul dumneavoastră de a

vă îmbunătăți poate părea, uneori, copleșitor. Vă rog să nu vă descurajați în privința progresului dumneavoastră. Mă gândesc la experiența avută alături de copiii mei atunci când am urcat pe munte. Noi ne-am înțeles ca de fiecare dată când ne opream să ne odihnim, în loc să ne gândim doar la cât de mult mai aveam de mers, să ne uităm în urmă pentru a vedea cât am urcat. Ne uitam la peisaj și ne spuneam: „Uite cât de mult am urcat”. Apoi, trăgeam adânc aer în piept, ne întorceam către munte și începeam din nou să urcăm, puțin câte puțin. Dragi frați și surori, dumneavoastră *puteți* fi părinți activi, puteți conduce și preda după felul și lucrările Spiritului. Știu că puteți face acest lucru. Eu mărturisesc că puteți face acest lucru și, astfel, veți schimba vieți.

Viața mi-a fost binecuvântată de *adevărați învățători* care au predat având Spiritul cu ei și, mai ales, prin Spirit. Vă invit ca modalitatea dumneavoastră de a preda să fie la fel ca cea a Duhului Sfânt în tot ceea ce faceți. Eu mărturisesc că Isus Hristos este Salvatorul nostru și că Evanghelia Sa este restaurată. Datorită acestui lucru, noi trebuie să fim părinți *adevărați*, conducători *adevărați*, învățători *adevărați* și studenți *adevărați*. Eu mărturisesc că Dumnezeu vă va ajuta în eforturile dumneavoastră, în numele sacru al Salvatorului nostru, Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. *Predarea, nu este chemare mai mare: un îndrumar al resurselor pentru predarea Evangheliei* (1999), p. 3.
2. Doctrină și legăminte 50:14.
3. Moroni 6:9.
4. Moroni 10:5; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 50:14; *Fideli credinței: Referințe pentru Evanghelia* (2004), p. 60.
5. 2 Nefi 28:30.
6. Vezi David A. Bednar, „Seek Learning by Faith”, *Liahona*, septembrie 2007, p. 16–24.
7. Vezi Luca 12:12.
8. Vezi Ioan 7:17.
9. Vezi 2 Nefi 32:1–5.

Vârstnicul Kazuhiko Yamashita
din Cei Șaptezeci

Misionarii sunt o comoară a Bisericii

Sunt recunoscător că misionarii sunt chemați de Domnul, că ei răspund acelei chemări și că slujesc pretutindeni în lume.

Într-o seară, acum câțiva ani, un misionar nou chemat pe nume vârstnicul Swan și colegul său senior japonez au venit să viziteze casa noastră. Din fericire, eram acasă, așa că i-am invitat înăuntru. Când i-am salut la ușă, ochii mi-au fost atrași de paltonul pe care-l purta vârstnicul Swan. Fără să mă gândesc, i-am spus: „Porți un palton frumos!”. Totuși, nu era un palton nou, ci era mai degrabă uzat. Am presupus că paltonul pe care-l purta vârstnicul Swan era unul pe care misionarul dinaintea lui decisese să-l lase în apartamentul misionarilor.

Dar vârstnicul Swan mi-a răspuns imediat la cele spuse și era complet invers de ceea ce crezusem eu. Într-o japoaneză nesigură a răspuns: „Da, este un palton bun. Tatăl meu a purtat acest palton când a slujit ca misionar în Japonia, în urmă cu peste 20 de ani”.

Tatăl lui slujise în Misiunea Okayama, Japonia. Iar când fiul său a plecat să slujească în misiune în Japonia, el i-a dat paltonul său. În această fotografie se vede acel palton pe care l-au purtat în Japonia cele două generații de vârstnici Swan.

Am fost impresionat când am auzit cuvintele vârstnicului Swan. Și am

înțeles acum motivul pentru care vârstnicul Swan purta paltonul tatălui său în timp ce făcea prozelitism. Vârstnicul Swan începuse misiunea sa moștenind dragostea tatălui său pentru Japonia și poporul ei.

Sunt sigur că unii dintre dumneavoastră ați trecut prin ceva asemănător. Mai mulți misionari care slujesc în Japonia mi-au spus că tații, mamele sau bunicii ori unchii lor au slujit, de asemenea, în misiuni în Japonia.

Aș vrea să-mi exprim dragostea sinceră, respectul și sentimentele mele de recunoștință față de toți misionarii care au slujit peste tot în lume. Sunt convins că cei pe care i-ați ajutat să se convertească nu v-au uitat. „Ce frumoase sunt pe munți, picioarele celui care aduce vești bune...!”¹

Eu sunt unul dintre acei convertiți. Am fost convertit când aveam 17 ani, pe când eram elev la liceu. Misionarul care m-a botezat a fost vârstnicul Rupp din Idaho. A fost eliberat de curând din chemarea de președinte de țară în Idaho. Nu l-am mai văzut de când eram membru nou botezat, dar am corespondat cu el prin e-mail și am vorbit la telefon. Nu l-am uitat niciodată. Figura sa amabilă, zâmbitoare

este întipărită în mintea mea. El a fost foarte fericit când a auzit că sunt bine.

Când aveam 17 ani, nu am înțeles cu adevărat mesajul pe care mi l-au predat misionarii. Totuși, am avut un sentiment special în ceea ce-i privea pe misionari și am vrut să devin la fel ca ei. Și am simțit dragostea lor profundă și statornică.

Permiteți-mi să vă povestesc despre ziua în care am fost botezat. Era în data de 15 iulie și era o zi toridă. O femeie a fost și ea botezată în aceea zi. Bazinul pentru botez fusese realizat de misionari și nu arăta prea grozav.

După ce am fost botezați am și fost confirmați. Mai întâi, sora a fost confirmată de vârstnicul Lloyd. Am stat pe scaun la fel ca ceilalți membri ai Bisericii, am închis ochii și am ascultat în liniște. Vârstnicul Lloyd a confirmat-o, iar apoi a început să-i dea o binecuvântare. Totuși, vârstnicul Lloyd s-a oprit, așa încât mi-am deschis ochii și l-am privit cu mare atenție.

Chiar și astăzi îmi pot aminti foarte

bine acel moment. Ochii vârstnicului Lloyd erau plini de lacrimi. Și, pentru prima dată în viața mea, am fost învăluit de Spiritul Sfânt. Și prin Spiritul Sfânt am avut convingerea fermă că vârstnicul Lloyd ne iubea și că Dumnezeu ne iubea.

Apoi, a venit rândul meu să fiu confirmat. Din nou, vârstnicul Lloyd a înfăptuit confirmarea. Și-a așezat mâinile pe creștetul capului meu și m-a confirmat membru al Bisericii, a revărsat darul Duhului Sfânt și, apoi, a început să-mi dea o binecuvântare. Și, din nou, s-a oprit din vorbit. Dar acum înțelegeam ce se întâmpla. Am știut cu adevărat, prin intermediul Duhului Sfânt, că misionarii mă iubeau și că Dumnezeu mă iubea.

Aș dori acum să spun câteva cuvinte misionarilor care în prezent slujesc în misiuni peste tot în lume. Atitudinea dumneavoastră și dragostea pe care o arătați față de ceilalți sunt mesaje foarte importante. Chiar dacă eu nu am putut să înțeleg imediat toate doctrinele pe

care mi le-au predat misionarii, am simțit că marea lor dragoste și faptele lor numeroase de bunătate m-au învățat lecții importante. Mesajul dumneavoastră este un mesaj al dragostei, un mesaj al speranței și un mesaj al credinței. Atitudinea dumneavoastră invită Spiritul, iar Spiritul este Cel care ne permite să înțelegem lucrurile care sunt importante. Ceea ce vreau să vă transmit este că, prin dragostea dumneavoastră, împărțiți dragostea lui Dumnezeu. Sunteți o comoară a acestei Biserici. Vă sunt foarte recunoscător tuturor pentru pentru sacrificiul și pentru dedicarea dumneavoastră.

De asemenea, aș vrea să vă vorbesc vouă, viitorilor misionari. În propria mea familie, patru dintre copiii noștri au slujit în misiuni și al cincilea copil al nostru care va fi misionar va merge la Centrul de pregătire a misionarilor din Provo la sfârșitul acestei luni. Anul viitor, mezinul nostru plănuiește să slujească în misiune după absolvirea liceului.

Așadar, mă adresez fiilor mei și tuturor acelor care vă pregătiți să sluiți în misiune. Este necesar să luați trei lucruri cu voi în misiune:

1. dorința de a predica Evanghelia. Domnul vrea să-I cercetați oile și să vă îngrijiți de ele². Peste tot în lume vă așteaptă oameni. Vă rog să mergeți repede acolo unde sunt ei. Nimeni nu se străduiește mai mult decât misionarii să meargă să salveze alți oameni. Eu sunt unul dintre cei salvați;
2. dezvoltăți-vă mărturia. Domnul vă cere „inima și un suflet binevoitor”³;
3. iubiți-i pe ceilalți, exact la fel ca vârstnicul Swan, care a adus cu el în misiune paltonul și dragostea tatălui său pentru Japonia și pentru poporul ei.

Iar aceia dintre voi care nu știți cum să vă pregătiți, vă rog să mergeți și să vorbiți cu episcopul vostru. Știu că el vă va ajuta.

Sunt recunoscător că misionarii sunt chemați de Domnul, că ei răspund acelei chemări și că slujesc pretutindeni în lume. Permiteți-mi să vă spun tuturor, preaiubiți misionari care ați slujit în misiuni: Sunt cu adevărat recunoscător pentru toate eforturile dumneavoastră. Sunteți o comoară a acestei Biserici. Și fie ca dumneavoastră să continuați întotdeauna să fiți misionari și să acționați ca ucenici ai lui Hristos.

Mărturisesc că suntem copiii Tatălui nostru din Cer, că El ne iubește și că El L-a trimis pe Preaiubitul Său Fiu, Isus Hristos, ca noi să ne putem întoarce în prezența Sa. Spun aceste lucruri în numele sfânt lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Isaia 52:7.
2. Ezechiel 34:11.
3. Doctrină și legăminte 64:34.

Vârstnicul Randall K. Bennett
din Cei Șaptezeci

Alegeți viața veșnică

Destinul dumneavoastră etern nu va fi rezultatul șansei ci al alegerii. Niciodată nu este prea târziu să începi să alegi viața veșnică!

Cu ani în urmă, pe când eram cu familia mea la plajă, am observat semne și steaguri care ne avertizau că un curent puternic curgea dinspre țărm spre marea adâncă și agitată. De nevăzut pentru ochii mei neinstruiți, dar ușor de detectat pentru salvamarii dintr-un turn din apropiere, curentul puternic era un pericol pentru toți cei care păraseau siguranța țărmului și intrau în apă. Îmi amintesc că m-am gândit: „Sunt un înotător puternic. Înotul va fi un exercițiu bun. Voi fi în siguranță în apa mai puțin adâncă”.

Ignorând avertismentele și simțindu-mă încrezător în propria mea judecată, am intrat în apă pentru a mă bucura de un înot „înviorător”. După câteva minute, m-am uitat după familia mea pe țărmul din apropiere, dar plaja nu mai era în apropiere! Curentul înșelător, de care fusesem avertizat, mă prinsese și mă trăgea departe de familia mea.

Încrezător, la început, și, apoi, disperat, am încercat să înot spre țărm, dar curentul neiertător mă trăgea din ce în ce mai departe, înspre ape adânci și tulburi. Am obosit și am început să mă înece cu apa inhalată. Înecul devenise o posibilitate reală. În final, epuizat fiind, am strigat cu disperare după ajutor.

În mod miraculos, mi s-a părut mie, un salvamar a ajuns imediat la mine. Nu știam că el mă observase intrând în apă. El știa că acel curent mă va prinde și știa unde mă va duce. Evitând curentul, el a înotat acolo unde eu mă zbăteam și a așteptat, răbdător, ca eu să strig după ajutor. Prea slăbit pentru a înota singur la țărm, am fost, și încă sunt, recunoscător pentru ajutorul său. Fără ajutorul său, nu m-aș fi putut întoarce niciodată la familia mea.

În acea zi am făcut o alegere greșită, care putea avea consecințe grave pentru mine și familia mea. Acum, când noi reflectăm împreună asupra darului de a alege, mă rog ca Duhul Sfânt să ne ajute pe fiecare în evaluarea alegerilor pe care le facem.

Profetul nostru iubit, președintele Thomas S. Monson ne-a învățat: „Nu pot să subliniez pe cât aș dori faptul că deciziile determină destinul. Nu puteți face alegeri eterne fără să suportați consecințe eterne”.¹

Fiecare dintre voi este – așa cum am fost învățați la această conferință – în spirit, un fiu iubit sau o fiică iubită ai unor părinți cerești. Dumneavoastră aveți o natură și un destin divin.² În timpul vieții premuritoare ați învățat să iubiți adevărul. Ați făcut alegeri eterne corecte. Ați știut că,

Montreal, Quebec, Canada

aici, în viața muritoare, vor fi dureri și adversitate, tristețe și suferință, încercări pentru a vă ajuta să creșteți și să progresați. De asemenea, ați știut că veți putea continua să faceți alegeri corecte, să vă pocăiți de alegerile incorecte și, prin ispășirea lui Isus Hristos, să moșteniți viața veșnică.

Ce ne-a învățat profetul Lehi despre a alege? El ne-a sfătuit că noi suntem „liberi să [alegem] libertatea și *viața veșnică*, prin intermediul marelui Mijlocitor al tuturor oamenilor, sau să [alegem] robia și moartea, potrivit robiei și puterii diavolului”. El ne-a instruit apoi: „Voi să vă uitați la marele Mijlocitor și să ascultați poruncile Lui mari; și să fiți credincioși cuvintelor Lui și să *alegeți viața veșnică*”.³

Frați și surori, alegem noi *viața veșnică* prin ceea ce alegem să gândim, să simțim și să facem?

Nepoții noștri învață că, atunci când fac o alegere, ei aleg și consecințele. De curând, una dintre nepoatele mele în vârstă de trei ani a refuzat să-și mănânce cina. Mama ei i-a explicat: „Este aproape ora de culcare. Dacă alegi

să mănânci cina, alegi înghețată la desert. Dacă alegi să nu mănânci cina, alegi să mergi la culcare, acum, fără înghețată”. Nepoata noastră s-a gândit la cele două alegeri și apoi a răspuns: „Vreau *această* alegere – să mă joc și să mănânc doar înghețată și să nu mă duc la culcare”.

Frați și surori, dorim noi să ne jucăm, să mâncăm doar înghețată, să nu mergem niciodată la culcare și, în același timp, să evităm subnutriția și oboseala?

În realitate nu avem decât două alegeri veșnice, fiecare cu consecințe veșnice: să alegem să-L urmăm pe Salvatorul lumii și astfel să alegem *viața veșnică* alături de Tatăl nostru Ceresc sau să alegem să urmăm lumea și astfel să alegem să ne separăm de Tatăl Ceresc pentru eternitate.

Nu putem alege cu succes atât siguranța neprihănirii, cât și pericolele lumești. Să încercăm lumescul poate părea inofensiv, dar așa mi-a părut și înotul meu „înviorător”!

La fel ca acel curent care ar fi putut schimba cursul vieții familiei mele,

tendențele lumești din zilele noastre, filozofiile amăgitoare, învățăturile false și imoralitatea ieșită de sub control ne trag pe noi departe și ne separă de familiile noastre și de Tatăl nostru Ceresc.

Profeții noastre în viață, văzători și revelatori văd și caută să ne avertizeze despre subtilele dar periculoasele tendințe lumești care ne amenință. Ei ne invită, ne încurajează, ne învață, ne reamintesc și ne avertizează cu dragoste. Ei știu că siguranța noastră depinde de alegerea noastră de a urma (1) cunoștințele obținute prin studiul zilnic al scripturilor și prin rugăciune; (2) îndrumarea Duhului Sfânt și (3) sfatul lor profetic. Ei știu că există siguranță și bucurie deplină numai în și prin Salvatorul nostru, Isus Hristos, și prin trăirea în acord cu Evanghelia Sa. Precum vârstnicul Dallin H. Oaks tocmai ne-a învățat, Salvatorul a declarat: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”.⁴

În timpul încercărilor și suferințelor prin care au trecut în Rusia post sovietică, Anatoly și Svetlana Reshetnikov

au ales neprihănirea în locul lumescului. După ce s-au alăturat Bisericii, ei au fost persecutați. El a fost retrogradat la locul de muncă. Cu credință, ei s-au gândit: „Acum avem mai mult timp să Îl slujim pe Domnul!” Ei au fost amenințați în repetate rânduri și, totuși, au ales să trăiască vieți bazate pe Evanghelie. Vârșnicul Anatoly Reshetnikov a fost chemat ca prima Autoritate a Zonei - Cei Șaptezeci de origine rusă. Prin alegerile lor, familia Reshetnikov continuă să aleagă *viața veșnică*.

Noi, toți, ne confruntăm cu adversități. Noi, toți, avem parte de ispite. Noi, toți, facem greșeli. Niciodată nu este prea greu sau prea târziu să facem alegeri corecte. Pocăința este una dintre cele mai importante alegeri corecte.

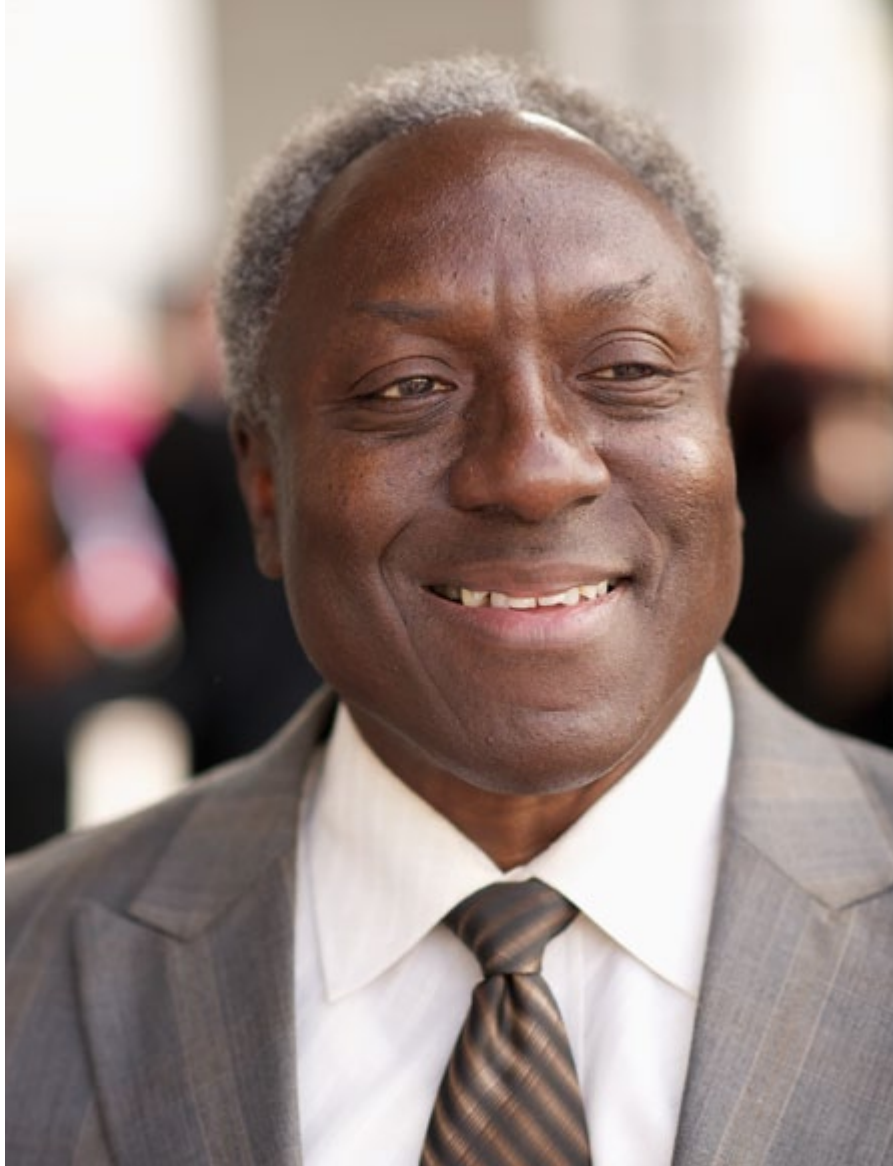
Președintele Dieter F. Uchtdorf ne-a învățat:

„Micile erori și devierile neînsemnate de la doctrina Evangheliei lui Isus Hristos pot avea consecințe regretabile în viețile noastre. Este, deci, extrem de important să devenim îndeajuns de autodisciplinați pentru a putea să ne corectăm definitiv și din timp ca să revenim pe drumul bun și să nu așteptăm și să sperăm că erorile se vor corecta, cumva, de unele singure.

Cu cât amânăm mai mult să ne îndreptăm, cu atât devin mai mari schimbările necesare și cu atât este mai greu să revenim pe traseul corect – chiar până la punctul în care un dezastru poate fi iminent”.⁵

Brațele milosteniei Salvatorului sunt întotdeauna întinse către fiecare din noi.⁶ Atunci când ne pocăim sincer și în totalitate, noi putem fi complet iertați de greșelile noastre și Salvatorul nu își mai amintește de păcatele noastre.⁷

Atunci când evaluați alegerile și consecințele ce decurg din acestea, vă puteți întreba:

- Caut eu îndrumare divină prin studiul zilnic al scripturilor, meditare asupra lor și rugăciune sau am ales să fiu atât de ocupat sau apatic, încât nu am timp să studiez cuvintele lui Hristos, să meditez asupra lor și să vorbesc cu Tatăl meu Ceresc?
- Aleg eu să urmez sfatul profetului în viață al lui Dumnezeu sau urmez căile lumești și păreriile opuse ale oamenilor?
- Caut eu zilnic îndrumarea Duhului Sfânt în ceea ce aleg să gândesc, să simt și să fac?
- Caut eu, în mod consecvent, să particip, să slujesc sau să ajut la salvarea altora?

Dragii mei frați și surori, destinul dumneavoastră etern nu va fi rezultatul șansei ci al alegerii. Niciodată nu

este prea târziu să începi să *alegi viața veșnică!*

Depun mărturia mea că, datorită planului fericirii oferit de Tatăl Ceresc, fiecare dintre noi poate deveni desăvârșit prin ispășirea lui Isus Hristos. Împreună cu familiile noastre, putem trăi veșnic împreună cu Tatăl nostru Ceresc și să avem parte de o bucurie deplină. Depun mărturie despre aceste lucruri în numele sfânt al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Thomas S. Monson, „Deciziile determină destinul” (seară la gura sobei pentru tinerii adulți necăsătoriți a Sistemului Educațional al Bisericii, 6 noiembrie 2005), institute.lds.org.
2. Vezi „Familia: O declarație oficială către lume” *Liahona*, noiembrie 2010, p. 129.
2. 2 Nefi 2:27, 28; subliniere adăugată.
4. Ioan 14:6.
5. Dieter F. Uchtdorf, „O diferență de câteva grade”, *Liahona*, mai 2008, p. 59.
6. Vezi Alma 5:33.
7. Vezi Doctrină și legăminte 58:42.

Vârșnicul J. Devn Cornish
din Cei Șaptezeci

Privilegiul de a ne ruga

Rugăciunea reprezintă unul dintre cele mai prețioase daruri ale lui Dumnezeu date omului.

Preaiubitele mele surori și preaiubiții mei frați, Dumnezeu, Tatăl nostru, nu este un sentiment sau o idee ori o forță. El este o persoană sfântă care, așa cum ne învață scripturile, are un chip, mâini și un trup glorios, nemuritor. El există; El ne cunoaște pe fiecare în parte și ne iubește pe fiecare în parte. El dorește să ne binecuvânteze.

Isus a spus:

„Cine este omul acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său o pâine, să-i dea o piatră?”

Sau, dacă-i cere un pește, să-i dea un șarpe?”

Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce I le cer!” (Matei 7:9–11).

Poate că o experiență personală ar fi un exemplu bun pentru a ilustra acest principiu. Când eram un tânăr doctor rezident la spitalul de copii din Boston, am lucrat în ture lungi și, de cele mai multe ori, călătoream între spital și casa noastră din Watertown, Massachusetts, cu bicicleta, deoarece soția și tânăra mea familie aveau nevoie de mașina noastră. Într-o seară, mergeam cu bicicleta spre casă după o tură lungă la spital, fiind obosit și înfometat, precum și destul de descurajat. Știam că trebuia să le ofer soției și

celor patru copilași ai noștri nu numai timpul și energia mea când ajungeam acasă, ci și o atitudine veselă. Sincer, îmi era greu chiar și să pedalez.

Drumul meu spre casă mă ducea pe lângă o rotiserie de pui și m-am gândit că aș fi fost mai puțin înfometat și obosit dacă m-aș fi oprit puțin pentru a mânca o bucată de pui înainte de a ajunge acasă. Știam că aveau o ofertă conform căreia plăteai 29 de cenți pentru o pulpă de pui, însă când m-am uitat în portofel, tot ce aveam era doar o monedă de cinci cenți. În timp ce continuam să merg pe bicicletă, i-am spus Domnului despre situația mea și L-am rugat, ca datorită milei Sale, să-mi permită să găsesc o monedă de 25 de cenți pe marginea drumului. I-am spus că nu aveam nevoie de aceasta ca de un semn, dar că aș fi profund recunoscător dacă El ar considera potrivit să-mi dea această binecuvântare.

Am început să mă uit pe jos cu mai multă atenție, dar nu am văzut nimic. Încercând, în timp ce pedalam, să păstrez o atitudine încrezătoare, dar în același timp de supunere, m-am apropiat de rotiserie. Apoi, exact vizavi de rotiserie, am văzut pe jos o monedă de 25 de cenți. Cu recunoștință și ușurare, am luat-o, am cumpărat bucata de pui, am savurat fiecare înghițitură și am pedalat fericit spre casă.

În mila Sa, Dumnezeu Cerului, Creatorul și Conducătorul tuturor lucrurilor de pretutindeni, a auzit o rugăciune despre un lucru foarte neînsemnat. Cineva s-ar putea întreba de ce S-ar preocupa El de ceva atât de neînsemnat. Eu cred că Tatăl nostru Ceresc ne iubește atât de mult, încât lucrurile care sunt importante pentru noi devin importante și pentru El, tocmai pentru că El ne iubește. Și cu cât mai mult dorește El să ne ajute cu lucrurile importante pe care I le cerem, care sunt drepte (vezi 3 Nefi 18:20)?

Dragi copilași, tineri, precum și adulți, vă rog să credeți cât de mult dorește Tatăl dumneavoastră Ceresc iubitor să *vă* binecuvânteze! Dar pentru că El nu ne-ar încălca libertatea de a alege, noi trebuie să-I cerem ajutorul. În principiu, acest lucru se face prin intermediul rugăciunii. Rugăciunea reprezintă unul dintre cele mai prețioase daruri ale lui Dumnezeu date omului.

La un moment dat, ucenicii lui Isus au spus: „Doamne, învață-ne să ne rugăm” (Luca 11:1). Ca răspuns, Isus ne-a dat un exemplu care ne-ar putea folosi ca îndrumar al principiilor cheie ale rugăciunii (vezi Russell M. Nelson, „Lecții din rugăciunile Domnului”, *Liahona*, mai 2009, p. 46–49; vezi, de asemenea, Matei 6:9–13; Luca 11:1–4). Conform exemplului lui Isus:

Începem adresându-ne Tatălui nostru Ceresc: „Tatăl nostru care ești în ceruri” (Matei 6:9; Luca 11:2). Acesta este privilegiul nostru de a ne adresa direct Tatălui nostru. Noi nu ne rugăm niciunei alte ființe. Nu uitați că am fost sfătuiți să evităm rostirea aceluiași vorbe, inclusiv folosirea prea des a numelui Tatălui în timp ce ne rugăm.¹

„Sfințească-se Numele Tău” (Matei 6:9; Luca 11:2). Isus I s-a adresat Tatălui Său având o atitudine de preaslăvire, recunoscându-I măreția, slăvindu-L și mulțumindu-I. Cu siguranță, faptul de a

fi pios față de Dumnezeu și de a-I mulțumi sincer și concret reprezintă una dintre cheile rugăciunii eficiente.

„Vie împărăția Ta; Facă-se voia Ta” (Matei 6:10; Luca 11:2). Noi acceptăm de bunăvoie faptul că depindem de Domnul și ne exprimăm dorința de a face voința Sa, chiar dacă aceasta nu corespunde cu a noastră. Dicționarul Bibliei în limba engleză explică: „Rugăciunea este actul prin care voia Tatălui și voia copilului sunt puse de acord. Scopul rugăciunii nu este de a schimba voința lui Dumnezeu, ci de a ne asigura nouă și celorlalți binecuvântările pe care Dumnezeu este deja dornic să ni le ofere, doar că trebuie să le cerem pentru a le obține” (Bible Dictionary, „Prayer”).

„Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi” (Matei 6:11; vezi, de asemenea, Luca 11:3). Noi cerem acele lucruri pe care le dorim de la Domnul. Cinstea este esențială în procesul de a-I cere lucruri lui Dumnezeu. De exemplu, nu ar fi în totalitate cinstit să-I cer Domnului ajutor pentru un examen la școală dacă nu am fost atent la ore, dacă nu am făcut tema pentru

acasă sau dacă nu m-am pregătit pentru examen. Deseori, în timp ce mă rog, Spiritul mă îndeamnă să recunosc că sunt multe alte lucruri pe care ar trebui să le fac pentru a primi ajutorul pe care-l cer din partea Domnului. Apoi, trebuie să-mi iau angajamentul și să-mi fac partea. Este contrar planului lui Dumnezeu ca Domnul să facă pentru noi ceea ce noi putem face singuri.

„Și ne iartă nouă greșelile noastre” (Matei 6:12) sau, într-o altă versiune, „Și ne iartă nouă păcatele noastre” (Luca 11:4). O parte esențială și uneori uitată a rugăciunii personale este pocăința. Ca pocăința să aibă efect, ea trebuie să fie concretă, profundă și de durată.

„Precum și noi iertăm greșitorilor noștri” (Matei 6:12; vezi, de asemenea, Luca 11:4). Salvatorul a făcut o legătură clară între faptul de a fi iertați de păcatele noastre și acela de a-i ierta pe cei care au greșit față de noi. Uneori, lucrurile greșite pe care alții le-au făcut față de noi sunt foarte, foarte dure-roase și foarte greu atât de iertat, cât și de uitat. Eu sunt foarte recunoscător pentru alinarea și vindecarea pe care le-am găsit în invitația Domnului de a

da drumul durerilor noastre și de a le I le înmâna. În Doctrină și legăminte, secțiunea 64, El spune:

„Eu, Domnul, voi ierta pe cine vreau Eu să iert, dar vouă vi se cere să-i iertați pe toți oamenii.

Și voi trebuie să spuneți în inima voastră: să judece Dumnezeu între mine și tine și să te răsplătească după faptele tale” (versetele 10–11).

După aceea, dacă dorim să fim vindecați, trebuie să uităm complet problema respectivă, lăsându-L pe Domnul s-o preia.

„Și nu ne lăsa să fim duși în ispită, ci ne izbăvește de cel rău” (Traducerea Bibliei de Joseph Smith, Matei 6:14, în Ghidul pentru scripturi; vezi, de asemenea, Luca 11:4). Astfel, în rugăciunile noastre putem începe procesul protector de a îmbrăca toată armura lui Dumnezeu (vezi Efeseni 6:11; D&L 27:15) având încredere în ziua care urmează și cerând ajutor atunci când avem de-a face cu lucruri înspăimântătoare. Vă rog, dragii mei prieteni, să nu uitați să-L rugați pe Domnul să vă ocrotească și să fie alături de dumneavoastră.

„Căci a Ta este împărăția și puterea și slava în veci” (Matei 6:13). Cât de instructiv este faptul că Isus a încheiat această rugăciune slăvindu-L din nou pe Dumnezeu și exprimându-Și pioșenia și supunerea față de Tatăl! Când credem cu adevărat că Dumnezeu Își conduce împărăția și că El are toată puterea și slava, recunoaștem că El conduce cu adevărat, că ne iubește cu o dragoste perfectă și că dorește ca noi să fim fericiți. Am învățat că unul dintre secretele unei vieți fericite este acela de a recunoaște că sunt mai fericit atunci când fac lucrurile în felul Domnului decât dacă le fac în felul meu.

Există riscul ca o persoană să nu se simtă suficient de demnă pentru a se ruga. Această idee vine de la acel spirit rău, el fiind cel care ne învață să nu ne rugăm (vezi 2 Nefi 32:8). Este la fel de grav să credem că suntem prea păcătoși pentru a ne putea ruga cum este și pentru o persoană foarte bolnavă să creadă că este prea bolnavă pentru a mai merge la doctor!

Nu trebuie să ne imaginăm că orice fel de rugăciune, indiferent cât de sinceră este, va fi foarte eficientă dacă tot ceea ce facem este doar să spunem rugăciunea. Noi nu trebuie doar să ne

spunem rugăciunile, trebuie să fim neprihăniți și să ne facem partea pentru a primi lucrul pentru care ne-am rugat. Domnului Îi place mult mai mult o persoană care se roagă și care, apoi, se duce să-și facă partea decât o persoană care doar se roagă. Asemenea medicamentului, rugăciunea are efect doar atunci când o folosim conform indicațiilor.

Când spun că rugăciunea este un privilegiu plăcut, nu o spun doar pentru că sunt recunoscător că pot să vorbesc cu Tatăl Ceresc și să simt Spiritul Său atunci când mă rog. O spun și pentru că El chiar ne răspunde și ne vorbește. Bineînțeles, felul în care El ne vorbește nu este, de regulă, cu un glas pe care îl auzim. Președintele Boyd K. Packer a explicat: „Acel glas dulce, șoptit al inspirației vine mai mult ca un sentiment decât ca un sunet. Inteligenței pure i se poate vorbi prin minte... Această îndrumare vine sub forma gândurilor, sentimentelor, prin îndemnuri și impresii” („Rugăciune și îndemnuri”, *Liahona*, noiembrie 2009, p. 44).

Uneori, ni se pare că nu primim niciun răspuns la rugăciunile noastre sincere pe care le rostim cu ardoare. Avem nevoie de credință pentru a ne aminti că Domnul răspunde la timpul stabilit de El și în felul Său pentru a ne putea binecuvânta în cel mai bun mod posibil. Sau, dacă ne gândim mai mult la aceasta, ne vom da des seama că știm deja exact ce ar trebui să facem.

Vă rog să nu vă descurajați dacă aceasta nu are pentru dumneavoastră efecte imediate. Asemenea învățării unei limbi străine, este nevoie de exerciții și efort. Vă rog să știți că puteți învăța limba Spiritului și, când veți face aceasta, acest lucru vă va oferi o credință mare și putere în neprihănire.

Eu prețuiesc sfatul preaiubitului nostru profet, președintele Thomas S.

Monson, care a spus: „Celor care îmi auziți glasul, care vă luptați cu încercări și greutate mari și mici, vă spun că rugăciunea este furnizoarea tăriei spirituale, este pașaportul către pace. Rugăciunea este mijlocul prin care ne apropiem de Tatăl nostru Ceresc, care ne iubește. Vorbiți-I în rugăciune și, apoi, ascultați răspunsul. Miracole sunt înfăptuite prin rugăciune” („Fiți cât mai buni cu putință”, *Liahona*, mai 2009, p. 68).

Sunt profund recunoscător pentru privilegiul de a mă adresa Sfântului meu Tată Ceresc prin intermediul rugăciunii. Sunt recunoscător pentru nenumăratele ocazii în care El m-a auzit și mi-a răspuns. Deoarece îmi răspunde, uneori în moduri profetice și miraculoase, eu știu că El trăiește. Mărturisesc, de asemenea, cu umilință că Isus, Fiul Său Sfânt, este Salvatorul nostru Viu. Aceasta este Biserica și împărăția Sa pe pământ; această lucrare este adevărată. Thomas S. Monson, pentru care noi ne rugăm cu ardoare, este profetul Său. Despre aceste lucruri, eu mărturisesc cu convingere deplină, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTĂ

1. Vezi Francis M. Lyman, „Proprieties in Prayer”, compilația realizată de Brian H. Stuy, *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, 5 volume (1987–92), 3:76–79; compilația realizată de B. H. Roberts, *The Seventy's Course in Theology*, 5 volume (1907–12), 4:120; *Encyclopedia of Mormonism* (1992), „Prayer”, p. 1118–1119; Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, a 2-a ediție (1966), p. 583.

Vârșnicul Quentin L. Cook
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Cântecele pe care ei nu le-au cântat

Deși nu cunoaștem toate răspunsurile, cunoaștem principiile importante care ne permit să înfruntăm tragediile cu credință și încredere.

Mulți oameni se confruntă cu probleme mari și chiar tragedii în timpul vieții muritoare. Pre-tutindenii în lume, vedem exemple de încercări și neazuri.¹ Suntem puternic impresionați de imaginile prezentate de televiziuni, ce înfățișează moarte, suferință grea și disperare. Vedem poporul japonez luptându-se eroic cu distrugerile provocate de un cutremur sau tsunami. Imaginile cumplite de la distrugerea turnurilor World Trade Center, pe care le-am revăzut de curând, ne-au readus durere în suflet. Ceva ne tulbură când vedem astfel de tragedii, mai ales când suferă oameni nevinovați.

Uneori, tragediile sunt foarte personale. Un fiu sau o fiică decedează cu mult înainte de vreme sau cade victimă unei boli devastatoare. Viața unui părinte iubitor este luată printr-un act necugetat sau accident. Ori de câte ori are loc tragedia, jelim și ne străduim să ne purtăm poverile unul altuia.² Plângem lucrurile care nu vor fi realizate și cântecele care nu vor fi cântate.

Printre întrebările cel mai frecvent adresate conducătorilor Bisericii sunt: „De ce permite un Dumnezeu drept să se întâmple lucruri rele, mai ales

oamenilor buni?”, „De ce nu sunt imuni la astfel de tragedii cei care sunt neprihăniți și Îl slujesc pe Domnul?”.

Deși nu cunoaștem toate răspunsurile, cunoaștem principiile importante care ne permit să înfruntăm tragediile cu credință și încredere că există un viitor strălucitor planificat pentru fiecare dintre noi. Unele dintre cele mai importante principii sunt:

primul, noi avem un Tată în Cer, care ne cunoaște și ne iubește pe fiecare în parte și ne înțelege perfect suferințele;

al doilea, Fiul Său, Isus Hristos, este Salvatorul și Mântuitorul nostru; ispășirea Sa nu numai că aduce salvare și exaltare, ci va compensa toate nedreptățile vieții;

al treilea, planul fericirii întocmit de Tatăl pentru copiii Săi cuprinde nu numai o viață premuritoare și o viață muritoare, ci și o viață veșnică, ce include o măreață și glorioasă reuniune cu cei pe care i-am pierdut. Toate greșelile vor fi îndreptate și vom vedea și înțelege lucrurile dintr-o perspectivă clară și perfectă.

Din perspectiva limitată a celor care nu au cunoaștere, înțelegere sau

credință în planul Tatălui – care privesc lumea doar prin prisma vieții muritoare cu războaiele, violența, bolile și răul ei – această viață poate părea deprimantă, haotică, nedreaptă și fără sens. Conducătorii Bisericii au comparat această perspectivă cu cineva care începe să urmărească de la mijloc o piesă în trei acte.³ Cei care nu cunosc planul Tatălui nu înțeleg ce s-a întâmplat în primul act care este existența premuritoare și scopurile stabilite acolo; ei nu înțeleg nici purificarea și deznodământul din al treilea act care este împlinirea glorioasă a planului Tatălui.

Mulți nu înțeleg faptul că, în planul Său cuprinzător și plin de dragoste, cei care suferă fără să aibă vreo vină nu sunt, în final, pedepsiți.⁴

În câteva luni, se vor împlini 100 de ani de la tragica scufundare a navei *Titanic*. Circumstanțele dezastruoase în care a avut loc acest eveniment cumplit au avut un impact puternic asupra oamenilor în tot secolul care a trecut de la producerea lui. Promotorii noii nave de lux, care avea 11 etaje înălțime și lungimea a trei terenuri de fotbal,⁵ au pretins, nefondat și nejustificat, că *Titanicul* era invulnerabil în fața apelor pline de aisberguri din timpul iernii. Se considera că nava era imposibil de scufundat; totuși, când a alunecat sub valurile pline de gheață ale Oceanului Atlantic, peste 1.500 de suflete și-au pierdut viețile muritoare.⁶

În multe feluri, scufundarea *Titanicului* este o metaforă a vieții și a multor principii ale Evangheliei. Este un exemplu care ilustrează perfect cât este de greu să privești numai prin prisma acestei vieți muritoare. Consecințele au fost catastrofale, dar au fost provocate de un accident. Chiar și în timpurile noastre, masacrul din cele două războaie mondiale și distrugerea celor două turnuri ale World Trade Center, de la care tocmai au trecut

10 ani, au deschis o fereastră către șocul, agonia și problemele morale ce însoțesc evenimente care rezultă din exercitarea plină de răutate a libertății de a alege. Indiferent de cauză, aceste tragedii au consecințe teribile pentru familii, prieteni și națiuni.

Referitor la *Titanic*, s-au desprins învățături despre pericolele mândriei și călătoriei în ape primejdioase și faptul că „Dumnezeu nu este părtinitor”⁷. Cei implicați au fost din toate păturile sociale. Unii au fost bogați și faimoși, cum a fost John Jacob Astor; dar au fost și muncitori, imigranți, femei, copii și membrii echipajului.⁸

Au existat cel puțin doi sfinți din zilele din urmă care au avut legătură cu *Titanicul*. Ambii ilustrează necesitatea de a înțelege încercările, durerile și tragediile și ne oferă o idee privind modul în care le putem aborda. Primul este un exemplu de persoană recunoscătoare pentru binecuvântările pe care le primim și încercările pe care le evităm. Este vorba de Alma Sonne, care a slujit, mai târziu, în calitate de autoritate generală.⁹ Când m-am născut eu în Logan, Utah, el era președintele meu de țarăș. Vârșnicul Sonne m-a interviuat înainte de a pleca în misiune. În

acele zile, toți posibili misionari erau intervievați de o autoritate generală. El a avut o mare influență în viața mea.

Când Alma era tânăr băiat, a avut un prieten, pe nume Fred, care era mai puțin activ în Biserică. Ei au purtat multe discuții despre slujirea în misiune și, în cele din urmă, Alma Sonne l-a convins pe Fred să se pregătească și să slujească. Amândoi au fost chemați în Misiunea Marea Britanie. La încheierea misiunilor lor, vârșnicul Sonne, care era secretarul misiunii, s-a ocupat de cele necesare pentru întoarcerea lor în Statele Unite. El a rezervat biletele de călătorie cu *Titanicul* pentru el însuși, Fred și alți patru misionari care își încheiaseră și ei misiunea.¹⁰

Când a sosit momentul călătoriei, dintr-un motiv oarecare plecarea lui Fred a fost amânată. Vârșnicul Sonne a anulat toate cele șase bilete pe care le rezervase pentru prima călătorie a noii nave de lux și a rezervat bilete pentru o navă care pleca în ziua următoare.¹¹ Cei patru misionari care așteptau cu nerăbdare călătoria cu *Titanicul* și-au exprimat dezamăgirea. Răspunsul vârșnicului Sonne a parafrazat relatarea, consemnată în Genesa, despre Iosif și frații săi în Egipt: „Cum ne vom putea

întoarce noi la familiile noastre, dacă băiatul nu este cu noi?”¹². El a explicat colegilor săi că ei au venit împreună în Anglia și trebuia să se întoarcă împreună acasă. Vârșnicul Sonne a aflat apoi că *Titanicul* se scufundase și, recunoscător, i-a spus prietenului său, Fred: „Mi-ai salvat viața”. Fred a răspuns: „Nu, prin faptul că m-ai convins să merg în misiune, tu mi-ai salvat viața”¹³. Toți misionarii i-au mulțumit Domnului pentru că îi ocrotise.¹⁴

Uneori, ca în cazul vârșnicului Sonne și al colegilor săi misionari, mari binecuvântări vin asupra celor care sunt credincioși. Noi trebuie să fim recunoscători pentru îndurarea blândă de care avem parte în viețile noastre.¹⁵ Suntem neatenți la nenumăratele binecuvântări pe care le primim zi după zi. Este extrem de important să avem o atitudine de recunoștință în inimile noastre.¹⁶

Scripturile spun limpede: cei care sunt neprihăniți, îl urmează pe Salvator și țin poruncile Sale vor prospera în țară.¹⁷ O condiție esențială a prosperării este să avem Spiritul în viețile noastre.

Totuși, neprihănirea, rugăciunea și credința nu vor avea, întotdeauna, ca rezultat finaluri fericite în viața muritoare. Mulți vor trece prin încercări mari. Când se întâmplă acest lucru, faptul de a avea credință și a căuta binecuvântările preoției este aprobat de Dumnezeu. Domnul a declarat: „Vârșnicii... vor fi chemați, și se vor ruga pentru ei și își vor așeza mâinile pe ei în numele Meu; și dacă mor, vor muri pentru Mine și, dacă trăiesc, vor trăi pentru Mine”¹⁸.

Învățăm din faptul că viața muritoare a celei de a doua persoane sfântă din zilele din urmă ce a avut legătură cu *Titanicul* nu a avut un final fericit. Irene Corbett avea 30 de ani. Era o tânără soție și mamă din Provo, Utah. Era artistă și muziciană

talentată; era, de asemenea, învățătoare și infirmieră. La îndemnul corpului medical din Provo, ea a plecat la Londra pentru a urma un curs de șase luni de moașă. Marea ei dorință era să facă bine în lume. Era grijulie, atentă cu cei din jur, pioasă și cutezătoare. Un motiv pentru care a ales *Titanicul* pentru a se întoarce în Statele Unite a fost că a crezut că misionarii aveau să călătorească împreună cu ea și, astfel, avea să fie mai în siguranță. Irene a fost una dintre puținele femei care nu au supraviețuit acestei teribile tragedii. Majoritatea femeilor și copiilor au fost urcați în bărcile de salvare și salvați în cele din urmă. Dar nu au fost suficiente bărci de salvare. Se crede că ea nu a urcat într-o barcă de salvare deoarece, cu pregătirea ei profesională, se îngrijea de numeroșii pasageri care fuseseră răniți în urma coliziunii cu aisbergul.¹⁹

Există multe feluri de provocări. Unele ne aduc experiențe necesare. Rezultatele negative din această viață muritoare nu sunt o dovadă a lipsei de credință sau a imperfecțiunii planului Tatălui nostru Ceresc. Focul purificator este real iar calitățile și neprihănirea care se formează în cuptorul durerii ne desăvârșesc și ne purifică și ne pregătesc pentru a-L întâlni pe Dumnezeu.

Când profetul Joseph Smith a fost prizonier în închisoarea Liberty, Domnul i-a declarat că multe dezastre se pot abate asupra lumii. Salvatorul a spus: „Dacă vei fi aruncat în adâncuri; dacă valurile agitate conspiră împotriva ta; dacă vânturile violente devin dușmanii tăi... și toate elementele se unesc pentru a ascunde calea... toate aceste lucruri îți vor da experiență și vor fi pentru binele tău”²⁰. Salvatorul și-a încheiat învățăturile spunând: „Zilele tale sunt cunoscute și anii tăi nu vor fi numărați mai puțini; de aceea, nu te teme... pentru că Dumnezeu va

fi cu tine în vecii vecilor”²¹.

Unele încercări sunt rezultatul libertății de a alege a altora. Libertatea de a alege este esențială pentru creșterea spirituală și dezvoltare. Comportamentul rău este un element al libertății de a alege. Căpitanul Moroni a explicat această doctrină atât de importantă: „Domnul a îngăduit ca cei drepti să fie uciși, în așa fel încât dreptatea și judecata Lui să se abată asupra celor păcătoși”. El a spus limpede că cei neprihăniți nu sunt pierduți, ci „intră în odihna Domnului Dumnezeului lor”²². Cei păcătoși vor răspunde pentru atrocitățile pe care le săvârșesc.²³

Unele încercări sunt rezultatul nesupunerii față de legile lui Dumnezeu. Problemele de sănătate provocate de fumat, consumul de alcool și droguri sunt deosebit de grave. Rata condamnărilor la închisoare din cauza delictelor comise sub influența alcoolului și a drogurilor este, de asemenea, foarte mare.²⁴

Numărul divorțurilor cauzate de infidelitate este, de asemenea, considerabil. Multe dintre aceste încercări și suferințe ar fi putut fi evitate prin supunerea față de legile lui Dumnezeu.²⁵

Iubitul meu președinte de misiune, vârstnicul Marion D. Hanks (care a

trecut dincolo de vâl în luna august), ne-a rugat pe noi, cei care eram misionari, să memorăm o frază ce ne îndemna să rezistăm încercărilor vieții muritoare: „Nu există niciun joc al întâmplării, nicio soartă, niciun destin care să zădărnicească, să împiedice sau să controleze dedicarea fermă a unui suflet puternic”²⁶.

El a spus că aceasta nu se aplică tuturor încercărilor cu care ne confruntăm, dar este adevărată în cazul aspectelor spirituale. Am prețuit sfatul său în viața mea.

Unul dintre motivele numărului mare de vieți pierdute pe *Titanic* a fost acela că nu au existat suficiente bărci de salvare. Indiferent de încercările cu care ne confruntăm în această viață, ispășirea Salvatorului asigură bărci de salvare pentru toți oamenii. Cei care cred că încercările cu care se confruntă sunt nedrepte trebuie să afle că ispășirea compensează toate nedreptățile vieții.²⁷

O încercare unică pentru aceia care au pierdut persoane dragi este să evite să se gândească prea mult la ocaziile pierdute în această viață. Deseori, cei care mor de tineri au dovedit capacități, inteligență și talente considerabile. Cu capacitatea noastră limitată de a înțelege, noi deplângem lucrurile care nu vor fi realizate și cântecele care nu vor fi cântate. Această stare a fost descrisă ca faptul de a muri cu muzica încă în tine. Muzica, în acest caz, este o metaforă pentru potențialul neîmplinit. Uneori, oamenii fac pregătiri considerabile, dar nu au ocazia să le pună în aplicare în viața muritoare.²⁸ Unul dintre cele mai citate poeme clasice, „Elegy Written in a Country Church-Yard” („Elegie scrisă în curtea unei biserici de la țară”), de Thomas Gray, este o meditație asupra unor astfel de ocazii pierdute.

*Multe flori fără a fi văzute înfloresc
Și frumusețea în van își iroiesc.*²⁹

Ocazia pierdută ar putea avea legătură cu familia, profesia, talentele, experiențele sau altele. Toate acestea au avut o durată scurtă în cazul surorii Corbett. Au existat cântece pe care ea nu le-a cântat și lucruri pe care ea nu le-a împlinit în această viață muritoare. Dar, privind prin prisma largă și clară a Evangheliei, nu prin prisma limitată a existenței muritoare, noi aflăm de marea recompensă eternă promisă de un Tată iubitor în planul Său. Așa cum a propovăduit apostolul Pavel: „Ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc”.³⁰ Un vers dintr-un frumos imn ne aduce alinare, îmbărbătare și o viziune clară: „Iar Isus poate auzi cântecele pe care eu nu le cânt”³¹.

Salvatorul a spus: „De aceea, inimile voastre să se îmbărbăteze... fiți liniștiți și să știți că Eu sunt Dumnezeu”³². Noi avem promisiunea Sa că noi vom cânta împreună cu copiii noștri „cântece de bucurie nepieritoare”³³. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Ioan 16:33.
2. Vezi Mosia 18:8-9; vezi, de asemenea, 2 Nefi 32:7.
3. Vezi Boyd K. Packer, „The Play and the Plan” (Church Educational System fireside for young adults, 7 mai 1995), p. 3: „În viața muritoare, noi suntem ca cineva care intră în sala de teatru exact când cortina se ridică pentru ca actul doi să înceapă. Am pierdut actul 1... iar în actul doi nu este scris niciodată «și toți au trăit fericiți pentru totdeauna». Această replică apare întotdeauna în actul trei, când misterele sunt rezolvate și totul este pus în ordine”. Vezi, de asemenea, Neal A. Maxwell, *All These Things Shall Give Thee Experience* (1979), p. 37: „Dumnezeu... vede și începutul și sfârșitul... Aritmetica... este ceva ce noi muritorii nu putem înțelege. Nu putem face adunările pentru că nu avem toate numerele. Suntem blocați în timp și limitați de perspectiva îngustă a acestei a doua stări”.

4. Cei care au murit înainte de a ajunge la vârsta responsabilității sunt salvați în împărăția celestială (vezi Doctrină și legăminte 137:10). Cei care au murit fără a cunoaște Evanghelia și care ar fi primit-o, dacă ar fi avut ocazia, vor fi și ei moștenitori ai Împărăției Celestiale (vezi Doctrină și legăminte 137:7). În plus, chiar și aceia care au fost mai puțin cutezători în viață vor fi, în timp, binecuvântați cu o existență superioară acestei vieți (vezi Doctrină și legăminte 76:89).
5. Vezi Conway B. Sonne, *A Man Named Alma: The World of Alma Sonne* (1988), p. 83.
6. Vezi Sonne, *A Man Named Alma*, p. 84.
7. Faptele apostolilor 10:34; vezi, de asemenea, „The Sinking of the World’s Greatest Liner”, *Millennial Star*, 18 apr. 1912, p. 250.
8. Vezi *Millennial Star*, 18 apr. 1912, p. 250.
9. Fratele Sonne este unul dintre unchii vârstnicului L. Tom Perry.
10. Vezi Sonne, *A Man Named Alma*, p. 83.
11. Vezi Sonne, *A Man Named Alma*, p. 83-84; vezi, de asemenea, „From the Mission Field”, *Millennial Star*, 18 apr. 1912, p. 254: „Eliberări și plecări – Misionarii numiți mai jos au fost eliberați din chemările pe care le-au îndeplinit cu cinste și au plecat spre casă în data de 13 aprilie 1912 cu nava *Mauretania*. Din Marea Britanie – Alma Sonne, George B. Chambers, Willard Richards, John R. Sayer, F. A. [Fred] Dahle. Din Olanda – L. J. Shurtliff”.
12. Vezi Genesa 44:30-31, 34.
13. În Frank Millward, „Eight elders missed voyage on Titanic”, *Deseret News*, 24 iulie 2008, M6.
14. Vezi „Friend to Friend”, *Friend*, mart. 1977, p. 39.
15. Vezi David A. Bednar, „The Tender Mercies of the Lord”, *Liahona*, mai 2005, p. 99-102.
16. Vezi Doctrină și legăminte 59:21.
17. Vezi Alma 36:30.
18. Doctrină și legăminte 42:44.
19. Interviu cu Donald M. Corbett, nepotul lui Irene Corbett, 30 oct. 2010, realizat de Gary H. Cook.
20. Doctrină și legăminte 122:7.
21. Doctrină și legăminte 122:9.
22. Alma 60:13.
23. Salvatorul a spus limpede: „Este cu neputință să nu vină prilejuri de păcătuire; dar vai de acela prin care vin!” (Luca 17:1).
24. Secțiunea 89 din Doctrină și legăminte – „ordinea și voința lui Dumnezeu în salvarea temporală a tuturor sfinților în ultimele zile” (versetul 2) – binecuvântează tot mai mult pe sfinții din zilele din urmă.
25. Vezi Doctrină și legăminte 42:22-24.
26. Vezi „Will”, *Poetical Works of Ella Wheeler Wilcox* (1917), p. 129.
27. Vezi „Ispășirea”, *Predicații Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* (2004), p. 51-52.
28. Vezi „The Song That I Came to Sing”, în *The Complete Poems of Rabrindranath Tagore’s Gitanjali*, ed. S. K. Paul (2006), p. 64: „Rămâne necântat cântecul pe care am venit să-l cânt. /Mi-am petrecut zilele instrumentul acordând”.
29. Thomas Gray, „Elegy Written in a Country Church-Yard”, în *The New Oxford Book of English Verse*, ed. Christopher Ricks (1999), p. 279.
30. 1 Corinteni 2:9.
31. „Este soare-n sufletul meu azi”, *Immuri*, nr. 144.
32. Doctrină și legăminte 101:16; vezi, de asemenea, Psalmii 46:10.
33. Doctrină și legăminte 101:18; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 45:71.

Președintele Thomas S. Monson

Până când ne vom revedea

Fie ca Spiritul pe care L-am simțit aici să fie și să rămână cu noi în timp ce îndeplinim lucrurile care ne ocupă timpul în fiecare zi.

Dragii mei frați și dragile mele surori, știu că veți fi de acord cu mine că aceasta a fost o conferință plină de inspirație. Am simțit Spiritul Domnului din abundență în aceste ultime două zile, în timp ce inimile noastre au fost atinse și mărturiile noastre despre această lucrare divină au fost întărite. Mulțumim fiecărui vorbitor, inclusiv acelor frați care au spus rugăciunile.

Ne aflăm aici pentru că Îl iubim pe Domnul și vrem să-L slujim. Vă depun mărturie că Tatăl nostru Ceresc ne poartă de grijă. Mărturisesc influența Sa în toate lucrurile.

Muzica a fost, din nou, minunată și exprim recunoștința mea și a întregii Biserici față de aceia care au dorit să ne împărtășească talentele lor în această privință.

Ne exprimăm profunda apreciere față de acei frați care au fost eliberați în timpul acestei conferințe. Ei au slujit cu credință și au adus contribuții însemnate la lucrarea Domnului.

Îmi exprim profunda apreciere față de consilierii mei credincioși și devotați și le mulțumesc în mod public

pentru susținerea și ajutorul pe care mi le oferă. Dâșii sunt, într-adevăr, oameni înțelepți și pricepuți, iar slujirea lor este de neprețuit.

Le mulțumesc fraților din Cvorumul Celor Doisprezece pentru slujirea lor foarte capabilă și fermă în lucrarea Domnului. De asemenea, îmi exprim recunoștința pentru membrii Cvorumurilor celor Șaptezeci și ai Episcopatului care prezidează pentru slujirea lor altruistă și eficientă. În același mod, îmi exprim aprecierea față de femeile și bărbații care slujesc în calitate de conducători generali ai organizațiilor auxiliare.

Dragi frați și surori, vă asigur că

Tatăl nostru Ceresc cunoaște problemele cu care ne confruntăm în lume astăzi. El ne iubește pe fiecare în parte și ne va binecuvânta pe măsură ce ne străduim să ținem poruncile Sale și îl căutăm prin rugăciune.

Cât de binecuvântați suntem să avem Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos! Ea oferă răspunsuri la întrebări ca: de unde am venit, de ce suntem aici și încotro ne îndreptăm când părăsim această viață. Ea oferă însemnătate, direcție și speranță vieților noastre.

Vă mulțumesc pentru slujirea pe care v-o acordați cu atâta bunăvoință unii altora. Suntem reprezentanții lui Dumnezeu aici pe pământ, având porunca de a iubi și sluji copiii Săi.

Vă mulțumesc pentru tot ce faceți în episcopiile și ramurile dumneavoastră. Îmi exprim recunoștința pentru dorința dumneavoastră de a sluji în pozițiile în care ați fost chemați, indiferent care ar fi acelea. Fiecare dintre ele este importantă pentru progresul lucrării Domnului.

Acum se va încheia conferința. În timp ce ne întoarcem la căminele noastre, să facem acest lucru în siguranță. Fie ca totul să fie bine până când ne vom revedea. Fie ca Spiritul pe care L-am simțit aici să fie și să rămână cu noi în timp ce îndeplinim lucrurile care ne ocupă timpul în fiecare zi. Fie ca noi să dăm dovadă de

Julie B. Beck

președinta generală a Societății de Alinare

o bunătate sporită unii față de ceilalți. Fie ca noi să facem întotdeauna lucrarea Domnului.

Fie ca binecuvântările Cerului să fie cu dumneavoastră. Fie ca în căminele dumneavoastră să fie armonie și dragoste. Fie ca dumneavoastră să vă întăriți mărturiile, ca ele să vă fie o protecție împotriva dușmanului.

Ca umil slujitor al dumneavoastră, doresc din toată inima să fac voia lui Dumnezeu, să Îl slujesc și să vă slujesc pe dumneavoastră.

Vă iubesc; mă rog pentru dumneavoastră. Doresc să vă rog încă o dată să vă amintiți de mine și de toate autoritățile generale în rugăciunile dumneavoastră. Suntem uniți împreună cu dumneavoastră pentru a ajuta la progresul acestei lucrări minunate. Vă depun mărturie că suntem împreună în această lucrare și că fiecare, bărbat, femeie și copil are ceva de făcut. Fie ca Dumnezeu să ne dea tăria, abilitatea și hotărârea de a ne îndeplini bine responsabilitatea.

Vă depun mărturia că această lucrare este adevărată, că Salvatorul nostru trăiește și că El călăuzește și îndrumă Biserica Sa, aici, pe pământ. Vă depun mărturie și vă las mărturia mea că Dumnezeu, Tatăl nostru Etern, trăiește și ne iubește. El este, într-adevăr, Tatăl nostru și este un Personaj real. Fie ca noi să ne dăm seama și să înțelegem cât de aproape dorește El să vină de noi, cât de multe dorește să facă pentru a ne ajuta, cât de mult ne iubește și cât de mult face și dorește să facă pentru noi.

Fie ca El să vă binecuvânteze. Fie ca pacea Sa pe care El a promis-o să fie cu dumneavoastră acum și întotdeauna.

Vă spun rămas bun până când ne vom întâlni din nou după șase luni și fac acest lucru în numele lui Isus Hristos, Salvatorul și Mântuitorul nostru, amin. ■

Ce sper că vor înțelege nepoatele mele (și nepoții mei) despre Societatea de Alinare

Sper că nepoatele mele vor înțelege că, din ziua în care a început să fie restaurată Evanghelia în această dispensație, Domnul a avut nevoie de femei credincioase care să participe ca ucenice ale Sale.

Este un privilegiu să mă adresez dumneavoastră la această adunare istorică. Este o binecuvântare pentru noi să fim împreună. În timpul slujirii mele ca președintă generală a Societății de Alinare mi-am dezvoltat o dragoste profundă față de dumneavoastră, surorile de la Societatea de Alinare din această Biserică, iar Domnul mi-a sporit viziunea despre ce simte El față de noi și ce așteaptă de la noi.

Am intitulat acest mesaj: „Ce sper că vor înțelege nepoatele mele (și nepoții mei) despre Societatea de Alinare”. Nepoatele mele cele mai mari lucrează în mod activ la Progresul personal și își dezvoltă obiceiuri și trăsături de femei neprihănite. În curând, ele și colegile lor vor prelua

responsabilitatea acestei mărețe societăți a femeilor din întreaga lume.

Sper că ceea ce spun în acest mesaj le va face pe ele și pe toate cele care îl aud sau îl citesc să înțeleagă mai bine ceea ce a intenționat Domnul să facă pentru fiicele Sale atunci când a fost organizată Societatea de Alinare.

Un model străvechi de slujire

Sper că nepoatele mele vor înțelege că Societatea de Alinare din ziua de azi este organizată după modelul uceniciei care exista în Biserica din vechime. Atunci când Salvatorul a organizat Biserica Sa în timpurile din Noul Testament „femeile erau participante importante în slujirea [Sal]”¹. El le-a vizitat pe Marta și pe Maria, două dintre cele mai dedicate ucenice ale Sale, acasă

la Marta. În timp ce Marta Îl asculta și Îl servea conform obiceiurilor din vremea lor, El a ajutat-o să vadă că ea putea face mai mult de-atât. El le-a ajutat pe Marta și pe Maria să înțeleagă că puteau alege „partea cea bună”, care nu li se va lua². Aceste cuvinte blânde au fost ca o invitație de participare la munca de slujire a Domnului. Iar, mai târziu în Noul Testament, mărturia puternică a Martei despre divinitatea Salvatorului ne permite să înțelegem mai bine credința și slujirea ei³.

Pe măsură ce citim mai departe în Noul Testament, aflăm că apostolii au continuat să stabilească Biserica Domnului. Aflăm și despre femei credincioase, a căror slujire a contribuit la creșterea Bisericii. Pavel a vorbit despre femeile ucenice din locuri precum Efes⁴ și Filipi⁵. Dar, deoarece Biserica Domnului a fost pierdută în apostazie, acest model de slujire s-a pierdut și el.

Când Domnul a început restaurarea Bisericii Sale prin intermediul profetului Joseph Smith, El a inclus iar femeile în modelul de slujire. La câteva luni după ce Biserica a fost organizată oficial, Domnul a revelat că Emma Smith trebuia să fie pusă deoparte ca o conducătoare și învățătoare în Biserică și ca ajutor oficial pentru soțul ei, profetul⁶. În chemarea sa de a-L ajuta pe Domnul să clădească împărăția Sa, i s-au dat instrucțiuni despre modul cum să-și mărească credința și neprihănirea personală, cum să-și

întărească familia și căminul și cum să slujească altora.

Sper că nepoatele mele vor înțelege că, din ziua în care a început să fie restaurată Evanghelia în această dispensație, Domnul a avut nevoie de femei credincioase care să participe ca ucenice ale Sale.

Unul dintre exemplele referitoare la contribuția lor extraordinară a fost în cadrul muncii misionare. Creșterea nespūsă a Bisericii timpurii a fost posibilă deoarece bărbați credincioși au fost dornici să-și părăsească familiile ca să călătorească spre locuri necunoscute și să îndure lipsuri și greutăți pentru a predica Evanghelia. Totuși, acești bărbați au înțeles că misiunile lor nu ar fi fost posibile fără credința și parteneriatul întreg al femeilor din viețile lor, care au susținut căminele și afacerile și au câștigat venituri pentru familiile lor și pentru misionari. Suroarele s-au îngrijit și de miile de converțiți care s-au adunat în comunitățile lor. Ele s-au angajat foarte mult într-un nou mod de viață, ajutând la clădirea împărăției Domnului și participând la lucrarea Sa de salvare.

Asociate cu preoția

Sper că nepoatele mele vor înțelege că Domnul l-a inspirat pe profetul Joseph Smith să organizeze femeile din Biserică „sub conducerea preoției, după modelul preoției”⁷ și să le învețe „cum puteau [ele] să ajungă în posesia

privilegiilor, binecuvântărilor și darurilor preoției”⁸.

Când Societatea de Alinare a fost organizată oficial, Emma Smith și-a continuat chemarea de conducătoare. Ea a fost numită președinta organizației, având două consilieri care să slujească cu ea într-o președinție. În loc să fie aleasă prin vot popular, așa cum era obiceiul în organizațiile din afara Bisericii, această președinție a fost chemată prin revelație, susținută de cele pe care urma să le conducă și pusă deoparte de către conducătorii preoției pentru a sluji în chemările lor, fiind astfel „[chemate] de Dumnezeu prin profeție și prin așezarea mâinilor de către aceia care dețin autoritatea”⁹. Fiind organizată sub conducerea preoției a fost posibil ca președinția să primească îndrumare de la Domnul și de la profetul Său pentru o lucrare distinctă. Organizarea Societății de Alinare a permis ca depozitul Domnului de talent, timp și alte mijloace să fie administrat cu înțelepciune și în ordine.

Acel grup inițial de femei a înțeles că le-a fost dată autoritatea de a preda, de a inspira și de a le organiza pe surori ca ucenice pentru a ajuta la lucrarea Domnului de salvare. La primele lor adunări, surorile au fost învățate despre scopurile de îndrumare ale Societății de Alinare: mărirea credinței și neprihănirii personale, întărirea familiilor și căminelor, precum și găsirea și ajutorarea celor aflați în nevoie.

Sper că nepoatele mele vor înțelege că organizarea Societății de Alinare a fost o parte esențială a pregătirii sfinților pentru privilegiile, binecuvântările și darurile care se găsesc numai în templu. Președintele Joseph Fielding Smith ne-a învățat că Societatea de Alinare „este o parte vitală a împărăției lui Dumnezeu pe pământ” și „că este desemnată și condusă astfel încât să le ajute pe membrele ei credincioase

să obțină viață eternă în împărăția Tatălui nostru”¹⁰. Ne putem imagina cum trebuie să se fi simțit surorile în Magazinul din cărămidă roșie al lui Joseph Smith la acele prime adunări ale Societății de Alinare, cu fața spre dealul pe care fusese construit un templu, în timp ce profetul le învăța că „trebuie să existe o societate selectă, separată de toate răutățile lumii, aleasă, virtuoaasă și sfântă”¹¹.

Sper că nepoatele mele prețuiesc templul așa cum au făcut surorile din cadrul primei Societăți de Alinare, care au crezut că binecuvântările templului erau marele premiu și țelul măreț al fiecărei femei sfinte din zilele din urmă. Sper că, la fel ca surorile din cadrul primei Societăți de Alinare, nepoatele mele se vor strădui zilnic să devină suficient de mature pentru a face și ține legămintele sfinte din templu și că atunci când vor merge la templu vor da atenție la tot ce se spune și se face. Prin binecuvântările din templu, ele vor fi înarmate cu putere¹² și binecuvântate să primească „cheia cunoașterii lui Dumnezeu”¹³. Prin intermediul rânduielilor preoției care se înfăptuiesc numai în temple, ele vor fi binecuvântate să-și îndeplinească responsabilitățile lor divine, eterne și vor promite să ducă o viață de ucenice care au făcut angajamente. Sunt recunoscătoare că unul dintre scopurile importante ale Domnului în organizarea Societății de Alinare a fost să dea femeilor responsabilitatea de a se ajuta una pe cealaltă să se pregătească „pentru mărețele binecuvântări ale preoției care sunt cuprinse în rânduielile și legămintele din templu”¹⁴.

Refugiul și influența unei societăți a femeilor din întreaga lume

Sper că nepoatele mele vor ajunge să înțeleagă cât sunt de importante

influența și capacitatea Societății de Alinare în care sunt asociate surori din întreaga lume. Din anul 1842, Biserica s-a răspândit mult dincolo de Nauvoo, iar Societatea de Alinare se găsește acum în peste 175 de țări, în care surorile vorbesc în mai mult de 80 de limbi. În fiecare săptămână sunt organizate noi episcopii și ramuri, iar noile Societăți de Alinare devin parte a unei asociații de femei aflată mereu în expansiune, „răspândită peste continente”¹⁵. Când Societatea de Alinare cuprindea un număr relativ mic de femei și era organizată în principal în Utah, conducătorii ei s-au putut concentra mai mult asupra organizării și slujirii prin programe sociale locale și munca de alinare corelată cu acestea. Ei au dezvoltat industrii locale și au realizat proiecte de construcții de spitale și magazine de grâne. Acele eforturi ale Societății de Alinare de la începuturi au ajutat la stabilirea unor modele de slujire care acum sunt aplicate la nivel global. Pe măsură ce Biserica crește, Societatea de Alinare poate să-și atingă acum scopurile în fiecare episcopie și ramură, în

fiecare țară și district, în timp ce se adaptează la o lume aflată mereu în schimbare.

În fiecare zi, surorile Societății de Alinare din toată lumea trec prin întreaga serie de încercări și experiențe ale vieții muritoare. Femeile și familiile lor se confruntă azi față în față cu așteptări nerealizate, boli mintale, fizice și spirituale, accidente și decese. Unele surori suferă de singurătate și dezamăgire deoarece nu au propria familie, iar altele suferă datorită consecințelor unor alegeri necorespunzătoare făcute de membrii familiei. Unele au trecut prin război, foamete sau dezastre naturale, iar altele se confruntă cu probleme de dependență, lipsa unui loc de muncă sau educație și pregătire insuficientă. Toate aceste dificultăți pot slăbi credința și pot diminua tăria persoanelor și a familiilor. Unul dintre scopurile Domnului în organizarea surorilor într-o societate de slujire a fost să ofere alinarea care avea să le ridice deasupra „a tot ceea ce împiedică bucuria și progresul femeii”¹⁶. În fiecare episcopie și ramură există o Societate de Alinare cu surori care pot căuta și

Ceresc vrea ca noi să urmăm o cale mai înaltă și să ne demonstrăm slujirea îngrijindu-ne cu sinceritate de copiii Săi. Având acest scop important în gând, conducătoarele sunt învățate acum să ceară rapoarte despre bunăstarea spirituală și temporală a surorilor și a familiilor lor și despre slujirea oferită¹⁸. Iar învățătoarele vizitatoare au acum responsabilitatea de a „cunoaște sincer și a iubi sincer fiecare soră, de a o ajuta să-și întărească credința și de a-i sluji”¹⁹.

Ca ucenice devotate ale Salvatorului, ne îmbunătățim abilitatea de a face lucrurile pe care le-ar face El dacă ar fi aici. Știm că pentru El contează grija noastră și astfel încercăm să ne concentrăm asupra îngrijirii surorilor noastre în loc să facem liste cu lucrurile ce trebuie făcute. Adevărata slujire se măsoară mai mult prin profunzimea carității noastre decât prin perfecțiunea statisticilor noastre. Vom ști că avem succes în slujirea noastră ca surori vizitatoare atunci când surorile noastre pot spune: „Învățătoarea mea vizitatoare mă ajută să cresc spiritual” și „Știu că învățătoarea mea vizitatoare se îngrijește mult de mine și de familia mea” și „Dacă am probleme, știu că învățătoarea mea vizitatoare va acționa fără să aștepte să i se ceară acest

Itu, Brazilia

primi revelație și care se pot sfătui cu conducătorii preoției pentru a se întări reciproc și pentru a găsi soluții care sunt valabile în propriile lor cămine și comunități.

Sper că nepoatele mele vor înțelege că prin intermediul Societății de Alinare, slujirea lor este mare și ele se pot angaja împreună cu alte surori în același fel de muncă impresionantă și eroică pe care a făcut-o Salvatorul. Felul de muncă pe care trebuie să-l facă surorile din această Biserică în zilele noastre nu a avut niciodată un scop prea modest sau lipsit de logică pentru Domnul. Prin credința lor, ele pot simți aprobarea Lui și pot fi binecuvântate cu tovarășia Spiritului Său.

Nepoatele mele mai trebuie să știe că Societatea de Alinare poate oferi un loc de siguranță, de refugiu și de protecție¹⁷. Deoarece timpurile noastre devin tot mai dificile, surorile credincioase ale Societății de Alinare se vor uni pentru a proteja căminele Sionului de glasurile stridente ale lumii și de influența dăunătoare și provocatoare a adversarului. Prin intermediul Societății de Alinare, ele vor fi învățate și întărite, iar influența femeilor neprihănite poate binecuvânta mult mai mulți copii ai Tatălui nostru.

Grija față de alții și slujirea

Sper că nepoatele mele vor înțelege că învățământul prin vizite este o exprimare a slujirii lor și o cale importantă de a-și onora legămintele. Acest element al slujirii noastre trebuie să semene mult cu slujirea Salvatorului nostru. În zilele de început ale Societății de Alinare, un comitet vizitator din fiecare episcopie primea sarcina de a evalua nevoile și de a colecta donațiile pentru a fi distribuite celor nevoiași. De-a lungul anilor, surorile Societății de Alinare și conducătoarele au învățat pas cu pas și și-au îmbunătățit abilitatea de a veghea asupra altora. Au fost timpuri când surorile s-au concentrat mai mult asupra îndeplinirii vizitelor, predării lecțiilor și lăsării de bilețele când treceau pe la casele surorilor lor. Aceste practici le-au ajutat pe surori să învețe modelul grijii față de alții. Așa cum oamenii din timpul lui Moise s-au concentrat asupra ținerii unei lungi liste de reguli, surorile Societății de Alinare și-au impus ele însele, uneori, multe reguli scrise și nescrise în dorința lor de a înțelege cum să se întărească una pe cealaltă.

Fiind atât de multă nevoie de alinare și salvare în viețile surorilor și a familiilor lor în ziua de azi, Tatăl nostru

lucru”. Conducătoarele care înțeleg importanța de a sluji altora se vor sfătui împreună pentru a căuta și primi revelație despre modul cum să le edifice pe învățătoarele vizitatoare și cum să se organizeze și să îndeplinească o slujire inspirată.

Pe lângă aceasta, învățământul prin vizite este o extensie a sarcinii episcopului de a se îngriji de turma Domnului. Episcopul și președinta Societății de Alinare au nevoie de slujirea învățătoarelor vizitatoare inspirate pentru a-i ajuta în îndeplinirea responsabilităților lor. Prin slujirea învățătoarelor vizitatoare, o președintă a Societății de Alinare poate fi conștientă de bunăstarea fiecărei surori din episcopie și poate raporta despre bunăstarea surorilor când discută cu episcopul ei.

Președintele Thomas S. Monson ne-a învățat că: „Atunci când ne străduim cu credință nimic nu ne împiedică să ne îndeplinim îndatoririlor care ne-au fost desemnate; când căutăm inspirație de la Cel Atotputernic pentru a ne îndeplini responsabilitățile, putem face miracole”²⁰. Sper că nepoatele mele vor participa la miracole în timp ce ajută ca învățământul prin vizite să devină un model de slujire pe care Domnul îl va recunoaște atunci când va veni din nou.

Îndeplinirea scopurilor Societății de Alinare

Aceste lucruri și alte învățăminte esențiale despre Societatea de Alinare sunt acum disponibile ca nepoatele mele să le studieze în cartea *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society (Fiice în Împărăția Mea: Istoria și lucrarea Societății de Alinare)*. Această carte conține o consemnare a moștenirii Societății de Alinare și a femeilor acestei Biserici. Ea va unifica și va alinia surorile din întreaga lume la scopurile Societății

de Alinare și la modelele și privilegiile slujirii. Ea este o mărturie despre rolul esențial al femeilor în planul fericirii creat de Tatăl nostru și furnizează un standard neclintit despre lucrurile în care credem, pe care le facem și pe care le vom apăra. Prima Președinție ne-a încurajat să „studiem această carte și să permitem adevărilor ei nesfârșite și exemplelor inspiratoare să [ne] influențeze viețile”²¹.

Știind că organizația Societății de Alinare a fost creată în mod divin, președintele Joseph F. Smith le-a spus surorilor de la Societatea de Alinare: „Dumneavoastră trebuie să îndrumați lumea și să le îndrumați mai ales pe femeile din lume... Dumneavoastră sunteți fruntea”, a spus el, „nu trebuie să rămâneți la urmă”²². Deoarece timpul întoarcerii Domnului este tot mai aproape, sper că nepoatele mele vor deveni femei puternice și credincioase care pun în practică în viața lor principiile și modelele Societății de Alinare. Pe măsură ce Societatea de Alinare devine un mod de viață pentru ele, sper că vor sluji în unitate cu alte surori pentru a îndeplini scopurile ei divine. Am o mărturie despre Biserica adevărată restaurată a lui Isus Hristos și sunt recunoscătoare pentru modelul de slujire care a fost restaurat când Domnul

l-a inspirat pe profetul Joseph Smith să organizeze Societatea de Alinare. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p. 3.
2. Vezi Luca 10:38–42.
3. Vezi Ioan 11:20–27.
4. Vezi Faptele apostolilor 18:24–26; Romani 16:3–5.
5. Vezi Filipeni 4:1–4.
6. Vezi Doctrină și legăminte 25.
7. Joseph Smith, în *Daughters in My Kingdom*, p. 12.
8. Joseph Smith, în *History of the Church*, 4:602.
9. Articolele de credință 1:5.
10. Joseph Fielding Smith, în *Daughters in My Kingdom*, p. 97.
11. Joseph Smith, în *Daughters in My Kingdom*, p. 15.
12. Vezi Doctrină și legăminte 109:22; vezi, de asemenea, Sheri L. Dew, în *Daughters in My Kingdom*, p. 128.
13. Doctrină și legăminte 84:19; vezi, de asemenea, Ezra Taft Benson, în *Daughters in My Kingdom*, p. 129.
14. *Daughters in My Kingdom*, p. 131.
15. Boyd K. Packer, în *Daughters in My Kingdom*, p. 99.
16. John A. Widtsoe, în *Daughters in My Kingdom*, p. 25.
17. Vezi *Daughters in My Kingdom*, p. 86–87.
18. Vezi *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 9.5.4.
19. *Handbook 2*, 9.5.1.
20. Thomas S. Monson, în *Daughters in My Kingdom*, p. 91.
21. Prima Președinție, în *Daughters in My Kingdom*, p. ix.
22. Joseph F. Smith, în *Daughters in My Kingdom*, p. 66.

Silvia H. Allred

Prima consilieră în Președinția generală a Societății de Alinare

Caritatea nu piereniciodată

[Să ne rugăm] pentru a avea dorința de a fi pline de caritate, dragostea pură a lui Hristos.

Sotul meu împreună cu mine am vizitat recent orașul Nauvoo, Illinois. În timpul șederii noastre acolo, am vizitat camera de sus a magazinului de cărmindă roșie în care profetul Joseph Smith își avea biroul și de unde conducea o afacere. Am ascultat cu atenție ghidul care a prezentat câteva dintre evenimentele istorice ale restaurării care au avut loc aici.

Gândurile mele s-au îndreptat către organizarea Societății de Alinare și către unele dintre învățăturile pe care surorile de la Societatea de Alinare le-au primit de la profetul Joseph chiar în acea cameră. Acele învățături au devenit principiile fundamentale pe care a fost clădită Societatea de Alinare. Dezvoltarea credinței, întărirea familiilor din Sion și căutarea și ajutorarea celor nevoiași au fost stabilite drept scopuri încă de la începutul Societății de Alinare. Ele au fost întotdeauna în acord cu învățăturile profetilor noștri.

Într-una dintre acele prime întâlniri, profetul Joseph a citat din scrierile lui Pavel către corinteni. În cuvântarea sa puternică despre dragoste, Pavel face referire la credință, speranță și dragoste și încheie, zicând: „Dar cea mai mare dintre ele este dragostea”¹.

El descrie atributele dragostei. El a zis:

„Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate: dragostea nu pizmuește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie...

nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău,

nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr,

acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul.

Dragostea nu va pieri niciodată”².

Adresându-se surorilor, profetul Joseph a spus: „Nu vă limitați în părerea voastră cu privire la virtuțile aproapelui vostru... trebuie să vă dezvoltați sentimentele de dragoste și de respect unul față de celălalt dacă veți dori să faceți ca Isus... Pe măsură ce creșteți în neprihănire și în virtute, pe măsură ce creșteți în bunătate – sporiți dragostea și compasiunea voastră față de alții – trebuie să fiți îndelung răbdători și indulgenți cu greșelile oamenilor. Cât de prețioase sunt sufletele oamenilor!”³.

Declarația scripturală „Caritatea nu va pieri niciodată” a devenit motto-ul Societății de Alinare deoarece cuprinde aceste învățături și însărcinarea pe care profetul Joseph Smith le-a dat surorilor

Societății de Alinare de a-i „alina pe cei săraci” și de a „salva suflete”⁴.

Aceste principii fundamentale au fost acceptate în întregime de surorile Societății de Alinare din întreaga lume căci acesta este caracterul lucrării Societății de Alinare.

Ce este dragostea? În ce fel dobândim dragostea?

Profetul Mormon a definit caritatea ca fiind dragostea pură a lui Hristos⁵, iar Pavel ne învață că „dragostea... este legătura desăvârșirii”⁶ și Nefi ne amintește că „Domnul Dumnezeu a dat o poruncă, că toți oamenii trebuie să aibă caritate, căci caritatea este dragoste”⁷.

Trecând în revistă descrierea precedentă a lui Pavel cu privire la dragoste, învățăm că dragostea nu reprezintă o singură faptă sau un lucru pe care îl dăruim, ci o atitudine, o stare de spirit, sentimente bune ce duc la fapte bune.

Mormon ne învață, de asemenea, că dragostea este oferită adevăraților ucenici ai Domnului și că aceasta îi purifică pe aceia care o au⁸. În plus, învățăm că dragostea este un dar divin pe care trebuie să-l căutăm și pentru care trebuie să ne rugăm. Trebuie să avem dragoste în inimile noastre pentru a putea moșteni împărăția celestială⁹.

Înțelegând că Domnul ne-a cerut să ne „[îmbrăcăm]... cu legătura carității”¹⁰, trebuie să ne întrebăm ce calități ne vor ajuta să dezvoltăm dragostea.

Trebuie ca mai întâi să avem dorința de a dezvolta sentimentul de dragoste și să devenim mai asemănătoare lui Hristos.

Următorul pas este să ne rugăm. Mormon ne îndeamnă să ne „[rugăm] la Tatăl cu toată puterea inimii, pentru ca [noi să fim pline] de dragostea Lui”. Această dragoste dumnezeiască este caritatea și, pe măsură ce ne umplem cu această dragoste, vom „[fi] la fel ca El”¹¹.

Citirea zilnică din scripturi ne poate îndrepta gândurile spre Salvator și

spre dorința de a deveni mai asemănătoare Lui.

În biroul meu am un tablou de Minerva Teichert, intitulat *Rescue of the Lost Lamb* (Salvarea mielului rătăcit). Acesta Îl înfățișează pe Salvator printre oile Sale, purtând în brațe cu grijă un miel micuț. Mă ajută să reflectez la rugămintea Sa: „Paște oile Mele”¹², ceea ce înseamnă să sluiți tuturor celor din jurul dumneavoastră și să acordați atenție deosebită celor nevoiași.

Salvatorul este exemplul perfect în ceea ce privește punerea în practică a dragostei. În timpul slujirii Sale în viața muritoare, El a dat dovadă de compasiune față de cei care erau înfomețați, față de păcătoși, de cei aflați în suferință și de cei bolnavi. El le-a slujit celor săraci și celor bogați; femeilor, copiilor și bărbaților; membrilor familiei Sale, prietenilor și străinilor. El i-a iertat pe acuzatorii Săi, a suferit și a murit pentru întreaga omenire.

De-a lungul vieții sale, profetul Joseph Smith a pus, de asemenea, în practică dragostea, dând dovadă de dragoste frățească și de respect față de alții. A fost cunoscut pentru bunătatea, dragostea, compasiunea și grija sa față de cei din jurul său.

Astăzi, suntem binecuvântați să avem un profet care dă dovadă de dragoste. Președintele Thomas S. Monson este un exemplu pentru noi și pentru lume. El poartă, precum o mantie,

Itu, Brazilia

legătura carității. El este blând, plin de compasiune și generos; un adevărat slujitor al Domnului Isus Hristos.

Președintele Monson ne învață: „Caritatea înseamnă să avem răbdare cu cineva care ne-a dezamăgit. Înseamnă să rezistăm impulsului de a ne simți jigniți. Înseamnă acceptarea slăbiciunilor și eșecurilor. Înseamnă acceptarea oamenilor așa cum sunt. Înseamnă să cauți, dincolo de aspectul fizic, trăsăturile care nu vor dispărea cu timpul. Înseamnă să rezisti impulsului de a-i eticheta pe ceilalți”¹³.

Când dăm dovadă de dragoste, suntem dornici să îi slujim și să-i ajutăm pe alții atunci când ne este incomod și fără să ne gândim la recunoaștere sau la răsplată. Nu așteptăm să ni se dea desemnări pentru a ajuta, deoarece dragostea ne face să oferim ajutor în mod instinctiv. Alegând să fim blânzi, grijuli, generoși, răbdători, să îi acceptăm și să îi includem pe alții în activitățile noastre, iertători și altruști, descoperim că suntem plini de dragoste.

Societatea de Alinare oferă modalități nenumărate de a-i sluji pe alții. Una dintre cele mai importante modalități de a da dovadă de dragoste este de a face vizitele în calitate de învățătoare vizitatoare. Prin vizitele eficiente noi avem multe oportunități de a iubi, ajuta și sluji pe alții. Dând dovadă de caritate sau de dragoste, sufletele noastre sunt

purificate și sfințite, devenind mai asemănătoare Salvatorului.

Mă minunez în timp ce văd nenumăratele fapte de caritate făcute zilnic de surori vizitatoare din întreaga lume care slujesc cu altruism pentru a purta de grijă surorilor și de familiile lor. Mă adresez dumneavoastră, învățătoare vizitatoare credincioase și vă spun că prin aceste fapte mici pline de dragoste, dumneavoastră Îl urmați pe Salvator și acționați ca instrumente în mâinile Sale în timp ce ajutați, purtați de grijă, susțineți, alinați, ascultați, încurajați, hrăniți spiritual, predați și întăriți surorile aflate în grija dumneavoastră. Permiteți-mi să împărtășesc câteva exemple de astfel de slujire.

Rosa suferă de diabet și de alte boli ce o slăbesc. Ea a devenit membră a Bisericii acum câțiva ani. Este o mamă singură ce are în grijă un băiat adolescent. În mod frecvent, ea trebuie internată în spital timp de mai multe zile la rând. Nu numai că bunele sale învățătoare vizitatoare o duc la spital, ele o și vizitează și îi oferă alinare la spital în timp ce poartă de grijă fiului ei acasă și la școală. Învățătoarele sale vizitatoare îi slujesc ca prietene și ca familie.

După primele câteva vizite la o anumită soră, Kathy a aflat că acea soră nu știa să citească, dar voia să învețe. Kathy s-a oferit să o ajute, deși știa că era nevoie de timp, răbdare și consecvență.

Emily este o soție tânără care se afla în căutarea adevărului. Soțul ei, Michael, era mai puțin interesat de religie. Când Emily s-a îmbolnăvit și a petrecut ceva timp în spital, Cali, o soră de la Societatea de Alinare care-i era, de asemenea, vecină a gătit mâncare pentru familia ei, a avut grijă de pruncul lor, a făcut curat în casă și a avut grijă ca Emily să primească o binecuvântare a preoției. Aceste fapte pline de dragoste au înmuiat inima lui Michael. El a hotărât să participe la adunările Bisericii și să se întâlnească cu misionarii. Emily și Michael au fost de curând botezați.

„Dragostea nu va pieri niciodată... este plină de bunătate... nu caută folosul său... acoperă totul... suferă totul”¹⁴.

Președintele Henry B. Eyring a spus: „Istoria Societății de Alinare este plină de relatări despre astfel de acte de slujire altruistă...”

Această societate este formată din femei ale căror sentimente de caritate izvorăsc din inimi care au suferit transformarea adusă de demnitatea de a face legăminte oferite numai în Biserica adevărată a Domnului. Sentimentele lor de caritate vin de la El prin ispășirea Sa. Actele lor de caritate urmează exemplul Său – și izvorăsc din recunoștința pentru darul infinitei Sale milostenii – și sunt îndrumate de Spiritul Sfânt pe care El îl trimite

pentru a-i însoți pe slujitorii Săi în misiunile lor pline de milostenie. Datorită acestui lucru, ele au făcut și sunt capabile să facă lucruri neobișnuite pentru alții și să găsească bucurie chiar și atunci când propriile lor nevoi sunt mari”¹⁵.

Oferind slujire și dând dovadă de dragoste față de alții putem depăși propriile noastre greutăți și fac ca acestea să pară mai puțin provocatoare.

Acum, mă reîntorc la învățăturile profetului Joseph pe care le-a dat surorilor care au trăit în primii ani ai restaurării. Încurajând dragostea și binefacerea, el a spus: „Dacă trăiți conform acestor principii, cât de mare și de glorioasă va fi răsplata voastră în împărăția celestială! Dacă vă ridicați la nivelul privilegiilor voastre, îngerii nu se pot reține să nu vă fie asociați”¹⁶.

Așa cum în zilele în care sfinții trăiau în Nauvoo, în care surorile mergeau și căutau și îi ajutau pe cei aflați la nevoie, așa este și astăzi. Surorile din împărăție reprezintă temelii puternice de tărie spirituală, slujire plină de compasiune și devotament. Învățătoarele vizitatoare devotate se vizitează și se îngrijesc unele pe celelalte. Ele urmează exemplul Salvatorului și fac ceea ce a făcut El.

Toate femeile din cadrul Societății de Alinare pot fi pline de dragoste, știind că faptele lor mici pline de

dragoste au o putere de vindecare pentru alții și pentru ele însele. Ele ajung să cunoască cu siguranță că dragostea pură a lui Hristos este caritatea și că ea nu pierе niciodată.

Când citiți istoria Societății de Alinare, aceasta vă va inspira pentru a cunoaște că acest principiu important al Evangheliei este o temă comună a întregii cărți.

Închei cu o invitație pentru toate femeile din Biserică de a se ruga pentru a avea dorința de a fi pline de caritate, dragostea pură a lui Hristos. Folosiți-vă toate resursele pentru a face bine, pentru a aduce alinare și salvare celor din jurul dumneavoastră, inclusiv celor din propria dumneavoastră familie. Domnul vă va binecuvânta eforturile cu succes.

Fie ca această cunoaștere pe care o deținem despre marea dragoste pe care Tatăl și Fiul o au față de noi și ca recunoștința și credința în ispășire să ne motiveze să dezvoltăm și să dăm dovadă de dragoste față de toți cei din jurul nostru. Aceasta este rugăciunea mea, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. 1 Corinteni 10:13.
2. 1 Corinteni 13:4–8.
3. Joseph Smith, în *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p. 23.
4. Joseph Smith, în *Daughters in My Kingdom*, p. 17.
5. Moroni 7:47.
6. Coloseni 3:14.
7. 2 Nefi 26:30.
8. Vezi Moroni 7:48.
9. Vezi Eter 12:34; Moroni 10:21.
10. Doctrină și legăminte 88:125.
11. Moroni 7:48.
12. Vezi Ioan 21:16–17.
13. Thomas S. Monson, „Caritatea nu pierе niciodată”, *Liahona*, noiembrie 2010, p. 124.
14. 1 Corinteni 13:4, 5, 7, 8.
15. Henry B. Eyring, „Moștenirea trainică a Societății de Alinare”, *Liahona*, noiembrie 2009, p. 121.
16. *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 479.

Barbara Thompson

a doua consilieră în Președinția generală a Societății de Alinare

Rămâneți credincioase legămintelor pe care le-ați făcut

Dacă avem credință în Hristos și rămânem credincioase legămintelor noastre, vom primi bucuria despre care se vorbește în scripturile sfinte și care a fost promisă de profeții noștri din zilele din urmă.

Înalță-ți capul și bucură-te și lipește-te de legămintele pe care le-ai făcut¹. Nu pot să citesc acest verset fără să simt bucurie. Inima mea se bucură când mă gândesc la promisiunile și la multele binecuvântări care au făcut parte din viața mea atunci când am căutat să rămân credincioasă legămintelor pe care le-am făcut cu Tatăl meu Ceresc.

Deoarece ambii mei părinți au decedat, a fost necesar ca anul acesta să curățăm casa lor și să o pregătim pentru vânzare. În timpul acestor ultime luni, când frații mei și cu mine am curățat și am sortat lucrurile în casa părinților, am găsit istorisiri ale familiei și multe hârtii și documente importante. A fost fascinant să citesc toate istoriile personale și binecuvântările patriarhale ale părinților și ale bunicilor mei. Mi-au fost reamintite legămintele pe care ei le-au făcut și le-au ținut.

Bunica mea, Ellen Hanks Rymer, era tânără mamă în anul 1912 când

a primit binecuvântarea ei patriarhală. Când am citit binecuvântarea ei, aceste rânduri mi-au produs o impresie puternică și mi-au rămas în minte: „Tu ai fost aleasă dinainte de crearea lumii fiind un spirit ales pentru a veni în aceste zile... Mărturia ta va crește și tu vei putea mărturisii... Nimicitorul a căutat să te distrugă, dar dacă vei rămâne credincioasă Dumnezeului tău, el [nimicitorul] nu va avea putere să-ți facă rău. Tu, prin credința ta, vei avea mare putere și nimicitorul va fugi din fața ta datorită neprihănilor tale... Când teama și încercările vor veni asupra ta, dacă te vei retrage în locul tău secret în rugăciune, inima ta va fi alinată și obstacolele înlăturate”².

Bunicii mele i s-a promis că, dacă ea avea să-și țină legămintele și va sta aproape de Dumnezeu, Satana nu va putea avea putere asupra ei. Ea urma să găsească alinare și ajutor în încercările sale. Aceste promisiuni au fost împlinite în viața ei.

Astăzi, doresc să vorbesc despre (1) importanța de a rămâne credincioase legămintelor și (2) bucuria și protecția care vin ca urmare a ținerii legămintelor noastre.

Unele din exemplele pe care le voi folosi sunt din cartea *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*. Cartea este plină de exemple de femei care au găsit mare bucurie în ținerea legămintelor.

Importanța de a rămâne credincioase legămintelor

Dicționarul Bibliei în limba engleză ne spune că un legământ este o înțelegere între Dumnezeu și om. „Dumnezeu, după buna Sa dorință, stabilește termenii, pe care omul îi acceptă... Evanghelia este astfel aranjată încât principiile și rânduielile sunt primite prin legământ creându-i primitorului o obligație și o responsabilitate puternice de a cinsti angajamentul”³. În expresia „lipește-te de legămintele”, cuvântul *lipește-te* înseamnă „a rămâne credincios cuiva în mod ferm și neclintit”⁴.

În scripturi citim despre bărbați și femei care au făcut legămintele cu Dumnezeu. Dumnezeu a dat instrucțiuni cu privire la ce trebuie să se facă pentru a cinsti acele legămintele și, apoi, când acele legămintele au fost ținute, au urmat binecuvântările promise.

De exemplu, prin rânduiala botezului, noi facem un legământ cu Tatăl nostru Ceresc. Ne pregătim pentru botez având credință în Domnul Isus Hristos, pocăindu-ne de păcatele noastre și dorind cu adevărat să luăm asupra noastră numele lui Hristos. Noi facem angajamentul de a ține poruncile lui Dumnezeu și de a ne aminti întotdeauna de Salvator. Noi facem legământ „să [purtăm] greutatea unuia altuia, pentru ca ele să fie ușoare”. Noi menționăm că suntem dornici să jelim

cu cei care jelesc și să-i mângâiem pe aceia care au nevoie să fie mângâiați.⁵

În templele sfinte, sunt primite alte rânduieli sacre și sunt făcute alte legăminte. În primele zile ale restaurării, profetul Joseph Smith era nerăbdător ca sfinții să primească binecuvântările promise ale templului. Domnul a spus: „Să fie construită această casă în numele Meu pentru ca Eu să pot revela poporului Meu, în ea, rânduielile Mele”⁶.

„Una dintre intențiile Domnului în organizarea Societății de Alinare a fost pregătirea fiicelor Sale pentru binecuvântările mai mari ale preoției, care se găsesc în rânduielile și legămintele din templu. Surorile... din Nauvoo au anticipat terminarea templului cu mare emoție, pentru că știau, după cum a promis profetul Joseph Smith lui Mercy Fielding Thompson, că înzestrarea le va scoate «din întuneric într-o minunată lumină»⁷.

„Mai mult de 5.000 de sfinți s-au adunat la Templul Nauvoo după dedicarea acestuia, astfel că ei au putut primi rânduielile de înzestrare și petrece înaintea începerii călătoriei lor” către Valea Salt Lake⁸. Președintele Brigham Young și mulți conducători ai Bisericii și lucrători din templu și-au petrecut timpul, zi și noapte, slujind în

templu, astfel încât această importantă muncă să poată fi realizată pentru sfinți.

Legămintele noastre ne ajută atât în timpuri bune, cât și în timpuri grele. Președintele Boyd K. Packer ne amintește că „noi suntem un popor de legământ. Facem legământ să dăm din resursele noastre de timp, bani și talente – tot ceea ce suntem și tot ce posedăm – în interesul împărăției lui Dumnezeu pe pământ. În termeni mai simpli, noi facem legământ să facem bine. Suntem un popor de legământ și templul este centrul legămintelor noastre. Este sursa legământului”⁹.

Scripturile ne amintesc: „Și acesta va fi legământul nostru – că vom merge în toate rânduielile Domnului”¹⁰.

Mari sunt binecuvântările noastre când rămânem credincioase legămintelor noastre.

Bucuria și protecția care vin ca urmare a ținerii legămintelor noastre

În Cartea lui Mormon citim predica regelui Beniamim. El a predicat oamenilor despre Isus Hristos, că El va veni pe pământ și va suferi tot felul de chinuri. El a predicat oamenilor că Hristos va ispăși pentru păcatele întregii omeniri și că numele Său va fi singurul nume prin care omul să poată obține salvarea.¹¹

După ce au ascultat aceste învățături frumoase, oamenii au fost umili și au dorit din toată inima lor să fie liberi de păcate și să fie purificați. Ei s-au pocăit și și-au declarat deschis credința în Isus Hristos. Ei au făcut legăminte cu Dumnezeu că vor ține poruncile Sale.¹²

„Spiritul Domnului a venit asupra lor și ei au fost umpluți de bucurie, primind iertarea păcatelor lor și având pace în conștiință datorită credinței lor foarte mari în Isus Hristos”¹³.

Un alt exemplu al bucuriei care vine ca urmare a credinței în ținerea poruncilor lui Dumnezeu și împărtășirii Evangheliei Sale cu alții este cel al lui Amon. Amon și frații lui au avut o contribuție esențială la ajutorarea a mii de oameni să vină la Hristos. Acestea sunt unele dintre cuvintele pe care le-a folosit Amon pentru a descrie sentimentele lui în timp ce mulți oameni au fost botezați și au făcut legăminte cu Dumnezeu:

„Ce motiv mare avem noi să ne bucurăm”¹⁴.

„Bucuria mea este plină, da, inima mea este încărcată de bucurie și mă voi bucura de Dumnezeul meu”¹⁵.

„Eu nu pot să spun nici cea mai mică parte din ceea ce simt”¹⁶.

„Niciodată nu au existat oameni care să aibă atât de multe motive de bucurie ca noi”¹⁷.

Atunci când facem și ținem legămintele sacre ni se dă ocazia de a avea Spiritul Sfânt cu noi. Acesta este Spiritul care „va umple sufletul tău cu bucurie”¹⁸.

Cel de-al Doilea Război Mondial a provocat multe suferințe multor oameni din întreaga lume. Sfinții din Germania au îndurat multe încercări. Sora Maria Speidel a fost o președintă credincioasă a Societății de Alinare din Stuttgart, Germania. Vorbind despre încercările ei, ea a spus: „Încrederea noastră în Domnul și mărturia noastră despre Biserica Sa a fost sursa noastră de

tărie... Cu bucurie noi cântăm cântecele Sionului și ne punem încrederea în Domnul. El face ca totul să fie bine”¹⁹.

Din nou, când membrii au ținut legămintele lor, ei au simțit bucurie chiar când au trecut prin provocări îngrozitoare.

Sarah Rich era o femeie neprihănită care trăia în Nauvoo și care a fost chemată să slujească în templu înainte ca sfinții să fie alungați din oraș. Cuvintele ei despre binecuvântările legămintelor din templu sunt următoarele: „Noi primisem multe binecuvântări în casa Domnului, acestea aducându-ne bucurie și alinare în mijlocul tuturor supărărilor noastre și dându-ne posibilitatea să avem credință în Dumnezeu, știind că El ne va îndruma și ne va ajuta în călătoria noastră necunoscută care urma să aibă loc în curând”²⁰.

Mai înainte, sfinții terminaseră Templul Kirtland și mulți participaseră la dedicare. După dedicare, templul a fost acceptat de către Domnul. Domnul le-a spus că „se vor bucura mult datorită binecuvântărilor care vor fi revărsate asupra... capetelor oamenilor [Lui]”²¹.

Pe măsură ce au fost construite tot mai multe temple pe întreg pământul, am văzut binecuvântările care au venit în viețile membrilor. În anul 2008, am văzut bucuria pe chipurile unui cuplu din Ucraina în timp ce ei îmi povesteau despre bucuria de a merge la Freiberg, Germania, pentru a-și primi rânduielele în templu. Pentru acești membri devotați, călătoria la templu reprezenta un drum de 27 de ore dus cu autobuzul și ei nu aveau posibilitatea să meargă deseori. Erau entuziasmați de faptul că Templul Kiev, Ucraina, urma să fie în curând terminat și că vor avea posibilitatea să meargă la templu mult mai des. Acum, acel templu este deschis și mii de membri se bucură de binecuvântările care se primesc în templu.

Citind din istoria personală a bunicii mele, am aflat despre bucuria ei mare datorată legămintelor ei. Ei i-a plăcut să meargă la templu și să înfăptuiască rânduielele pentru mii de persoane dintre acelea care muriseră. A fost misiunea vieții ei. A slujit ca lucrător în Templul Manti, Utah, timp de 20 de ani. Ea a scris că trecuse prin multe vindecări miraculoase care au ajutat-o să-și crească copiii și să-i slujească pe alții făcând munca în templu pentru ei. Fiind nepoții ei, ceea ce știam noi despre bunica Rymer era că ea era o femeie neprihănită care și-a ținut legămintele și a dorit ca noi să facem același lucru. Când oamenii vor examina bunurile noastre după ce vom muri, vor găsi ei dovada că noi ne-am ținut legămintele?

Iubitul nostru profet, președintele Thomas S. Monson, ne-a spus la ultima conferință generală: „Când dumneavoastră și cu mine mergem în casele sfinte ale lui Dumnezeu, când ne amintim de legămintele pe care le facem acolo, vom fi mult mai capabili să suportăm fiecare încercare și să biruim fiecare ispită. În aceste sanctuare sacre, noi vom găsi pace; vom fi reînnoiți și întăriți”²².

Încă o dată: „Înalță-ți capul și bucură-te și lipește-te de legămintele pe care le-ai făcut”²³. Ținerea legămintelor reprezintă adevărată bucurie și fericire. Este alinare și pace. Este protecție împotriva relelor din lume. Ținerea legămintelor ne va ajuta în perioade de încercări.

Depun mărturie că, dacă avem credință în Hristos și rămânem credincioase legămintelor noastre, vom primi bucuria despre care se vorbește în scripturile sfinte și care a fost promisă de profeții noștri din zilele din urmă.

Dragi surori, vă iubesc și sper să aveți parte de această bucurie mare în viețile dumneavoastră. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legămintă 25:13.
2. Binecuvântare patriarhală dată de Walter E. Hanks, 25 octombrie 1912, în Lyman, Wayne County, Utah.
3. Bible Dictionary (Dicționarul Bibliei), „Covenant” (Legământ)
4. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, ediția 11, (2003), „cleave”.
5. Vezi Mosia 18:8–9; vezi, de asemenea, Thomas S. Monson, „Ce am făcut astăzi pentru altcineva?” *Liahona*, noiembrie 2009, p. 85–87.
6. Doctrină și legămintă 124:40.
7. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p. 131–132.
8. *Daughters in My Kingdom*, p. 29.
9. Boyd K. Packer, *Templul Sfânt* (2002), p. 35
10. Doctrină și legămintă 136:4.
11. Vezi Mosia 3:5–18.
12. Vezi Mosia 4:2; 5:5.
13. Mosia 4:3.
14. Alma 26:1.
15. Alma 26:11.
16. Alma 26:16.
17. Alma 26:35.
18. Doctrină și legămintă 11:13.
19. Maria Speidel, în *Daughters in My Kingdom*, p. 76.
20. Sarah Rich, în *Daughters in My Kingdom*, p. 30.
21. Doctrină și legămintă 110:9–10.
22. Thomas S. Monson, „Templul Sfânt – un far pentru lume”, *Liahona*, mai 2011, p. 90.
23. Doctrină și legămintă 25:13.

Președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

Nu mă uita

Mă rog și vă binecuvântează să nu uitați niciodată că sunteți cu adevărat fiice prețioase în împărăția lui Dumnezeu.

Dragile mele surori, este o mare bucurie să mă aflu alături de dumneavoastră astăzi. Întotdeauna, aștept cu nerăbdare această Adunare Generală Anuală a Societății de Alinare și mesajele excelente care sunt prezentate aici. Vă mulțumesc, dragi surori. Este o onoare neprețuită pentru mine să fiu numit de președintele Thomas S. Monson pentru a vorbi astăzi și a rosti câteva gânduri cu privire la surorile din Biserică.

Cu puțin timp în urmă, eu, soția și fiica mea ne plimbam printr-o grădină frumoasă. Mă minunam de măreția și frumusețea creațiilor lui Dumnezeu. Atunci, am observat, printre toate splendidele flori, cea mai firavă floare. Cunoscm numele acestei flori pentru că, de când eram copil, am o tandră legătură cu ea. Floarea se numește nu-mă-uita.

Nu știu sigur de ce această floare firavă a însemnat atât de mult pentru mine de-a lungul anilor. Ea nu atrage atenția imediat; trece neobservată printre florile mai mari și mult mai colorate; totuși, este la fel de frumoasă, cu coloritul ei cald ca al celui mai albastru cer – poate acesta este un motiv pentru care îmi place atât de mult.

Și mai este rugămintea insistentă pe care o reprezintă numele ei. O legendă germană spune că, după ce

Dumnezeu a terminat de denumit toate plantele, una a rămas fără nume. Un glas subțirel a spus: „Nu mă uita, o, Doamne!”. Și Dumnezeu i-a răspuns că acesta avea să fie numele ei.

În această seară, aș dori să folosesc această micuță floare ca metaforă. Cele cinci petale ale micuței flori de nu-mă-uita mă îndeamnă să mă gândesc la cinci lucruri pe care ar fi înțelept să nu le uităm niciodată.

Primul, nu uitați să fiți răbdătoare cu dumneavoastră însevă.

Doresc să vă spun ceva ce, sper, veți înțelege așa cum trebuie: Dumnezeu știe foarte bine că dumneavoastră și cu mine nu suntem perfecți.

De asemenea, Dumnezeu știe foarte bine că oamenii pe care îi considerați perfecți nu sunt.

Și totuși noi consumăm atât de mult timp și energie comparându-ne cu alții – de obicei, comparându-ne slăbiciunile cu punctele lor forte. Aceasta ne determină să ne stabilim țeluri imposibil de realizat. Ca urmare, nu ne sărbătorim niciodată faptele bune, pentru că par să fie mai neînsemnate decât cele pe care le face altcineva.

Toți oamenii au puncte forte și puncte slabe.

Este minunat că aveți puncte forte.

Iar faptul că aveți puncte slabe face parte din experiența vieții dumneavoastră muritoare.

Dumnezeu dorește să ne ajute ca, în cele din urmă, să transformăm toate punctele noastre slabe în puncte forte,¹ dar El știe că acesta este un obiectiv pe termen lung. El dorește ca noi să devenim desăvârșiți,² și, dacă rămânem pe calea care ne asigură calitatea de ucenici, într-o zi vom deveni. Este în regulă că nu sunteți perfecte încă. Continuați să vă perfecționați, dar încetați să vă pedepsiți.

Dragi surori, multe dintre dumneavoastră aveți multă compasiune și răbdare față de slăbiciunile altora. Vă rog să vă amintiți să aveți compasiune și răbdare și față de dumneavoastră.

Fiți recunoscătoare pentru toate micile succese din căminul dumneavoastră, relațiile din cadrul familiei, educația și viața dumneavoastră, participarea la adunările Bisericii sau perfecționarea personală. Ca și florile de nu-mă-uita, aceste succese vă pot părea neînsemnate și pot trece neobservate de alții, dar Dumnezeu le observă și ele nu sunt neînsemnate pentru El. Dacă gândiți că succesul este numai cel mai perfect trandafir sau cea mai impresionantă orhidee, ați putea pierde unele dintre cele mai dulci experiențe ale vieții.

De exemplu, insistența de a avea o seară în familie „perfectă” în fiecare săptămână – chiar dacă aceasta vă face nefericiți pe dumneavoastră și toți cei din jur – ar putea să nu fie cea mai bună alegere. Întrebați-vă în schimb: „Ce lucruri plăcute și spirituale, care să ne apropie mai mult, putem face ca familie?”. Seara în familie – chiar dacă va fi modestă ca subiect și desfășurare – ar putea avea rezultate pe termen lung mult mai bune.

Călătoria noastră spre perfecțiune este lungă, dar putem găsi lucruri

minunate și încântare chiar și în cei mai mici pași făcuți în această călătorie.

Al doilea, nu uitați diferența dintre un sacrificiu înțelept și un sacrificiu nesăbuit.

Un sacrificiu acceptabil este acela în care dăm ceva bun pentru ceva cu valoare mult mai mare.

Renunțarea la un pic de somn pentru a ajuta un copil care are un coșmar este un sacrificiu înțelept. Știm cu toții un lucru. Renunțarea la somn întreaga noapte, punându-ne în pericol sănătatea, pentru a confecționa accesoriile perfecte pentru rochia de duminică a fiicei ar putea să nu fie un sacrificiu atât de înțelept.

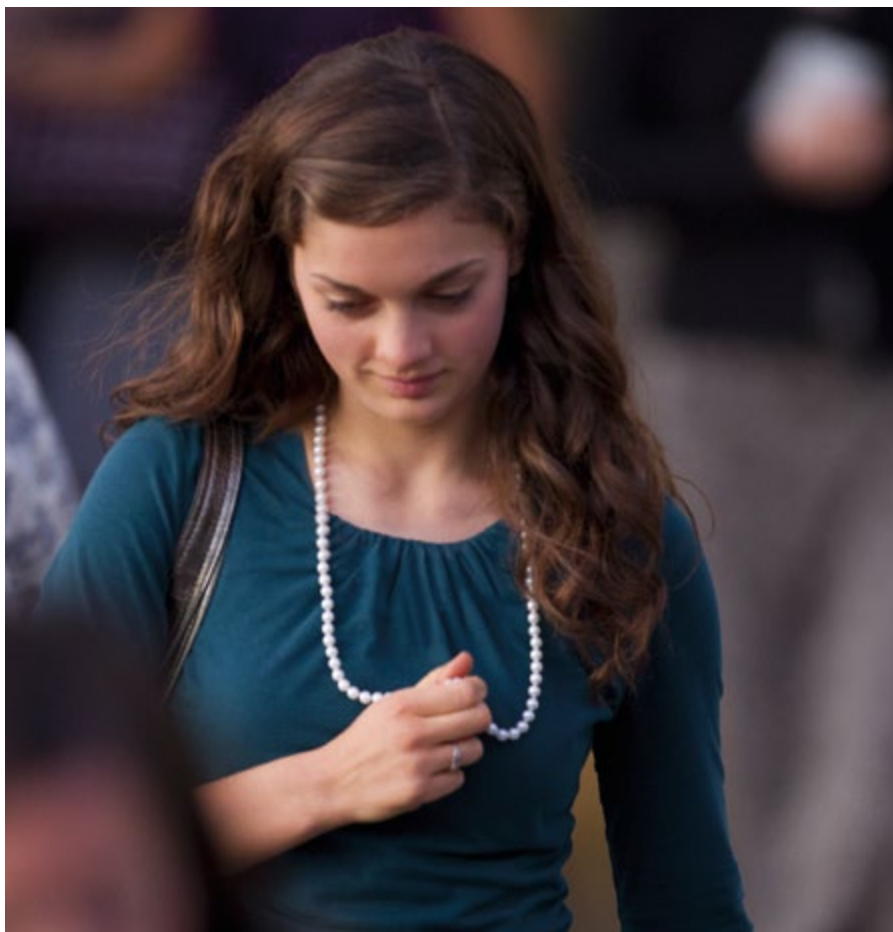
Folosirea unei părți din timpul nostru pentru a studia scripturile sau a pregăti o lecție este un sacrificiu înțelept. Petrecerea multor ore cosând titlul unei lecții pe șervete de bucătărie pentru fiecare membru al clasei dumneavoastră ar putea să nu fie.

Fiecare persoană sau situație este diferită și un sacrificiu înțelept într-un caz ar putea deveni un sacrificiu nesăbuit în altul.

Cum putem face diferența în situația în care ne aflăm la un moment dat? Ne putem întreba: „Îmi dedic timpul și energia lucrurilor care contează cel mai mult?”. Există atât de multe lucruri bune de făcut, dar nu le putem face pe toate. Tatăl nostru Ceresc este cel mai mulțumit când sacrificăm ceva bun pentru ceva cu mult mai bun în perspectivă eternă. Uneori, aceasta ar putea însemna udarea unor micuțe, dar frumoase flori de nu-mă-uita în loc de o grădină mare de flori exotice.

Al treilea, nu uitați să fiți fericiți acum.

În cunoscuta povestire pentru copii *Charlie și fabrica de ciocolată*, misteriosul creator de dulciuri Willy Wonka ascunde câte un bilețel auriu

în cinci dintre batoanele sale de ciocolată și anunță că cine găsește unul dintre bilețele câștigă dreptul de a-i vizita fabrica și de a primi ciocolată întreaga viață.

Pe fiecare bilețel auriu se afla înscris mesajul: „Felicitări, norocosule găsitör al acestui Bilețel Auriu... ! Te așteaptă lucruri speciale! Te așteaptă multe surprize deosebite!... Surprize misterioase și minunate... te vor... încânta... uimi și nedumeri”³.

În această cunoscută poveste pentru copii, oameni din toată lumea doresc cu disperare să găsească bilețelul auriu. Unii simt că întreaga lor fericire viitoare depinde de faptul dacă bilețelul auriu ajunge sau nu în mâinile lor. În nerăbdarea lor de a-l găsi, oamenii încep să uite bucuria pe care le-o aducea, în trecut, un baton de ciocolată. Un baton de ciocolată devine o amară dezamăgire dacă nu conține bilețelul auriu.

Atât de mulți oameni așteaptă, așteazi, bilețelul lor auriu – bilețelul care,

cred ei, deține cheia fericirii la care au visat mereu. Pentru unii, bilețelul auriu poate fi o căsnicie perfectă; pentru alții o casă ca-n reviste; pentru alții, viața fără stres și griji.

Nu este rău să ai dorințe drepte – noi sperăm și căutăm ceea ce este „virtuos, vrednic de iubit, care are bună reputație sau este demn de laudă”⁴. Problema apare când amânăm să fim fericiți așteptând producerea, în viitor, a unui anumit eveniment – bilețelul nostru auriu.

O femeie a dorit mai mult ca orice altceva să se căsătorească, în templu, cu un deținător al preoției și să fie mamă și soție. Visase la aceasta întreaga viață și, o, ce mamă minunată și ce soție iubitoare ar fi fost. Casa ei ar fi fost plină de iubire și blândete. Nu s-ar fi rostit niciodată un cuvânt amar. Mâncarea nu s-ar fi ars niciodată. Iar copiii ei, în loc să-și petreacă timpul cu prietenii, ar fi preferat să-și petreacă serile și sfârșiturile de săptămână cu mama și tata.

Acesta era bilețelul ei auriu. Acesta a fost lucrul de care a simțit că depindea întreaga ei existență. A fost singurul lucru din lume pe care și l-a dorit cu disperare.

Dar nu s-a întâmplat niciodată. Și, pe măsură ce anii treceau, ea a devenit tot mai retrasă, mai plină de amărăciune și chiar furioasă. Nu putea înțelege de ce Dumnezeu nu putea să-i împlinească această dorință îndreptățită.

Ea a fost învățătoare la o școală elementară și faptul că se afla în preajma copiilor întreaga zi îi amintea că bilețelul ei auriu nu apăruse niciodată. Pe măsură ce anii au trecut a devenit tot mai nemulțumită și singuratică. Oamenilor nu le făcea plăcere să se afle în preajma ei și o evitau ori de câte ori puteau. Ea își manifesta nemulțumirea și în fața copiilor la școală. Își pierdea controlul și viața ei oscila între momente de furie și cele de singurătate disperată.

Tragedia acestei povestiri este că această femeie dragă, fiind nemulțumită că nu a găsit bilețelul auriu, nu a reușit să observe binecuvântările pe care le *avea*. Ea nu avea copii acasă, dar era înconjurată de ei în clasă. Ea nu era binecuvântată cu o familie, dar Domnul i-a oferit o șansă pe care puțini oameni o au – șansa de a influența în bine viețile a sute de copii, ea fiind învățătoare.

Concluzia este că, dacă ne petrecem zilele așteptând fantasticii tandafiri, am putea pierde frumusețea și minunăția firavelor flori de nu-mă-uita care ne înconjoară.

Aceasta nu înseamnă că trebuie să renunțăm la speranță sau să ne temperăm țelurile. Nu încetați niciodată să vă străduiți să dați ce-i mai bun în dumneavoastră. Nu încetați niciodată să sperați în împlinirea tuturor dorințelor neprihănite ale inimii dumneavoastră. Dar nu vă închideți ochii și inimile

în fața frumuseții simple și elegante a unor momente neașteptate care alcătuiesc o viață bogată și bine trăită.

Cei mai fericiți oameni pe care îi cunosc nu sunt aceia care-și găsesc bilețelul auriu; ci aceia care, în timp ce urmăresc țeluri demne, descoperă și prețuiesc frumusețea și dulceața momentelor fiecărei zile. Ei sunt aceia care, zilnic fir cu fir, țes o tapiserie a recunoștinței și mulțumirii întreaga lor viață. Aceștia sunt cei care sunt cu adevărat fericiți.

Al patrulea, nu uitați „de ce” există Evanghelia.

Uneori, în rutina vieților noastre, fără să vrem, nu vedem un aspect vital al Evangheliei lui Isus Hristos, la fel cum cineva ar putea să nu vadă o frumoasă și delicată floare de nu-mă-uita. În eforturile noastre sânguinoase de a ne îndeplini toate îndatoririle și obligațiile pe care ni le asumăm ca membri ai Bisericii, privim, uneori, Evanghelia ca pe o listă lungă de însărcinări pe care trebuie s-o adăugăm listei noastre, deja imposibil de lungi, cu lucruri pe care le avem „de făcut”, listă căreia trebuie să-i alocăm timp din programul nostru deja foarte ocupat. Ne concentrăm atenția asupra a ceea ce dorește Domnul să facem și *cum* am putea să facem și uităm, uneori, *de ce*.

Dragile mele surori, Evanghelia lui Isus Hristos nu este o obligație; este o cale, marcată de Tatăl nostru iubitor, care duce la fericire și pace în această viață și slavă și împlinire imposibil de exprimat în cuvinte în viața ce va veni. Evanghelia este o lumină care pătrunde în viața muritoare și luminează calea înaintea noastră.

Deși este necesar să înțelegem Evanghelia și modul în care lucrează, focul veșnic și maiestuozițea Evangheliei rezidă din motivul pentru care există ea. Când înțelegem *de ce* ne-a dat Tatăl

nostru Ceresc acest model de viață, când ne amintim *de ce* ne-am angajat să facem din el o parte esențială a vieților noastre, Evanghelia încetează să fie o povară și devine o bucurie și o încântare. Devine prețioasă și dulce.

Să nu pășim pe calea uceniciei cu ochii în pământ, gândindu-ne numai la însărcinările și obligațiile pe care le avem de îndeplinit. Să nu pășim fără să vedem frumusețea peisajelor pământene și spirituale glorioase, care ne înconjoară.

Dragile mele surori, vă propun să căutați maiestuozițea, frumusețea și bucuria palpitană a motivului existenței Evangheliei lui Isus Hristos.

Faptul că suntem supuși, că știm „ce” și „cum” să facem, ne marchează calea și ne ține pe cărarea dreaptă. Motivul pentru care suntem supuși, „de ce-ul”, ne sfințește faptele, transformând lumescul în maiestuos. El transformă actele mărunte de supunere în acte sfinte de consacrare.

Al cincilea, nu uitați că Domnul vă iubește.

Când eram copil și priveam micuțele flori de nu-mă-uita, mă simțeam uneori ca această floare – mic și neînsemnat. Mă întrebam dacă voi fi uitat de familia mea sau de Tatăl meu Ceresc.

După atâția ani, pot privi înapoi la acel băiat cu tandrețe și compasiune. Acum știu că nu am fost uitat niciodată.

Și mai știu ceva: ca apostol al Învățătorului nostru, Isus Hristos, declar cu toată certitudinea și convingerea inimii mele – nici dumneavoastră nu ați fost!

Nu ați fost uitate.

Stimate surori, oriunde vă aflați, oricare ar fi circumstanțele în care trăiți, nu sunteți uitate. Oricât de întunecate vi s-ar părea zilele, oricât de neînsemnate v-ați simți, oricât de puse în umbră credeți că sunteți, Tatăl

puteți imagina. Continuați să creșteți în credință și neprihănire personală. Acceptați Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos ca modul dumneavoas-tră de viață. Prețuiți darul activității în această măreață Biserică. Păstrați ca pe o comoară darul slujirii în organizația binecuvântată a Societății de Alinare. Continuați să vă întăriți căminele și familiile. Continuați să-i căutați și să-i ajutați pe aceia care au nevoie de ajuto-rul dumneavoasă și al lui Dumnezeu.

Dragi surori, există ceva sublim și care inspiră în firava floare de nu-mă-uita. Sper ca ea să fie un sim-bol al lucrurilor mici care vă fac viețile vesele și plăcute. Nu uitați niciodată că trebuie să aveți răbdare și compa-siune față de dumneavoasă înșivă, că unele sacrificii sunt mai bune decât altele, că, pentru a fi fericite, nu trebuie să așteptați să găsiți bilețelul auriu. Vă rog să nu uitați niciodată că motivul pentru care există Evanghelia lui Isus Hristos este să vă inspire și să vă înalțe. Și nu uitați niciodată că Tatăl dumneavoasă Ceresc vă cunoaște, vă iubește și vă prețuiește.

Vă mulțumesc pentru ceea ce sunteți. Vă mulțumesc pentru nenu-măratele acte de dragoste și slujire pe care le oferiți. Vă mulțumesc pentru tot ce veți mai face încă pentru a duce bucuria Evangheliei lui Isus Hristos familiilor, Bisericii, comunităților dum-neavoasă și națiunilor lumii.

Stimate surori, noi vă iubim. Mă rog și vă binecuvântează să nu uitați niciodată că sunteți cu adevărat fiice prețioase în împărăția lui Dumnezeu, în numele sacru al iubitelui nostru Salvator, Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Eter 12:27.
2. Vezi 3 Nefi 12:48.
3. Roald Dahl, *Charlie and the Chocolate Factory* (1964), p. 55–56.
4. Articolele de credință 1:13.
5. Psalmii 8:3–5.

dumneavoasă Ceresc nu vă uită. El vă iubește cu dragoste infinită.

Gândiți-vă la aceasta: pe dum-neavoasă vă cunoaște și de dum-neavoasă își amintește cea mai maiestuoasă, puternică și glorioasă ființă din univers! Sunteți iubite de Regele spațiului infinit și al timpului nesfârșit!

El care a creat și cunoaște stelele vă cunoaște pe dumneavoasă și vă cheamă pe nume – sunteți fiicele împărăției Sale. Psalmistul a scris:

„Când privesc cerurile – lucrarea mânilor Tale – luna și stelele pe care le-ai făcut,

îmi zic: «Ce este omul, ca să Te gândești la el? ...

L-ai făcut cu puțin mai pe jos decât Dumnezeu, și l-ai încununat cu slavă și cu cinste»⁵.

Dumnezeu vă iubește pentru că sunteți copiii Săi. El vă iubește chiar dacă, uneori, vă simțiți singure sau faceți greșeli.

Dragostea lui Dumnezeu și puterea Evangheliei restaurate sunt mântui-toare și salvatoare. Dacă veți permite dragostei Sale divine să existe în viața dumneavoasă, ea poate trata orice rană, poate vindeca orice suferință și poate alina orice tristețe.

Dragile mele surori din Societatea de Alinare, sunteți mai aproape de cer decât credeți. Destinul dumneavoasă este să realizați mai mult decât vă

Indexul relatărilor din timpul conferinței

Următoarea listă cuprinde relatări, selectate dintre cele prezentate în cuvântările din cadrul conferinței generale, care pot fi folosite în studiul personal, la serile în familie și cu alte ocazii de predare. Numărul se referă la prima pagină a cuvântării.

VORBITOR	RELATARE
Vărstnicul Richard G. Scott	(6) Richard G. Scott face o înregistrare audio a Cărții lui Mormon pentru familia sa.
Vărstnicul José L. Alonso	(14) Părinți grăbiți îl pierd pe micul lor fiu în aglomeratul oraș Mexico.
Președintele Boyd K. Packer	(16) Boyd K. Packer își primește binecuvântarea patriarhală.
Președintele Dieter F. Uchtdorf	(19) Dieter F. Uchtdorf ajută la construirea unei case de întruniri în timp ce se află în perioada de instruire ca pilot al Forțelor Aeriene. Un cuplu credincios exercită o influență pozitivă asupra celor din jurul său.
Vărstnicul David A. Bednar	(24) Tânăr deținător al Preoției aaronice predă o oră de istoria familiei.
Vărstnicul Neil L. Andersen	(28) James O. Mason și soția sa hotărăsc să nu aștepte să aibă copii. Scott și Becky Dorius adoptă copii după 25 de ani de căsătorie.
Vărstnicul Carl B. Cook	(33) Thomas S. Monson îl îndeamnă pe Carl B. Cook să privească în sus. Surorile își eliberează „poverile” spre cer sub forma unor baloane cu heliu.
Vărstnicul LeGrand R. Curtis jr.	(35) Membri mai puțin activi își găsesc mântuirea când sunt invitați să se întoarcă la Biserică.
Vărstnicul D. Todd Christofferson	(38) Supraviețuitor al Grupului Donner își amintește dimineața în care a văzut ferma lui Johnson.
Vărstnicul W. Christopher Waddell	(50) Misionarul Javier Misiego face cunoștință cu bărbatul care l-a botezat pe tatăl său.
Președintele Henry B. Eyring	(56) Tânărul Henry B. Eyring și episcopul său vizitează o soră din episcopia lor. Gordon B. Hinckley și Henry B. Eyring revăd un manuscris noaptea, târziu.
Președintele Thomas S. Monson	(60) Thomas S. Monson crede că este singurul membru al Bisericii din tabără. Thomas S. Monson vorbește oamenilor din autobuz despre Biserică.
Președintele Henry B. Eyring	(68) Henry B. Eyring vorbește la o universitate unde i s-a cerut să nu-și împărtășească mărturia despre Isus Hristos. Henry B. Eyring își duce fiicele să viziteze o prietenă bolnavă de cancer în faza terminală. Un om aflat pe patul de moarte se îmbracă în hainele de duminică pentru a primi o binecuvântare a preoției. La mulți ani după ce a fugit de acasă, un bărbat citește Cartea lui Mormon și obține o mărturie.
Vărstnicul Tad R. Callister	(74) O tânără mărturisește prietenei ei despre adevărul Cărții lui Mormon.
Președintele Thomas S. Monson	(82) Thomas S. Monson învață ce înseamnă puterea rugăciunii după ce găsește cinci dolari pe care credea că-i pierduse. Thomas S. Monson este impulsionat să anunțe că Peter Mourik va vorbi la dedicarea Templului Frankfurt, Germania.
Vărstnicul Russell M. Nelson	(86) Convertiții ruși prețuiesc căsătoria lor la templu.
Vărstnicul Randall K. Bennett	(98) Randall K. Bennett ignoră avertismentele cu privire la un curent oceanic puternic.
Vărstnicul J. Devn Cornish	(101) J. Devn Cornish găsește, în mod miraculos, moneda de care avea nevoie ca răspuns la rugăciunea sa.
Vărstnicul Quentin L. Cook	(104) Alma Sonne anulează rezervarea locurilor pe nava <i>Titanic</i> . Irene Corbett piere la bordul navei <i>Titanic</i> .
Silvia H. Allred	(114) O soră care a trecut prin multe suferințe este alinată de învățătoarele vizitatoare. Un bărbat este convertit după ce învățătoarele vizitatoare slujesc familiei sale.
Președintele Dieter F. Uchtdorf	(120) Sufletul unei femei se umple de amărăciune pentru că nu este căsătorită și nu are copii.

Învățături pentru timpul nostru

Adunările Preoței lui Melhisedec și ale Societății de Alinare din a patra duminică a fiecărei luni vor fi dedicate lecțiilor din „Învățături pentru timpul nostru”. Fiecare lecție poate fi pregătită dintr-una sau mai multe cuvântări de la cea mai recentă conferință generală. Președinții de țară și de district pot alege cuvântările care vor fi folosite sau pot încredința această responsabilitate episcopilor și președinților de ramură. Conducătorii trebuie să sublinieze faptul că este important ca frații din cadrul Preoției lui Melhisedec și surorile din cadrul Societății de Alinare să studieze aceleași cuvântări în aceleași duminici.

Cei care iau parte la clasele din a patra duminică sunt îndemnați să studieze și să aducă la lecție numărul revistei care cuprinde cea mai recentă conferință generală.

Sugestii pentru pregătirea unei lecții din cuvântări

Rugați-vă ca Spiritul Sfânt să fie cu dumneavoastră în timp ce studiați și predați din cuvântări. Este posibil

să fiți tentați, uneori, să pregătiți lecția folosind alte materiale, dar cuvântările din cadrul conferinței reprezintă programa aprobată. Responsabilitatea dumneavoastră este de a-i ajuta pe alții să învețe și să trăiască potrivit Evangheliei, așa cum se propovăduiește în cea mai recentă conferință generală a Bisericii.

Revedeți cuvântările, căutând principiile și doctrine care să răspundă nevoilor membrilor clasei. Căutați, de asemenea, istorisiri, referințe din scripturi și declarații din cuvântări care să vă ajute să predați aceste adevăruri.

Întocmiți un plan pentru predarea principiilor și doctriinelor. Planul dumneavoastră trebuie să includă întrebări care să-i ajute pe membrii clasei:

- să caute principiile și doctrine în cuvântări;
- să se gândească la înțelesul lor;
- să împărtășească explicații, idei, experiențe și mărturii;
- să pună în practică aceste principii și doctrine în viețile lor. ■

LUNILE ÎN CARE SUNT PREDATE LECȚIILE

noiembrie 2011–
aprilie 2012

mai 2012–octombrie 2012

MATERIALELE PENTRU LECȚIA DIN A PATRA DUMINICĂ

Cuvântările publicate în numărul din luna noiembrie 2011 al revistelor *Liahona**

Cuvântări publicate în numărul din luna mai 2012 al revistelor *Liahona**

* Aceste cuvântări se pot găsi, în multe limbi, la conference.lds.org.

Președințiile generale ale organizațiilor auxiliare

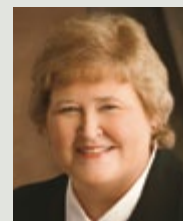
SOCIETATEA DE ALINARE

Silvia H. Allred
prima consilieră

Julie B. Beck
președintă

Barbara Thompson
a doua consilieră

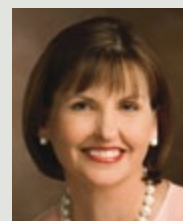
TINERELE FETE

Mary N. Cook
prima consilieră

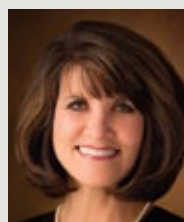

Elaine S. Dalton
președintă

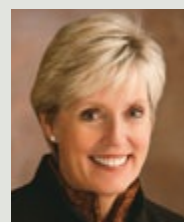

Ann M. Dibb
a doua consilieră

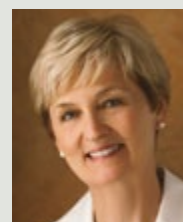
SOCIETATEA PRIMARĂ

Jean A. Stevens
prima consilieră

Rosemary M. Wixom
președintă

Cheryl A. Esplin
a doua consilieră

TINERII BĂIEȚI

Larry M. Gibson
primul consilier

David L. Beck
președinte

Adrián Ochoa
al doilea consilier

ȘCOALA DE DUMINICĂ

David M. McConkie
primul consilier

Russell T. Osguthorpe
președinte

Matthew O. Richardson
al doilea consilier

Lucrarea unui artist prezintă Tabernacolul din Provo, care a fost distrus de un incendiu, restaurat ca al doilea templu din Provo, Utah, SUA.

A 181-a Conferință Generală Bianuală

Mai mult de 100.000 de oameni au participat la cele cinci sesiuni ale celei de-a 181-a Conferințe Generale Bianuale a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, care s-a ținut la Centrul de conferințe din orașul Salt Lake, Utah, SUA, în zilele de 1 și 2 octombrie. Alte milioane de oameni au privit sau au ascultat la televizor, radio, prin intermediul transmisiunilor prin satelit și pe Internet.

În timpul primei sesiuni de sâmbătă, 1 octombrie, președintele Thomas S. Monson a anunțat amplasamentele pentru șase temple noi: Barranquilla, Columbia; Durban, Africa de Sud; Kinshasa, Republica Democratică Congo; Paris, Franța; Provo, Utah, SUA și Star Valley, Wyoming, SUA.

După acest anunț, președintele Monson i-a invitat pe membri să contribuie la Fondul general de asistență a membrilor care merg la templu „Acest fond asigură o vizită la templu celor care altfel nu ar avea posibilitatea să meargă la templu”, a spus dânsul.

Sâmbătă după amiază, vârstnicul David A. Bednar din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli a anunțat o nouă secțiune a locației Web.youth.lds.org – FamilySearch Youth and Family History (lds.org/familyhistoryyouth) (pagina pentru tineret de istorie a familiei).

Această nouă secțiune intenționează să ajute tineretul să descopere istoria familiei și să slujească strămoșilor lor, căutând înregistrările acestora (vezi cuvântarea de la pagina 128).

De asemenea, în timpul acestei sesiuni, vârstnicul Claudio R. M. Costa a fost eliberat din cadrul Președinției celor Șaptezeci. Vârstnicul Tad R. Callister a fost susținut în Președinția celor Șaptezeci (vezi pagina 128 privind biografia sa). Doisprezece membri dintre Cei Șaptezeci și dintre autoritățile zonei-Cei Șaptezeci au fost eliberați sau li s-a acordat titlul de persoană emerită (vezi pagina 23 pentru susțineri și eliberări).

În timpul cuvântării sale de duminică dimineața, președintele Henry B. Eyring, primul consilier în Prima Președinție, a reamintit membrilor despre chemarea – făcută în acest an în timpul Conferinței generale din aprilie – tuturor membrilor de a participa la o zi de slujire în timpul anului 2011 (vezi Henry B. Eyring, „Ocazii de a face bine”, *Liahona*, mai 2011, p. 22).

Membrii din toată lumea au ascultat conferința în 93 de limbi. Pentru informații privind disponibilitatea versiunilor scrise, audio și video ale conferinței în diferite limbi, vizitați lds.org/general-conference/when-conference-materials-will-be-available. ■

Daughters in My Kingdom: A Historical Work for Today's LDS Woman (Fiice în împărăția Mea: o lucrare istorică pentru femeile contemporane sfinte din zilele din urmă)

Chelsee Niebergall

Revistele Bisericii

D*ughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society (Fiice în împărăția Mea: istoria și lucrarea Societății de Alinare)*, o nouă carte pregătită sub îndrumarea Primei Președinții, conține o înregistrare a moștenirii Societății de Alinare și a femeilor din Biserică, a spus Julie B. Beck, președinta generală a Societății de Alinare, în timpul adunării generale a Societății de Alinare din septembrie 2011.

„Ea va unifica și va alinia surorile din întreaga lume la scopurile Societății de Alinare și la modelele și privilegiile slujirii”, a spus ea. „Ea este o mărturie despre rolul esențial al femeilor în planul fericirii creat de Tatăl nostru și furnizează un standard neclintit despre lucrurile în care credem, pe care le facem și pe care le vom apăra” (p. 113 a acestui număr).

Sora Beck a spus că această carte oferă o temelie pentru identificarea femeilor ca fiice ale lui Dumnezeu. Când oamenii studiază cartea, a spus ea, ei vor putea să vadă în ce mod trebuie să acționeze Societatea de Alinare în viața fiecărei surori.

Cum a prins contur cartea

Proiectul a început sub forma unei sarcini din partea Primei Președinții. Susan W. Tanner, fosta președintă generală a Tinerelor Fete, a fost pusă deoparte pentru a scrie cartea. Sora Beck și consilierile sale, Silvia H. Allred și Barbara Thompson, au fost desemnate să conducă proiectul și să conlucreze cu sora Tanner, cu redactorii, desenatorii și alții pentru a decide cursul acesteia, prin spiritul revelației. „Niciodată nu am lucrat la un proiect care să fi fost mai mult îndrumat de Spirit decât acesta”, a spus sora Beck.

O parte a aceluși proces a constat în a decide care dintre miile de pagini de relatări istorice trebuiau incluse în carte. Sora Beck, consilierile sale și sora Tanner au revăzut procese verbale de la primele adunări ale Societății de Alinare din Nauvoo și alte istorisirii și relatări despre Societatea de Alinare și despre femeile din Biserică.

Sora Beck a spus că rezultatul nu este o cronologie istorică tipică, ci o istorie spirituală a femeilor din Biserică și a Societății de Alinare.

„Noi ne studiem istoria pentru că ea ne ajută să ne schimbăm”, a spus sora Beck în cuvântarea sa de la adunarea generală a Societății de Alinare din septembrie 2010. „De asemenea, valoarea istoriei nu constă atât în informații, date și locuri. Aceasta este prețioasă deoarece ne învață principiile, scopurile și modelele pe care trebuie să le urmăm și ne ajută să știm cine suntem, ce trebuie să facem și ne unește în eforturile

noastre de a întări căminele Sionului și a clădi împărăția lui Dumnezeu pe pământ” („Fiice în împărăția Mea: istoria și lucrarea societății de Alinare”, *Liahona*, noiembrie 2010, p. 115).

Deși cartea urmărește o linie a timpului, învățăturile ei sunt prezentate în capitole sistematizate pe teme. Pentru a preda mesajele ei importante, sunt folosite povestiri și exemple din scripturi și din vremurile contemporane, din cuvintele profetilor și ale conducătorilor Societății de Alinare.

Influența cărții

Sora Beck a spus că, prin intermediul cărții, surorile vor învăța cum să îndeplinească scopurile Societății de Alinare în propriile lor vieți și ca societate de surori care își țin legămintele.

„Vor învăța ce înseamnă să-și mărească credința și neprihănirea personală, să întărească familiile și căminele și să-i caute și să-i ajute pe cei aflați în nevoie”, a spus sora Beck într-un interviu acordat revistelor Bisericii.

„Pe măsură ce surorile își înțeleg rolul în lucrarea Societății de Alinare, vor înțelege ce influență au avut femeile în dezvoltarea Bisericii, atât în vechime, cât și în zilele din urmă, și își vor putea cunoaște menirea și identitatea lor”.

Sora Beck crede că cei care citesc cartea vor învăța prin exemple și precepte cum să asculte Duhul Sfânt și cum să primească revelație personală. De asemenea, ele pot fi întărite și încurajate în viața lor de zi cu zi și în timpul încercărilor și a perioadelor lor de greutate.

„Există multe exemple de tărie în carte – multe exemple pe care le putem urma”, a spus sora Beck. „Așa încât în zilele grele, sper că oamenii vor ține cartea la îndemână, o vor lua și vor citi o relatare sau un exemplu care îi va întări.”

Sora Beck a spus, de asemenea, că deși cartea va ajunge în casele membrilor Bisericii prin intermediul surorilor, ea crede că va fi o resursă importantă atât pentru bărbați, cât și pentru femei. Le va ajuta pe tinerele

fete să înțeleagă în ce fel pot face parte dintr-o societate internațională de surori și ea poate uni soți și soții în munca lor sfântă de îndrumare a familiilor lor și în slujirea în Biserică.

După ce a studiat cartea, Dale Cook, președintele țărșului Syracuse Utah Bluff, a spus că aceasta va fi o resursă importantă pentru a ajuta nu numai femeile, ci și bărbații Bisericii să înțeleagă rolurile lor ca ucenici ai lui Hristos. „Citiți și veți vedea în ce fel [Societatea de Alinare] este împletită și conectată cu preoția”, a spus președintele Cook. „M-a ajutat să înțeleg puterea soției mele și [cum] s-o iubesc, s-o ajut și s-o susțin [mai bine].”

Despre carte

Cartea este o resursă pentru studiul personal și pentru predarea în cadrul căminului, în cadrul Societății de Alinare și a altor organizații ale Bisericii. Ea a fost expediată episcopilor și președinților de ramuri, care vor lucra împreună cu președintele de la Societatea de Alinare pentru a decide cum să facă astfel încât distribuția cărților să fie o binecuvântare pentru surorile din episcopii și ramuri.

Se așteaptă ca aceste cărți să fie disponibile în aproape douăzeci și patru de limbi până la sfârșitul lunii ianuarie 2012. Multe dintre acestea sunt deja disponibile online, unde membrii pot găsi videoclipuri despre subiect, pot împărtăși citate și pot citi sugestii despre cum să folosească și să împărtășească mesajele din carte. Accesați lds.org/relief-society/daughters-in-my-kingdom. Dați click pe „Additional Languages (PDF)” din centrul paginii, sub „Related Resources”. O listă cu limbile disponibile va apare pe partea dreaptă a paginii următoare. Locația Web va fi tradusă, în cele din urmă, în mai multe limbi.

O ediție cartonată a cărții este planificată să apară în limbile engleză, portugheză și spaniolă până la sfârșitul anului și va fi disponibilă prin Birourile de distribuție și pe locația Web store.lds.org. ■

O nouă locație Web pentru a ajuta adolescenții să înceapă programul de istorie a familiei

Noua secțiune FamilySearch Youth and Family History a locației Web youth.lds.org (lds.org/familyhistoryyouth) intenționează să ajute tineretul să descopere istoria familiei și să slujească strămoșilor lor, căutând înregistrările acestora.

Locația Web prezintă resurse care îi învață pe adolescenți cum să înceapă să folosească FamilySearch. În cinci pași simpli, tinerii sunt învățați cum să cerceteze arborele genealogic al familiei lor, cum să facă înregistrări de familie și cum să pregătească numele pentru a fi duse la templu. Locația Web include și idei despre modul în care clasele și cvorumurile pot folosi istoria familiei ca mijloc de a-i sluji pe alții.

Noua secțiune este disponibilă în limbile engleză, portugheză și spaniolă. Prezentări în alte limbi vor fi disponibile în lunile care urmează. ■

Competițiile de artă îi invită pe tineri să strălucească

Muzeul de istorie al Bisericii îi invită pe tinerii cu vârstele cuprinse între 13 și 18 ani să participe la prima Competiție internațională de artă organizată de muzeu pentru tineret.

Artiștii trebuie să creeze lucrări care să exprime ce înseamnă: „Ridicați-vă și străluciți” (vezi D&L 115:4–6).

Lucrarea de artă trebuie să fi fost creată după data de 1 ianuarie 2009. Participanții trebuie să fi împlinit 13 ani până la 1 ianuarie 2012 și pot trimite o lucrare de artă online începând cu 2 ianuarie 2012, până la termenul limită – vineri, 1 iunie 2012. Mărimea maximă este de 84 inci (213 cm) pe latura cea mai mare. Toate genurile și stilurile artistice sunt binevenite în competiție.

Informațiile despre înscriere vor fi disponibile la lds.org/youthartcomp.

Câștigătorii vor fi rugați să trimită lucrarea de artă originală la muzeu pentru a fi prezentată la expoziția care va avea loc din 16 noiembrie 2012 până în 17 iunie 2013. ■

Vârstnicul Tad R. Callister

din Președinția celor Șaptezeci

Vârstnicul Tad Richards Callister, susținut de curând în Președinția celor Șaptezeci și membru în cel de-al Doilea Cvorum al Celor Șaptezeci, explică faptul că unul dintre țelurile autorităților generale este să înfăptuiască „creșterea reală” a Bisericii. „Aceasta înseamnă ca tot mai mulți oameni nu numai să vină la adunările de împărtășanie, ci să și ia din împărtășanie, să primească rânduile pe care le oferă Biserica și să-și țină legămintele”, a spus dânsul.

Dorind să-i ajute pe conducătorii locali ai Bisericii în această acțiune, vârstnicul Callister este recunoscător că Domnul i-a dat ocazia de a sluji în multe chemări. „Având aceleași experiențe pe care le au oamenii cu care lucrez acum – președinți de țară, episcopi și președinți ai cvorumului vârstnicilor – sper să fiu mai sensibil și mai conștient în privința nevoilor lor”, a explicat el.

Vârstnicul Callister a slujit ca misionar cu timp deplin în Misiunea Statelor de pe litoralul Oceanului Atlantic, ca președinte al cvorumului vârstnicilor, ca președinte al misiunii din țară, consilier al președintelui de țară, episcop, președinte de țară, reprezentant regional, autoritate a zonei-Cei Șaptezeci, președinte al Misiunii Toronto Est, Canada (2005–2008) și slujea ca președinte al Zonei Pacificului când a fost chemat în Președinția celor Șaptezeci.

Născut în familia lui Reed și Norinne Callister în decembrie 1945, în Glendale, California, SUA, vârstnicul Callister a primit diploma în contabilitate la Universitatea Brigham Young în anul 1968. A absolvit școala de drept a Universității din Los Angeles, California, în anul 1971. În anul 1972 a obținut titlul de master în drept și impozite la Universitatea New York. Din anul 1972 până în anul 2005 a practicat dreptul și a scris cărți despre ispășire, apostazie și restaurare.

S-a căsătorit cu Kathryn Louise Saporiti în decembrie 1968 în Templul Los Angeles, California. Ei au șase copii.

Vârstnicul Callister a recunoscut mâna Domnului în viața sa. „Dragostea Salvatorului este atât de copleșitoare, încât cred că El și Tatăl nostru din Ceruri abia așteaptă să ne binecuvânteze chiar și pentru cel mai mic bine pe care îl facem, fiindcă așa este firea Lor.” ■

FOTOGRAFIE DE MATTHEW REIER.

Templul San Salvador, El Salvador

Impresionantul templu din El Salvador a fost dedicat în ziua de 21 August 2011, ultimul dintre cele 135 de temple care funcționează în prezent în lume.

Despre temple, președintele Howard W. Hunter (1907–1995) a spus în cuvântarea rostită în cadrul Conferinței Generale din luna octombrie 1994: „Să fim oameni care merg la templu. Să mergem la templu cât de frecvent ne permit circumstanțele. Păstrați o ilustrație cu un templu în casa dumneavoastră pentru ca să poată fi văzută de copiii dumneavoastră” („Exceeding Great and Precious Promises”, Ensign, nov. 1994, p. 8).

”**V**ă depun mărturia că această lucrare este adevărată, că Salvatorul nostru trăiește și că El îndrumă și conduce Biserica Sa, aici, pe pământ”, a spus președintele Thomas S. Monson în cuvântarea din cadrul ultimei sesiuni a Celei de-a 181-a Conferințe Generale Bianuale. „Vă depun mărturie și vă las mărturia mea că Dumnezeu, Tatăl nostru Etern, trăiește și ne iubește. El este, într-adevăr, Tatăl nostru și este un Personaj real. Fie ca noi să ne dăm seama și să înțelegem cât de aproape dorește El să vină de noi, cât de multe dorește să facă pentru a ne ajuta, cât de mult ne iubește și cât de mult face și dorește să facă pentru noi.”